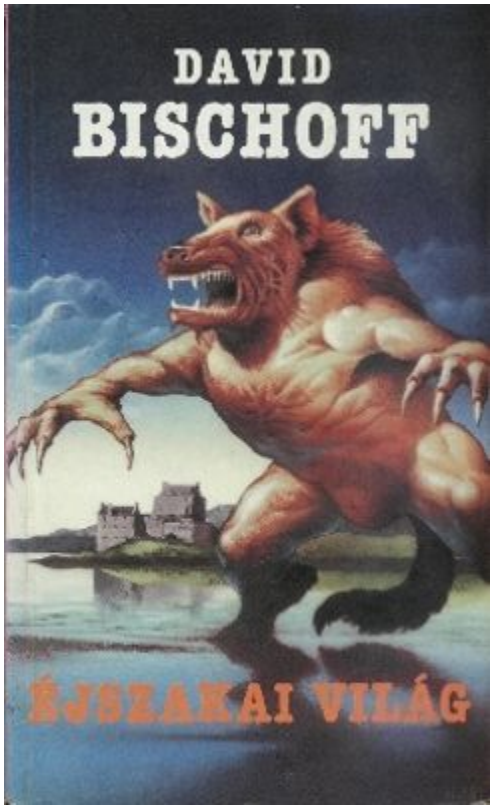

DAVID BISCHOFF
Éjszakai világ

Az éjszakai világban nem volt erény és ártatlanság. Ott csak a gonosz létezett. Évszázadokon át farkasemberek, griffmadarak, félelmetes sárkányok és vérszomjas vámpírok szolgálták a sötétség fejedelmét, irtózatos tettekkel bizonyítván hűségüket. Ám az éjszakai világ, a rettegés pokla sem maradhatott fenn az idők végezetéig, mert egy bátor, fiatal vitéz és egy mindenre elszánt külvilági idegen útnak indult, hogy legyőzze a Sátánt, és elpusztítsa gonosz birodalmát.

PROLÓGUS

A nap leszállt, és holdtalan, felhős éjszaka telepedett a tájra.
A vámpír fölébredt.
A szaténnal bélelt koporsóban fekvő teremtés azonnal megérezte a *hívást.* Fölemelte a koporsó fedelét, várt egy kicsit, körülnézett, aztán kilépett a kápolna hideg kövére. A vámpír elméje válaszolt:
– Megyek, Mester.
A lény elindult az éji világban, és elgondolkodott a híváson. A Sátán már hónapok óta nem szólította. Igaz, a Mesternek vannak egyéb szolgái is. Szolgák serege. A kriptája közelsége és csodálatra méltó teljesítménye azonban arra késztette a Sátánt, hogy gyakran bízza meg fontos feladatokkal a vámpírt.
Úgy látszik, most is ilyen munka vár reá.
A lény fekete selyemruhájának lágy suhogása versenyre kelt az éjszakai szellőben meg-megrezzenő levelek suttogásával. Csupasz arca és keze, mint frissen hullott zsenge hó, sápadtan világított az éjben, éles ellentétben ajkának sötét bíborával. Széles orrlyukain mohón beszippantotta az éjszaka szagait: a halottak simogató bűzét és az élők csábos illatát. Fakó szeme kettős ablakként bámult a semmibe. Ajka résnyire nyílott; szájának sötétjét csak két fehér folt törte meg.
Bár az éjszaka hűvös volt, a lény lehelete nem párállott.
Kimért léptekkel végigsuhant a sírok között, fekete köpenye uszályként lobogott utána. Biztos léptekkel haladt előre. Pedig nem volt könnyű a Pokolba vezető ösvény, és fontos, hogy el ne felejtse a kapu nyitásának megfelelő kódját. Ez nagyon fontos.
A vámpír útját az erdőben már köd borította, elfedte előle az aljnövényzetet. Kelet felé farkasok üvöltöttek, és vele párhuzamosan hangos csörtetés törte meg a sötét erdő csendjét. Máskor a vámpír utánanézett volna. De nem ezen az éjszakán.
Egy idő után fölkelt az egyik márványos hold, és sápadt fénye áttört a gomolygó felhők között. A denevéreket felébresztette a fény, és csapkodó, szárnyakkal elsuhantak a szeszélyesen megvilágított közeli hegyek felé.
A vámpír is arrafelé fordult, mivelhogy a kapu annak a hegynek a lábánál várta.
Odaért az ezüstös tűzben ragyogó kapuhoz, és azonosítókártyáját

becsúsztatta a megfelelő résbe. Hegyes körmű ujjával betáplálta a kombinációt.
A hangszóró rácsa mögül felhangzott egy hang.
– A kilenc nulla hat i négyes kapuőr – mondta egy monoton hang. Várnak rád, négy kilenc bé nulla nulla számú vámpír. A Mester vár téged. Kövesd a piros nyilat a felvonó felé. Amióta utoljára jártál itt, az ösvény megváltozott. Ha letérsz róla, átok vár rád...
Rozsdamentes acélkapuk csusszantak szét zajtalanul, és mögöttük föltárult egy fénylő fémfalú és sötét plasztikpadlójú folyosó.
A vámpír belépett, és lassan ereszkedve megindult a Pokolba.

I.

A naplemente Fernwold erdejében érte a szundikáló Oliver Dolant. Attól félt, hogy ha nem sikerül beiszkolnia Fernwold várának menedékébe, akkor egy éjjeli lény is elkaphatja a grabancát.
A gondolat nem volt valami kellemes. Igyekezett is kiűzni a fejéből, miközben talpra ugrott, és sietve rátért a vár felé vezető ösvényre. A félelem csak rontana a helyzetén. Nem szabad pánikba esnie. Lelassította hát a lépteit, megigazgatta csipkekézelős gesztenyebarna kabátját, és lesimította rakoncátlan arany barna hajfürtjeit.
A tizenkilenc nyarat megélt ifjú Oliver magán viselte családja arisztokratikus vonásait, családjából kerültek ki a rendszernek nevet adó GO csillag Styx nevű negyedik bolygója egyik tartományának, Fernwold őrgrófságának örökletes urai. Hegyes, keskeny orra kihangsúlyo\l\nzta éles vonásait, amelyeket csak lágyan leomló hullámos haja és meleg barna szeme lágyított meg. Nem sok kellemetlenséget láthatott, s arcán természetes és otthonos vendég volt a mosoly. Most azonban gondterheltség felhőzte be simaságát.
Nem viselt semmilyen fegyvert – meg tőrt sem.
Különben is bármiféle hagyományos fegyver aligha használna az éjszaka lényei ellen, habár valami éles vagy kemény tárgy a kezében nagyobb önbizalmat adna a menekülőnek.
A nap éppen lehanyatlott, az erdő arany horizontja mögé, maga után vonszolva a becses világosságot. Ez volt az a pillanat, amitől

Oliver egész életében rettegett. Imádta a grófság fáit, mezőit és vízfolyásait. Délutánonként gyakorta barangolt az ösvényeken a ligetekben, a kristályosan csillogó patakok mentén, amelyek vidáman csörgedeztek simára csiszolt kavicsos medrükben. Ezen a napon egy patak mellett pihent meg, és elnyomta a buzgóság egy tölgyfa árnyat adó ernyője alatt. Tudta, hogy a szülei aggódni fognak, és minden okuk meg is lesz rá.
A világosság gyorsan elszivárgott, és az éjszaka teleszórta csillagokkal az égbolt felfordított üstjét. Charon, a Styx nagyobbik holdja már fölkelt, és hideg ragyogásával teleszórta az égbolt kék bársonyát. A magasban fehér és szürke felhőpamacsok vonultak kísérteties csendben, ugyanannak a fáradhatatlan légáramlatnak a hátán, amely idelent szüntelenül ott motoszkált az erdei tölgyek lombkoronájában, s érintésétől az elszáradt levelek, mint kettétöredező parányi csontocskák, halkan ropogtak.
Az álmos éji világ gyengéden beburkolta a földet. Hamarosan a veszélyei is előlopakodnak.
Oliver meggyorsította a lépteit, és lassú kocogásra váltott, selyemsálja kibomlott a kabátja fészkéből. Zászlóként lobogott mögötte, amint egyre gyorsabban robogott az ösvényen. Lábszárig érő bőrcsizmái kopogtak az ösvény keményre taposott talaján, és apró köveket rugdostak az ösvényt szegélyező hegyi babér közé. A sötétség gigászi marokként bezárult körötte.
Az egyik emelkedőről megpillantotta a vár tornyait, amelyek büszkén magasodtak a fák fölé, és tompa fehéren világítottak a Charon és a csillagpor halvány derengésében.
Most már nincs messze, gondolta. Ha néhány percen belül kiér az útra, akkor többé-kevésbé biztonságban lesz. A lények ritkán merészkednek...
Reccs! Egy vastag ág roppanása. A hang szinte belehasított a fülébe. Döbbenten megtorpant és körülnézett.
Hallotta a levelek távoli ropogását az óvatlan léptek alatt; aztán valami éles, hangos csörtetéssel átgázolt a bokrokon.
Három dolog lehetséges, gondolta az ifjú. Vagy egy állat – talán egy mókus, esetleg egy medve. Ám egy mókus vagy akár egy medve csaphat-e akkora lármát? Akkor ember. De mit keresne egy ember éjnek évadján saját szabad akaratából az erdőben? Akkor csak egyetlen lehetőség marad, és ez a felismerés kétségbeesett rohanásra ösztökélte a lejtős út felé az ösvényen.
Egy éjjeli lény.

Félelmét igazolni látszott a gyorsan erősödő zaj a háta mögött. Valaminek fölkeltette az érdeklődését. Valami a nyomába eredt.
A háta mögül morgást, majd horkantást hallott, és hangosan megzördültek az erőszakkal félrehajtott bokrok. Az a valami szintén gyorsabb futásra kapcsolt. Hamarosan eléri a kitaposott ösvényt, ahol még jobban nekiiramodhat.
Oliver minden erejét megfeszítve rohant bele az éjszakába. Bőrét hideg verejték verte ki. Nyirkos arcát lehűtötte az éjszakai szellő, testét azonban átforrósította az izgalom. Kiszabadult sálja csapkodott. Hosszú haja lobogott utána.
Gyors pillantást vetett hátrafelé, ahol a dagadt Charon bevilágította az ösvényt. Üldözője még nem tűnt a szeme elé. Lába hirtelen megbotlott az ösvény talajából kiálló nagyobb kőben, és elterült a földön. Ahogy fölemelte bepiszkolódott arcát, megpillantotta őt, amint éppen kiért a sűrűből a nyílt ösvényre.
Egy farkasember.
Oliver a rémülettől megfagyva meredt a lényre, amely éles körvonalakkal rajzolódott ki a hold tejfehér korongja előtt. Az is megtorpant, fölemelte kitátott pofáját, és mélyet szippantott a friss levegőből, amely kétségkívül telítve volt Oliver Dolan szagával. A legalább hét láb magas farkasember csupa felborzolt szőr volt, fehérlő agyar és csupasz karom. Ember módra a két hátsó lábán ágaskodott, ötvenméternyire tőle, rettenetes véres halál ígéreteként.
A lény, amely egy pillanatra szem elől tévesztette a zsákmányát, tanácstalanul felmordult, majd vadállati dühvel csattogtatta a fogát, amit még rémisztőbbé tett emberhez való hasonlatossága. Oliver az árnyékot kihasználva lemászott az ösvényről, és behemperedett a magas fű közé. Alighogy behúzódott az árnyékos sűrűbe, a farkasember is lassan, zsákmányra éhesen, előregörnyedve megindult a lejtős ösvényen. Amikor a közelébe ért, Oliver meglátta rajta az alvadt vércsomóktól mocskos, szakadozott emberi gúnyát. Áradt belőle a korábban elfogyasztott táplálék és az ürülék bűze.
A bestia máris ott szimatolt Oliver rejtekhelyével egy magasságban. Gubancos barna szőre fölfelé meredt vastag nyakán. Oliver erőnek erejével igyekezett visszafojtani a lélegzetét, ami igencsak nehéz feladat volt a rohanás után. Szerencsére a szél az éji lény felől fújt, ezért nem fogott szagot.
A farkasember dühösen morogva eltűnt Oliver szeme elől lefelé az ösvényen. Úgy látszik, nem akart belenyugodni abba, hogy remélt zsákmánya kicsúszott a karmai közül. Néhány perc múlva Oliver

kikukucskált rejtekhelyéről. Nyakát nyújtogatva meggyőződött róla, hogy már nem látja a farkasembert. Még várt egy kicsit, hogy lecsillapodjék, aztán óvatosan visszakúszott az ösvény felé. A csalit szélén keze kitapintott egy hosszú, vastag ágat – nem valami erős fegyver, de a semminél ez is jobb.
Jobb kezébe fogta a botot, föltérdelt és körülkémlelt. Az útig már nem lehet több száz méternél. Ha szerencséje van, a farkasember még mindig ott baktat az ösvényen, abban a reményben, hogy újból megpillantja zsákmányát. Ha eléri az utat, biztos, hogy visszafordul az ösvényre.
Végzetes lenne, ha ott találná Olivert. Ezért amilyen gyorsan csak mert, behatolt a sötét erdőbe, amely a viszonylagos biztonságot ígérő úttól elválasztotta. Ott egy idő múlva ismét az út irányába fordulhat. Onnan aztán már megvan az esélye rá, hogy egy nekifutással elérje a közeli vár biztonságát.
Elővigyázatosan igyekezett előre. Miután néhány percig akadálytalanul, bár kissé lármásan átvágta magát a vadszederindák és a kidőlt fák szövevényén, az út irányába fordult. A nyirkos, mohás erdei talajt száraz avarszőnyeg borította, amely hangosan zörgött Oliver lopakodó léptei alatt. Most göcsörtös fenyőtörzsek magasodtak körülötte, marcona katonákként állva ott rég elfeledett őrhelyeiken.
Menet közben a várkastély erős falai közötti biztonságra gondolt. Ott odahúzná székét a duruzsoló kandalló lángjai elé, lámpát gyújtva olvasna, és közben almát rágcsálna. Ez a kép segítette abban, hogy ne veszítse el a fejét.
Hirtelen feltűnt előtte egy vastag törzsű fa, és sűrű lombkoronája a megmaradt kevéske fényt is elnyelte. A hold sápadt sugarai alig hatoltak le a földre és csak arra futotta az erejükből, hogy bepettyezzék a sötétséget.
Oliver csak akkor pillantotta meg a végzetes fenevadat, amikor az rávetette magát a fa mögül.
A vicsorgó, habzó szájú bestia olyan erővel lódult feléje, hogy felnyársalta magát az Oliver kezében szorongatott boton. Az ugrás ereje azonban kitépte Oliver kezéből a husángot, amely így nem hatolt be elég mélyen a vadállat hasába, hogy halálos sebet ejtsen rajta.
A farkasember égre emelte a pofáját, és felüvöltött a fájdalomtól. Ide-oda tántorogva próbálta kirángatni a botot a sebből, amelyből buzgó vérpatak csurgott a bundájára.

Oliver egykettőre magához tért a meglepetésből, és megiramodott az út felé. A lénynek végre sikerült kirángatnia a botot, megfordult, és acsarkodva áldozata után vetette magát.
Oliver lélekszakadva rohant, mit sem törődve a gledícsia és a vadszeder éles tüskéivel, amelyek beleakaszkodtak a ruhájába, és felkarmolták az arcát. A lába szerencsésen elkerülte az ágak kelepcéit. Hamarosan odaért az úthoz. Egy pillanatra megtorpant, hogy kifújja magát, amikor keréknyikorgás és lódobogás zaja ütötte meg a fülét.
Végigtekintett a földúton, arrafelé, ahol tisztán kivehetően magasodtak a vár falai. A magas várfalak felé lassan, túlterhelt rugóin zajosan, himbálózva egy pár tarka ló vontatta, szürke deszkából összeeszkábált zárt társzekér cammogott.
Vajon hogy vonhatná magára a kocsis figyelmét?
– Segítség! – kiáltotta megmaradt erejéből. – Álljon meg!
Sajgó izmokkal a szekér után tántorgott. Mögötte egyre közelebb hallotta a farkasember dühödt csörtetését. Ez a hang új erőt adott lábainak.
Ekkor az eredéi zajok elhallgattak: a farkasember is kiért az útra. A fiatalember tisztán hallotta a vadállat morgását és vicsorgását. Hirtelen eljutott a tudatáig, hogy a szekér megállt, és ez újabb erőt öntött belé. A bakról egy szakállas arc pillantott hátra kíváncsian. Oliver nem mert megállni, hanem futásból fölkapaszkodott a bakra. Kezével vadul hadonászva ráordított a kocsisra:
– Siess, jóember! Lódulj már!
– Hohó, fiatalember! Csak nyugodtan. Majd én kézbe veszem a dolgot. Mássz föl a tetőre! – Olivernek nem kellett kétszer mondani, egykettőre fölkapaszkodott a lapos tetőre. – Ott biztonságban leszel.
Oliver hátrapillantott. A farkasember már kis híján utolérte őket.
– Gyorsabban! – kiáltott le a kocsisnak. – Csapj a lovak közé! Gyerünk innen!
– A, az elől hiába is menekülnénk – mondta az ember rendületlen nyugalommal. – A legjobb, ha itt szembeszállunk vele. Te állj csak fel szépen, hadd lásson tisztán a bestia. Ez addig le fogja kötni a figyelmét, amíg én megteszem, amit kell.
A meglepett Oliver hitetlenkedve nézett alá a komára. Az pedig bemászott az ülés mögötti ajtón a vagonba. Jó, hogy Oliver leguggolt, mert ekkor valami akkorát lökött a szekéren, hogy csaknem leesett róla. Ha nem kapaszkodik meg a vastag csomagtartó lécekbe, könnyen lebukfencezett volna a földre.

Hátranézett.
A farkasember megpróbált felkapaszkodni a tetőre. Ujjnyi hosszú karmai mély barázdákat vájtak a deszkába, amelyen Oliver feküdt. Egyszerre közvetlen közelről farkasszemet nézett a lénnyel.
Arca ocsmány keveréke volt embernek és állatnak. Nagy szemeiben baljós tűz lobogott, az éles elefántcsontfehér agyarakról, amelyek hangos csattogással készültek a zsákmány szétszaggatására, bűzös nyál csorgott.
Oliver leráncigálta magától selymes kabátját, és az állat felé dobta. A zeke rácsavarodott a fenevad fejére. Oliver nem sokat gondolkozott a következményeken, hanem fölállt, és teljes erőből a lény pofájába rúgott.
A bestia felnyögött kínjában, majd elüvöltötte magát, de nem tágított. Egyik mancsával erősen megkapaszkodott a deszkában, a másikkal a fiú felé csapott, és lesodorta őt az útra. Szerencsésen landolt, bár az eséstől kábán alig tudott megmozdulni. Úgy érezte, mintha kiszorították volna belőle a lelket. Tehetetlenül figyelte, hogy az állat letépi fejéről a kabátot, és körülkémlel. A tekintete megállapodott Oliveren, és fogai közül vad diadalüvöltést hallatva, leugrott a földre.
Jóllehet Oliver izmaiba gyorsan visszatért az erő, mégis csak arra volt képes, hogy rákként másszon hátrafelé.
– Lássuk csak – szólalt meg egy hang a háta mögött –, azt hiszem, végre megtaláltuk azt, amivel megoldhatjuk ezt a kis dilemmát. A vaskos férfi ott állt a vagon mellett, finom hódprém cilindere kissé félrecsapva ült hatalmas angyalfején, fekete bársonyköntösét harangként földuzzasztotta a szellő. Pocakjához jókora fémhenger volt odaszíjazva. Két kezébe egy kétágú szigonyt szorongatott, amelyet hosszú, vékony huzal kötött össze a tartállyal.
Az idegen húsos vonásaira komor mosoly fagyott. Félelemnek nyomát se mutatta.
– Jól van, fiatalúr. Óvatosan hagyd el a becsület mezejét. Csak lassan. Magamra vontam a figyelmét. Nem szeretnénk, ha megint feléd fordulna.
Oliver vigyázva az út széle felé mászott el a vagontól. A farkasember elveszítette iránta az érdeklődését, ehelyett feszült figyelemmel leste a kövér jövevényt, akit mintha ismert volna valahonnan.
Előbb csak méregette, aztán kihívóan fölüvöltött, amitől végigfutott Oliver hátán a hideg, és egy lépést tett előre. A kövér férfi is előbbre

lépett, és incselkedve lóbálgatta a szigonyt.
A farkasember támadásba lendült.
A férfi fél térdre ereszkedett, magasba emelte a szigonyt, és két horgos ágával telibe kapta a bestia szőrös mellét. Az ádáz éjjeli lény, mint akinek meg sem kottyant, dühödten csapkodott a karmaival a férfi felé, és próbált közelebb férkőzni hozzá. Ám visszatartotta őt a szigony, és csak a szigony.
Oliver reménytelennek ítélte az ütközet kimenetelét. Utóvégre egy farkasember elpusztításához kevés egy villa meg az elszántság. Mit forgat vajon a fejében ez a pasas?
A dagadt férfi hidegvérűen beillesztette a fegyver szabad végét a tartályon lévő nyílásba. Mozgékony jobbjával gyorsan fölkattintott a szerkezeten egy kapcsolót is.
A farkasember felüvöltött, akár egy elátkozott lélek, és mint aki megkergült, ugrándozni kezdett összevissza. Melléből és arcából szürke füstpamacsok bújtak elő, egyik hegyes füléből lángnyelv fúródott bele a sötétségbe. Oliver reccsenést hallott, érezte az égett hús bűzét és még valamit.
– Kész – mondta a kövér ember elégedetten.
– Adunk még egy kis energiát. – Újabb kapcsoló kattant. A farkasember teljesen elvesztette az önuralmát, ide-oda ugrált, vadul markolászta a szigonyt, kínjában és dühében féktelenül üvöltött. Az állat elterült az úton. Remegő testét elborították a lángok.
A köpenyes ember elfintorította az orrát a bűzre, és a szigony alsó végénél megnyomott egy pöcköt. A horgok visszahúzódtak a fegyveren, így könnyedén kiszabadította, s az egész gépezetet lecsúsztatta a földre. Frissen a vagonhoz szökkent, ahonnan egy kisebb tartállyal tért vissza, majd fehér habot fecskendezett a lángra. A tűz kialudt.
Az idegen visszarakta fegyverét a vagonba, aztán egy bottal megpiszkálta a dögöt.
– Jókora fickó – dörmögte. Eszébe jutott Oliver, és odafordult hozzá. – Gyere csak ide, legényke. Vess egy pillantást erre a fenevadra, amelynek kis híján martalékul estél.
Oliver engedelmeskedett.
– Ide. Mindjárt csinálunk, világosságot. – Ezzel az egyik öblös zsebéből előhúzott egy elektromos lámpát, és a tetemre irányította a fényét. – Lefogadnám, hogy az egészet természetfölöttinek tartod.
– Vajákosság, uram! – mondta izgatottan Oliver.
– És maga, uram, bizonyára varázsló, sőt boszorkánymester.

Az ember kecses, begyakorlott mozdulattal tiltakozásra emelte a kezét.
– Cö-cö. Szó sincs róla. Talán valamivel többet tudok, mint a magadfajták, és van egypár jó szerszámom, de boszorkánymester? Aligha. Bár elismerem, hogy mindez természetfölöttinek tűnhet. – Kinyújtotta ápolt kezét. – Egyébként Geoffrey vagyok. Geoffrey Turner, a birodalom megőrzésére alakult Szent Rend tagja. És téged, fiam, milyen néven szólíthatlak? Oliver habozva megragadta a kinyújtott kezet.
– Oliver Dolan, uram. – Szabad kezével a vár felé mutatott. – A családom uralja ezt a vidéket. Legalábbis nappal.
– Szavamra, micsoda szerencse – simogatta meg eltűnődve hosszú, bozontos szakállát a férfi. – Úgy érzem, nem lesz nehéz szállást találnom ma éjszakára. Előbb azonban szeretném, ha közelebbről is szemügyre vennéd kimúlt barátunkat.
Ezzel lámpája fényét az elpusztult lényre irányította, és átfordította botjával.
Olivernek elakadt a lélegzete. Mert égett hús és megpörkölt szőr helyett fénylő fémet, elszíneződött vezetékeket, félig megolvadt műanyagot és kemény üveget pillantott meg – csupa olyan dolgot, amilyennel még sohasem találkozott.
– Egy android, Oliver – magyarázta Turner. – Félig hús, félig robot. Mind ilyen: farkasemberek, sárkányok, griffek, kimérák meg a többiek. – Gyűrött, nyersgyapjúszínű ingének egyik zsebéből előhúzott egy kék csipkével szegélyezett fehér selyemkendőt, és izzadt homlokára nyomkodta. – Úgy bizony, mint ahogy a vámpírok is, mind között a legveszedelmesebbek.

A vámpír csizmái hangosan kopogtak a bársonyfekete padlón, és visszhangjukkal betöltötték az egyébként csendes folyosót.
A jobb oldali falon vörös nyilak villogtak, vérszínű villámfénnyel szórva be a félhomályos folyosót, és egy nyitott felvonóhoz vezetve a lényt.
A vámpír belépett, és az ajtó szisszenve csukódott össze mögötte.
A szerkezet lesiklott vele az Alvilág mélyére.
Ha a vámpír ismerte volna a keresztény legendát, Dante Poklát, talán humorosnak találja a helyzetet. Lifttel leereszkedni a Pokolba, a Gonosz, mint gép fantasztikus ötlet, Bosch ecsetjére való.

Ez a vámpír azonban az éjjeli világon, gazdája akaratán és az éhségén kívül nem sokat tudott. A bensője most is szinte belesajdult a friss, meleg vér gondolatára. Az audiencia azonban nem tart sokáig. Utána aztán becserkészheti zsákmányát.
A lift megállt. Ajtaja szétnyílt.
A vámpír orrcimpái kitágultak az olvadt kén szagára. Nyögés, sírás és fogaknak csikorgatása csapott a fülébe.
A Pokol forró lehelete simogatta az arcát.

II.

Amikor Oliver azon az estén ropogós fehér nadrágjában, levendulaszínű steppelt köntösében és rózsaszín nyakbavalójában lejött a fürdőjéből, atyját, Dudleyt, Dolan grófját már ott találta, amint szorgosan vedelte új barátjával, Geoffrey Turnerrel a méhsert. Egy hosszú, gyalulatlan tölgyfa asztal mellett ültek, egy antik csillár alatt, amelyen parányi villanykörték égtek. A közeli kandallóban ropogó tűz füstös meleggel árasztotta el a barlangnyi helyiséget. A levegőt frissen sült szarvaspecsenye illata töltötte meg. Ezüstkupája pereme fölött Turner megpillantotta a visszatérő Olivert.
– Lám, visszajött a legény is – intett szabad kezével az egyik szék felé Turner, akinek húsos vörös arca, ha lehet, még jobban kipirult az italtól. Oliver helyet foglalt egy magas támlájú széken, és tétova pillantást vetett az apjára, e komor tekintetű férfiúra, akinek szikár arcán ritka vendég volt a mosoly. Ebben a pillanatban ezt az arcot, amelyen a szögletek és bevésett árnyékok komor együttesét csak részben enyhítették az időskor ráncai, szokatlanul mord kifejezés felhőzte be Oliver megerezte magán apja zord tekintetét, és kénytelen volt elfordítani a szemét.
– Mint már említettem, Mr. Turner – mondta éppen az idősebb Dolan nyugodt, zengő hangon –, Oliver édesanyja és én nem is tudjuk, hogyan fejezzük ki hálánkat fiunk megmentéséért. Mindenesetre mindenkor, felajánljuk önnek házunk vendégszeretetét. – Keskeny, kékeres kezével fölemelte ónkupáját,

és fölhajtotta a tartalmát.
– Szóra sem érdemes – hárította el a kövér férfi. Elnyomott egy böffentést – Hiszen az a dolgom, hogy elbánjak az efféle teremtményekkel. Ha eddig nem intéztem el száz farkasembert, akkor egyet sem.
– Oliver – szólította meg a fiát Lord Dolan nyugodt, ám korholó hangon – Nagyon remélem, hogy részedről többet nem fordul elő ilyen nagyfokú gondatlanság.
– Ugyan már, mylord – szakította félbe Turner – Szerintem a fiú pompásan helytállt. Ne legyen hozzá olyan szigorú Hiszen ezen a világon senki sem kerülheti el, hogy előbb-utóbb össze ne találkozzon az éji világ népségével.
– Mindazonáltal nem ártott volna, ha Oliver nagyobb elővigyázatosságot tanúsít – szólalt meg Oliver édesanyja is, miközben újra megtöltötte a kupákat. Kézelőjén és nyakán minden mozdulatára megremegett a fehér rakott csipke. Rózsaszín és bézs estélyi ruha volt rajta, amelyet csak a vendégek tiszteletére szokott fölvenni. Ez volt Oliver kedvence, turnűrjével, pliszírozott fodraival.
– Alkonyatkor elszundítani az erdőben! Ennyi erővel akár fejest ugorhatott volna a vár legmagasabb tornyáról! – Lady Dolan érett korában is gyönyörű asszony volt. Magas, karcsú, méltóságteljes alakjával kiválóan ellensúlyozta zord, komor férjét. Hosszú, laza csigákban alácsüngő világosszőke haja természetes keretbe foglalta szabályos arcvonásait. A lágy külső azonban keménységet, erős akaratot, makacsságot takart, és búzavirágkék szemei egyszerre szigorúan villantak, amint korholóan a fia felé fordította tekintetét.
– De szerintem borítsunk fátylat az egészre, és felejtsük el. Még egy pohár méhsert, Mr. Turner?
– Nagyon szívesen – mondta amaz, ragyogó mosolyt küldve sötét szakállán keresztül a szépasszony felé.
Lady Jessica teletöltötte a férje kupáját is, és Olivernek is engedélyezett egy fél porciót. Oliver orrát megcsapta az alkohollal kevert méz édes illata.
– És most, uraim, ha megengedik én, visszavonulok. Az Oliver miatti egész esti aggodalom nagyon kimerített. – Ezzel finom jázminillatot hagyva maga után, királynői léptekkel elvonult.
A gróf szórakozottan búcsút intett feléje, aztán visszatért vendégéhez.
– Hogy is mondta, Mr. Turner? Meg kell vallanom, tartományaink között nincs igazi kapcsolat. Hallottam egyes s mást a csoportjukról,

és nem mindig hízelgő dolgokat, de fölöttébb érdekel, mikor és milyen céllal alakultak meg.
Turner hörpintett a méhserből, hátrébb húzódott a széken, és robusztus alakján gondosan eligazította bő klepetusát. Komoly arckifejezést öltött.
– Először is, Dolan gróf úr, önök a világnak egy különösen elszigetelt tájékán élnek. Látom – mutatott körül a szobában –, hogy még mindig használják a villanyáram előnyeit. Világítás. Néhány kényelmi eszköz. Mégis az a benyomásom, hogy a kultúrájuk alapvetően agrárjellegű.
– Kapcsolatot tartunk két másik közösséggel. Ami pedig az úgynevezett kényelmi eszközöket illeti, azok már emberemlékezet óta megvannak. Az áramot egy közeli vízesésre épült generátor szolgáltatja.
– Megfelel az átlag styxi normának – egy jószerivel középkori életmód, viktoriánus köntösbe öltöztetve.
– Nem értem – mondta a gróf, némi rosszallással a hangjában.
– Vagyis ahogyan a Styx élt a birodalom és a királynő idején – Turner tekintete a távolba révedt. Meleg barna szeme beszédes arcának legkifejezőbb részét alkotta. – Ó, bocsásson meg! Néha elkalandozom. De az nagyon is foglalkoztat, mennyire szakadt el a Styx eredeti példaképétől. Ah, elfelejtettem, mit is akartam mondani. De sebaj. Bizonyára nem először hall erről. Az is lehet, hogy egyik-másik részletét jól ismeri az ezen a tájon keringő legendákból.
Megköszörülte a torkát. Tenor hangja néha, amikor nyomatékot akart adni a mondanivalójának, baritonba váltott át.
– Uram – folytatta –, ön is jól tudja, hogy ez egy tudatlanságban élő, világ. Ám ez nem mindig volt így. Egykor része volt a sok-sok csillagra kiterjedő hatalmas birodalomnak.
– Ez bizonyára csak legenda – vetette közbe Lord Dolan tiltakozóan, és türelmetlenül játszadozott ritkuló hajának egyik fürtjével.
– Megbocsásson, uram, biztosíthatom önt, hogy minden, amit mondok, tény. Minden körülmény ezt igazolja. Csakis ezzel lehet megmagyarázni az itt, a Styxen uralkodó viszonyokat. Ugye látta a farkasember tetemét, vagy nem?
– De igen – ismerte el Dolan gróf kénytelen-kelletlen. – A belseje tele volt a vajákosság eszközeivel. Mályvaszínű mellényének a zsebéből előhúzott egy tubákosszelencét, és szippantott az erős illatú anyagból, miközben Turner így folytatta:

– Nem, uram, tévedni méltóztatik. Azok, amiket ön látott, a *technológia,* a *tudomány* termékei. Nincs bennük semmi természetfölötti. Igen, azt a lényt úgy teremtették. De nem valamilyen anyagtalan sötét erők. Kérem, engedje meg, hogy kifejtsem.
– Évszázadokkal ezelőtt ez a világ egy világűr-birodalomnak volt a gyarmata. Ez a birodalom, csak ő tudja, miért, olyannak alkotta meg ezt a világot, amilyen évszázadokkal annak előtte már létezett az anyavilágon. Ám akkor a birodalom hirtelen összeomlott, vagy legalábbis megszakadt a kapcsolata ezzel a világgal.
A Styx technológiai berendezéseit, amelyek nagyon is széleskörűek voltak, egy gép, egy hihetetlenül bonyolult, *komputernek* nevezett szerkezet irányította, amely valahol mélyen a bolygó felszíne alatt rejtőzött. Ez a komputer valami oknál fogva meghibásodott, és furcsa dolgokat kezdett művelni a környezettel, mindenféle szörnyetegeket kezdett gyártani, és újrateremtette azokat a rettenetes mitológiai körülményeket, amelyek az anyavilág mitikus múltjának számos legendájában megtalálhatók.
– Ostobaság – jelentette ki a gróf szenvtelenül. Orrát finom vászonzsebkendőjébe fújta. – Szemenszedett és földrengető ostobaság.
– Kérem, uram, engedje meg, hogy befejezzem – mondta Turner, alig zavartatva magát a másik értetlensége által.
– Miután a birodalom összeomlott, és csődöt mondott az egész bolygót behálózó kommunikációs rendszer, különös dolgok történtek. Az egyes tartományok kezdték elfelejteni, honnan is származnak.
Visszahúzódtak elkülönült létezésük csigaházába – mint ahogy önök is itt a Fernwold várban szinte teljes függetlenségben élnek. Létezésük tudományos tényeire úgy tekintettek, mint merő legendára. Visszasüllyedtek abba a társadalmi létformába, amely eredetileg csupán kiindulási modellnek volt szánva. Szerencsére voltak olyanok e közösségek krónikásai között, akik szembeszálltak ezzel a megmagyarázhatatlan emlékezetvesztéssel. Rájöttek, hogy ez valamilyen rosszindulatú erő műve, és összefogtak... Az elsők azóta már eltávoztak, az utódaik azonban folytatják a munkát, hogy megszabadítsák a világot ezektől az éjszakánként kísértő lidérces szörnyektől, és keresik a módját, hogy gyökerestül kitépjék a gonoszt erről a bolygóról. Kényelmetlen csend állt be a társalgásban.

– És az igazi okokról mégsem tud semmit – mondta végül a gróf, öklét az asztalra koppintva. – Hiszen nem tagadhatja le, hogy a gonosz erő természetfölötti, hogy itt, a Styxen *szellemi* erők harcolnak egymással, a jó és a rossz erői, és nem valamiféle gépek.
– E pillanatban semmi kézzelfogható bizonyítékom nincs rá, hogy megcáfoljam ezt az állítást. Csak azt tudom, hogy ha valóban szellemi erők harcolnak egymással, amint ön állítja, akkor legalábbis a gonosz féllel közönséges fizikai eszközökkel el lehet bánni. Ezeket puszta szerkezetek – hússal fedett gépek képviselik. Ha mégoly erősek is, de bizonyos módszerekkel sebezhetőek. Vedd csak, Oliver, a farkasembert. Neked némileg értened kell az elektromossághoz, hiszen olyan kastélyban élsz, ahol villanyvilágítás van. Az a szerkezet, amelyet magamra szíjaztam, nem volt más, mint egy erős batéria. A szigony mindkét hegye egy-egy elektróda volt. Azzal, hogy a farkasembert a megfelelő helyen megdöftem, rövidre zártam az elektromos áramkört. Nos, nevezheted-e ezt természetfölötti folyamatnak?
– El kell ismernem – vallotta be Oliver halkan –, hogy akkor annak véltem – Kényelmetlenül feszengett a székén. A lobogó tűz égette a hátát.
– No persze, nem is csodálom. Kevésbe fejlett civilizációk szemében minden fejlett technika mágikus színben tűnik föl.
– Elárulna nekünk, milyen erőt gyanít ezek mögött a lények mögött – firtatta a gróf udvariasan.
– Örömmel. Ami azt illeti, magam is éppen ezt akartam kifejteni.
– Turner nyersen megköszörülte a torkát.
– Testvériségünknek az a véleménye, hogy a világkomputer, amely eredetileg előidézője volt a jelenlegi állapotoknak, nem magától tette azt. Nem volt és most is emberi lény van a dolog mögött. Azt, hogy még jelenleg is életben van-e, nem tudjuk. De az egész mindenség mögött, ott rejtezik egy gondolkodó, értelmes erő, méghozzá teljesen őrült erő. Szent meggyőződésünk, hogy ha ezt a komputert sikerülne elpusztítani, ez a világ is visszatérne a normális állapotába. Nincs kizárva, hogy találunk valamilyen berendezést, amelynek a segítségénél fontosabb, hogy véget vessünk a letűnt évszázadokban a Styxen garázdálkodó rémuralomnak.
– És most arról, hogy mi az én idejövetelem célja Úgy hírlik, hogy innen nyugatra leszállt egy űrhajó.
– Egy micsoda – vonta föl a gróf meglepetten a szemöldökét.
– Egy űrhajó! Egy másik világról való jármű? Lehet, hogy a

maradék birodalom küldte el követét, hogy fölvegye a kapcsolatot távoli gyarmatával. Megkell, találnunk azt az űrhajót, nemcsak azért, hogy felújítsuk a kapcsolatot a Galaxis többi világával, hanem hogy megszerezzük azt a tudást és azt a fölszerelést is, amelynek a segítségével legyőzhetjük azt a lényt, amely uralma alatt tartja a Styxet, és gonosz játékot űz vele – Itt elhallgatott és felsóhajtott – Azt sajnos nem tudjuk, hogy pontosan hol szállt le a hajó. Amilyen kevesen vagyunk, fölosztottuk magunk között a világot, és a keresésére indulunk. Útközben természetesen boldogan leszámolunk minden bestiával, amely az utunkba akad. De én most elsősorban információt kérek önöktől. Nem hallottak-e arról, hogy a közelben leszállt volna egy ilyen jármű, vagy nagy fényesség zuhant volna alá az égből?
– Sajnos nem.
– Hát jó. Azt hiszem, tovább kell mennem, nyugat felé, hátha ott a fülembe jut valami. – Oliverre pillantott. – És te? Te sem hallottál semmit?
Oliver megrázta a fejét.
– Hát akkor erről ennyit – dörmögte Turner. – Csak abban reménykedem, hogy mi előbb akadunk rá az űrhajóra, mint ő.
– Ki az az ő, Mr. Turner? Egy perccel ezelőtt még úgy beszélt róla, mint egy tárgyról.
Turner gonoszkásan kuncogott.
– Annak tükrében, amit itt a szellemi erőkről mondtunk, ez tetszeni fog önnek, gróf úr.
– Kuncogása hahotába torkollott.
– A komputernek, vagy ha úgy tetszik, a teremtménynek, megvan a maga neve.
– Igazán?
– Igen. – Turner abbahagyta a nevetést, és az arca elkomorult.
– Sátánnak nevezi magát.

– Lépj be, szolgám – szólalt meg egy zengő hang a sötétből.
A vámpír, tétovázás nélkül engedelmeskedett, és belépett a tágas terembe. Mindenhonnan a tűz fenyegető suhogását hallotta. Amerre ment, lángnyelvek nyaldosták a sötétséget, itt-ott megvilágítottak egy-egy mesterséges kőbarlangot, mindegyikben egy-egy fájdalmas görcsbe merevedett emberi figurával.

A vámpír éles hallásával észlelte, hogy az elkínzott üvöltések felvételről hangzanak.
– A terem hátuljába, vámpírom! – utasította a hang.
A vámpír engedelmeskedett, és beljebb lépkedett az álló és függő cseppkövekre emlékeztető oszlopok között.
– Állj!
A vámpír megtorpant.
– Lássad a Mesteredet!
A sarokban fényes világosság lobbant föl és kúszott szét a fal jókora darabján. Deformált, elgörbült gépezetek mindenütt. A néhai olvadt fémpatakok helyén tükörfényes tócsák. A koromfoltos mennyezetről rendetlen összevisszaságban vezetékek lógtak alá elszáradt indákként.
Hosszú konzolok, szalagtovábbító pultok vesztek bele a beláthatatlan sötétségbe, működésük zümmögő, zakatoló zaja betöltötte a termet.
Az egyik gépezet üvegszívében ott lebegett tápláló fürdőjében, vezetékekkel a komputerhez kapcsolva, a Mester.
– Hajts térdet a Sötétség Hercege előtt! – parancsolta a hátborzongató mély hang. A Mester ajkai mozdulatlanok maradtak. Nem is voltak azok igazán ajkak, hanem a halál örökös görcsébe merevedett fehér bőrlebernyegek, amelyek csak félig takarták el a fogakat.
A vámpír engedelmesen körbelendítette ujjatlan köpenyét, és mélyen meghajolt.
– Állj föl! A vámpír fölegyenesedett.
– Azért rendeltelek ide, mert veszély fenyeget. Mindnyájunkat. És ezt a veszélyt el kell hárítani.
Az az arcnak csúfolt valami nem tükrözött semmilyen érzelmet ott a fürdőben. A szemek már réges-rég mozdulatlanná merevedtek. Az egyik homlokon duzzadt ér lüktetett. A sápadt koponyára fehér hajpamacsok tapadtak.
– Az Isten erőinek maradéka alászállt az egekből. Azok, akik itt, a Styxen ellenünk vannak, rá fognak találni, és kapcsolatot teremtenek az odaátról valókkal, és szert tesznek olyan fegyverekre, amelyek ártalmunkra lehetnek.
Baljós csend következett. Az a valami, ami egykor ember volt, kissé megmozdult, és megrezegtette a fürdője felületét.
– Meg kell találnunk a leszállt űrhajót az ellenségeink előtt. El kell pusztítanunk, a bennük lakozókkal egyetemben. Én minden

hatalmamat erre a feladatra összpontosítom, és számodra is van egy külön megbízatásom. Készen állsz annak teljesítésére?
A vámpír kissé meghajolt és bólintott.
– Igen, Sátán.
– Nagyszerű! Van egy bizonyos férfi. Már jó ideje a begyemben van. Rövid üzenetet fogtunk föl egy ma este elpusztított farkasember fotóérzékelőitől. Tudjuk, most hol van, és hová tart. Te most azonnal a 911-es számú menedékhez mégy. Ha az a férfi elér oda, ott elintézed őt.
– Ki ez a férfi, Mester?
– A neve Geoffrey Turner.
– Úgy – bólintott a vámpír. – Turner.

III.

Ott állt magában a zsombékosban. Az éjszaka ködpárái köré lopakodtak, lidércek légiói lassú táncot roptak az ingoványt övező mélabús ciprusok körül. Odafönt a két holdkifli fölsorakozott, és gonosz tekintettel kémlelt lefelé az égről. Közvetlen közelében bugyborékolni kezdett a poshadt víztócsa.
Elbűvölve figyelte, amint egy karmos kéz kinyúlt feléje, és megmarkolta a bokáját.
Kiáltani akart, de nem jött hang a torkára. A távolból gúnyos kacaj csúfolódott vele.
Hirtelen a sár vadul forrni kezdett, és egy másik csapzott mancs nyúlt ki belőle, majd megkapaszkodott a szilárd talajban.
Fölbukkant a fej is – összetéveszthetetlenül egy farkasember feje. A fenevad lassan kiemelkedett a tócsából, fölvonszolta magát a szilárd talajra. Nedves bundájából iszapszag áradt. Arclemeze le volt tépve, előtűntek alóla az alvadt vérrel átitatott mechanikus, és elektronikus alkatrészek.
A farkasember elengedte a bokáját, felegyenesedett, és egyáltalán nem állati, hanem egészén emberi szemekkel Oliverre meredt.
– Várunk rád a Pokolban – mondta rekedten, s vér csurgott alá az agyaráról – Várjuk a lelkedet.

A fenevad hirtelen feléje csapott a mancsával.
Oliver izzadságban fürödve fölriadt. Az ágynemű összegyűrve mellette. Ezek szerint az ágyában fekszik. Lidérces álom volt. Csak lidérces álom.
Fölsóhajtott, kikecmergett az ágyból, az ablakhoz botorkált, kinyitotta, és mélyeket szippantott a friss, hideg, fenyőillatú levegőből. A szellő gyöngéden meglobogtatta Oliver szürke gyapjú hálóköntösét, és hideg ujjaival motozott meztelen bőrén. A várfal csipkés oromzata fölött elnézte az erdő hallgatag fenyőit és tölgyeit, túlnan a Csendes-hegység fagyos ormait, és eltűnődött, mennyi rettenetet is rejteget az ő földje.
Igaza lenne talán az idegennek, aki megmentette az életét? Rövid élete során mindig is azt nevelték bele, hogy Istenben van az egyedüli reménység a gonosz erőitől való megszabadulásra, hogy az őbelé vetett hit, az ő kegyelmében való bizodalom utat nyit az ember lelkének az ég felé, miután kiállta az e világi lét tűzpróbáját. És most eljött ez a kövér ember, elhozva a maga különös világi megváltását a farkasember karmai közül. Turner elvetette a kétkedés magvait Oliver termékeny képzeletében.
Az ifjú elgondolta mindazt, ami Turner szavaiból következik. Oliver csupán egyetlen filozófiát ismert, és most képtelen volt szembenézni mindazokkal a lehetőségekkel, amelyeket Geoffrey Turner megjelenése megcsillantott előtte.
A fiatalember elhessegette magától ezeket a gondolatokat, lehajtotta a fejét, és rövid könyörgő imát mormolt. Elhatározta, hogy még délután kikéri Marshall tisztelendő tanácsait. Amikor fölemelte a fejét, a hajnal már elsápasztotta az eget, és pirosra festette a látóhatárt. Hamarosan a nap is kidugja a fejét a világ pereme alól, és még egy napra elűzi az éji birodalmat.
Nézte, ahogy a fény lassan elönti a vastag várfalakat, és barátságos árnyékokat vet a falak közé zárt városka kockaköves utcáira. A nádtetős házakban pislákoló fények lobbantak föl, amint a parasztok nekikészülődtek, hogy a falakon kívül ma is folytassák a búza aratását.
A látvány fölvidította Olivert. Megkönnyebbülten visszabújt az ágyba, és békésen aludt tovább.
Olivernek, mint az apai címek és kötelezettségek örökösének, az volt a legfőbb ifjúkori teendője, hogy megszerezze azt a tudást, amely képessé teszi őt ezeknek a feladatoknak az ellátására. Sőt az utóbbi időben már a teher egy részét is megosztotta a gróffal, vagyis

dolgozott.
A reggel megfelelő órájában, miután a lidércek többé nem zavarták meg az álmát, Oliver fölkelt, megreggelizett, és munkához látott. Nyakukon volt az aratás: a búza, a kukorica, a zab, az árpa és egyéb alapvető élelem, amelyet még kora tavasszal elvetettek, megérett. Eljött az ideje a betakarításnak, az őrlésnek és az elraktározásnak. A Fernwold grófság urának hagyományos tiszte volt, hogy felügyelje az aratást, gondoskodjon róla, hogy minden rendben menjen. Ebben az évben Dudley Dolan az északnyugati fertály felügyeletét Oliverre bízta, és minthogy az ifjút, amióta csak képes volt kimozdulni a várfalak közül, mindig is érdekelte a gabona betakarítása, így nem esett nehezére az aratás felügyelete. Gyakran maga is megfogta a munka végét, régi ruhákba öltözve járta a földeket, hajtotta az aratógépeket, emelgette a kévéket, hordta a zsákokat a raktárakba.
Fernwold népe ezért meg egyebekért is nagyra becsülte őt. Bár a falak közé zárt városban a társadalom egyes csoportjai nem különültek el élesen egymástól, mégis ritkán fordult elő, hogy bármilyen rangú vezető bepiszkítaná a kezét a közemberek társaságában. Általános megítélés szerint Oliverből jóravaló gróf lesz.
Az aratás jól haladt. Alig maradt lábon gabona. Még egy-két napi tallózás, egy kis komposzt, némi trágya, és a földek nyugodtan várhatják a telet. S ha beköszönt a tavasz, újra kezdetét veszi az örök körforgás. Lord Dolan elrendelte, hogy a bőséges áldás megünneplésére aznap este rendezzék meg a mezei ünnepet, és a központi rendezvényeket a déli bástyák melletti füves versenypályán tartsák meg. Maga az ünnepség elég egyszerűnek ígérkezett. Az ételt a résztvevők hozzák össze, és a nagy tölgyfa asztalokról közösen lakmároznak. A szórakozás táncból, játékokból, éneklésből fog állni, és az egész ünnepséget egy-két pap hálaadó ceremóniája fogja bezárni. Utána az emberek kitakarítják maguk után a színhelyet, és ki-ki elvonul Fernwold Town-beli lakására.
Oliver elégedett volt a városi nép délelőtti munkájával. Ezért már ebéd előtt elengedte őket, hogy legyen idejük felkészülni a mezei ünnepségre. Ez a gesztusa nem volt egészen önzetlen, mivel alig várta, hogy beszélhessen azzal az emberrel, aki előző este megmentette az életét.
Evégett egyenesen a várkastély hálóhelyiségei előtti folyosó fele tartott, s miután ledobta magáról szennyes munkaruháját s magara

öltött egy kényelmes fekete gyapjú térdnadrágot meg egy puha pamutinget, hangot hallott a Geoffrey Turnernek rendelkezésére bocsátott szobából És bár éppen az ebédlőterem felé tartott, s már az ínyén érezte a finom falatok ízét, megállt, hogy hallgatózzon. Megint a hang, nyögés!
Oliver aggódva kinyitotta a tölgyfa ajtót, és bekukucskált a lefüggönyzött szoba sötét csendjébe. Lehet, hogy a bátor fickó megsérült, és nem meri bevallani? A szobából az alvó ember és a szesz áporodott szaga csapta meg. Az ágy irányából újabb, a korábbinál mélyebb és hosszabb nyögés hallatszott. De másféle, furcsább és halkabb nesz is keveredett hozzá – valamilyen zümmögés vagy berregés. Furcsa egy horkolás, gondolta Oliver.
– Mr. Turner – suttogta zavartan, mint aki akar is beszélni az emberrel, ugyanakkor háborgatni sem szeretné.
– Jól van, uram?
Az ifjú lábujjhegyen belopakodott a szobába, ügyelve, nehogy zajt csapjon csizmával a deszkapadlón. A sötétben nem látott semmit, ezért az ablakhoz lépett, és félrehúzta a függönyöket. Egy ferde fénycsóva nyomban rávetődött a lepedőkbe és takarókba bugyolált férfira.
– Hé! – kiáltott föl Turner – Húzd be azt a vacak firhangot! Jaj, a fejem!
– Arcára húzott egy pokrócot, és mélyen beásta magát a puha tollas ágyba. A rugók megcsikordultak a súlya alatt.
– Bocsásson meg, Mr. Turner – mentegetőzött Oliver, és résnyire összehúzta a függönyöket – A szobája előtt mentem el, és mintha nyögést hallottam volna. Csak nincs valami baja?
– De igen – felelte Turner tompán az ágynemű alól. Kicsit elnyűtt vagyok, tudod, a tegnap esti tortúra. Oliverbe belehasított a bűntudat.
– Uram, én is felelősnek érzem magam. Ne hozzak orvost! Csak nem sebesült meg? lépett oda aggdalommal eltelve az ágyhoz. Turnerből nem látott mást, csak egy összekuszált hajcsomót.
– Hogyan? – kukkantott ki egy véraláfutásos szem. Nem az a tortúra! Istenemre, az meg sem kottyant, hanem az a hallatlanul erős méhser, amellyel az atyád fejbe kólintja a gyanútlan utasokat. Egy üveggel abból a főzetből elég ahhoz, hogy kikészítse az ember máját, és én legalább két üvegre valót benyakaltam belőle. Jaj! Még a gondolkodás is kínszenvedés!
Oliver megkönnyebbült, de azért az aggodalma nem múlt el

egészen. Ezért megjegyezte, hogy egy orvos azért nem ártana. Indítványa meglepő hatással volt az emberünkre. Turner egyből felült az ágyban.
– Nem, erre semmi szükség, fiam. Ne törődj velem, túl fogom élni. Lassú mozdulatokkal, lehántotta magáról a lepedőket meg a takarókat, és úgy ült ott a fehér ágyon, akár egy sebesült bálna.
– Egy pohár víz. Más nem kell És a szekeremben lesz egypár hm orvosi eszköz, úgy értem, gyógyításra való. Utána meg ennék valamit. Ez majd rendbe hoz. Akárhogy is, nem ülhetek itt nyöszörögve egész nap. Hány óra van?
Oliver a karórájára pillantott. Ősrégi szerkezet volt. Manapság már ritkaságszámba megy az ilyesmi, és valóságos művészet a rugós szerkentyű megjavítása. Az anyjától kapta tizennyolcadik születésnapjára.
– Pár perccel múlt egy óra.
– Uramisten! – kiáltott föl a kövér férfi, és kikászálódott az ágyból.
– Ha elmennél nekem azért a vízért, mire visszajössz, föl is öltözöm.
Oliver bólintott, és magára hagyta a férfit, aki sűrű nyögdécselések és sóhajtozások közepette magára öltötte ruháit.
– Nos hát – mondta a láthatóan magához tért Geoffrey Turner, miután az utolsó falat gőzölgő szarvaspástétomot is lemosta egy nyelet habzó sörrel –, azt ígérted, hogy megmutatod a gazdaságot.
– Ha cserébe bekukkanthatok a vagonjába – hívta föl figyelmét az ígéretére Oliver, miközben kiemelt az asztal közepét uraló gyümölcskosárból egy mosolygó piros almát.
– Nekem pedig utána kell néznem a mezei ünnep szervezésének – jegyezte meg Lady Jessica, kecsesen megtörölgetve a száját egy vászonszalvétával. – Remélem, kedvére lesz a mi szerény ünnepségünk, Mr. Turner. – tette hozzá szívélyesen. Némi rosszallással nyugtázta, amint a kövér vendég újabb adagot töltött magának a söröshordóból. Jóllehet maga is megivott néha egy-egy pohár sherryt, híres volt arról, hogy nem szenvedte az iszákosságot.
Oliver elnézte az anyját. Még most is szemrevaló nő volt. A maga idejében igazi szépség lehetett. Nem Fernwoldból való, hanem Salisburyből, egy innen nyugatra eső grófságból, amellyel Fernwold rendszeresen kereskedett. A Styxen a nagyobb települések legfeljebb egynapi járóföldre vannak egymástól, hogy elkerüljék az éjszakai utazást. Dolan gróf kereskedelmi ügyben járt Salisburyben, és ott találkozott Jessica Fieldinggel. És bár Oliver hallott egyet s mást arról, hogy a szülei viszonya nem volt éppen viharok nélküli, ma

már úgy tűnik, egészen jól megvannak egymással.
Oliver vegyes érzelmeket táplált az anyja iránt. Odaadóan szerette őt, de nehezen viselte el a kisajátító szülői ragaszkodást. Egyetlen gyermek volt, és úgy érezte, mintha az anyja azt akarná, hogy élete végéig megmaradjon gyermeknek. És bár azt még csak-csak elnézte, ha a fia érdeklődést mutat a fernwoldi kislányok iránt, annak viszont szemlátomást nem nagyon örült, ha azok is szemet vetettek fiacskájára.
– Bizonyára, asszonyom – nyugtatta meg Turner széles mosollyal, ami úgy látszik, csupán a kövér emberek sajátja.
– Szerencsésnek, sőt kiváltságos boldogságnak tartom, hogy a legjobbkor érkeztem ide.
– Pontosan meddig óhajt nálunk maradni? – firtatta az úrnő több számítással, mint vendégszeretettel.
Turner kissé felvonta bal szemöldökét.
– Hm. Úgy gondoltam, a holnap reggel megfelelő idő lesz a távozásra. Vár a küldetésem.
– Ó, már olyan hamar, Mr. Turner? – kérdezte az asszony.
– Sajnos igen.
– Hát akkor, Oliver – állt föl az asztal mellől tüneményes jelenségként nappali öltözetében, és kiadta a parancsot a fiának: – Gondoskodj róla, hogy Mr. Turner élvezze ki rövid látogatása minden pillanatát. – Ezzel udvariasan biccentett, és méltóságteljesen elsuhogott piros selyemfodros szoknyájában.
– Úgy látom, fiam – jegyezte meg Turner, miközben újból megtöltötte a kúpját sörrel –, hogy az édesanyád nem túlságosan kedveli a magamféléket. Hogy jön ide ez a részeges jöttment idegen, hogy megrontsa egyetlen fiacskámat!
– Ha ön nem volna, uram, akkor nem volna kit megrontani. Biztos vagyok benne, hogy ezt ő is belátja.
– Fiatalember, elég legyen ebből az „uramozásból" meg „Mr. Turnerezésből!" – állt föl Turner parancsolóan az asztaltól, és fejébe nyomta fekete hódprém kucsmáját. – A jövőben hívj csak egyszerűen Geoffreynek. Helyes? Helyes! Akkor hát vágjunk neki a kőrútunknak.
Oliver először a vártorony belsejét mutatta meg. Itt lakott a hadseregért és a védelemért felelős várnagy. A hadsereget Fernwold ép és egészséges férfinépéből toborozták, akik képesek voltak egy-két órát kiképzésre meg a körbástyák őrzésére szentelni. A település szerencsére egy meredek lejtő tetején foglalt helyet, ennél fogva

legalább a fal egyik fele védve volt a támadástól. A többi tornyot és a köztük lévő bástyákat alaposan megerősítették, és bőven ellátták nyílásokkal és lőrésekkel. Ágyúkat nem használtak: a légnyomás szétrázná a falakat meg a tornyokat. Bármilyen alaposan megszervezték is a vár védelmét, egy hasonlóan találékony és jól fölfegyverzett támadó haderővel szemben mégsem volnának képesek szembeszállni. Szerencsére azonban az éjszaka lényei nagyrészt magányosan kószáltak az éjszakában. Csak ritkán fordult elő, hogy ostrommal támadtak egy-egy várra. Próbálkozásuk azonban, minthogy az éjszakára korlátozódott, rendszerint kudarccal végződött. A falak alá fúrt alagutakat könnyű volt nappal betölteni. A vastag falakból kivert köveket is pótolni lehetett napvilágnál. A szóbeli és írott hagyomány mégis bővelkedett rémséges történetekben arról, hogyan rohantak le a Sátán seregei egy-egy tartományt, és milyen rettenetes sorsot szántak az ottani lakosságnak.

Oliver fölvezette Turnert egy kupolára, ahonnan egész Fernwold városát látni lehetett, meg a negyven láb magas falakat, a környező szántóföldeket, erdőket és vízfolyásokat. Maga a város vagy háromszáz szabályosan elrendezett, fehérre meszelt, többségében náddal fedett, csinos házból állott.

– Hasonlít a legtöbb tartományi székhelyre, ahol eddig megfordultam – jegyezte meg Turner szűkszavúan, akinek a szellő lustán borzolta hosszú, hullámos haját. – Nagyon otthonos, nagyon meghitt.

– Az emberek, úgy hiszem, elég boldogok – vélte Oliver.

– Azt hiszed? A szaporodásnak gátat vet a szigorú születésszabályozás; az ősrégi gépek egyre-másra beadják a kulcsot; állandóan ott leselkedik rájuk a valóságos fizikai veszély; az estéket beárnyékolja a természetfölötti rettenet; az éjszakákat szörnyek népesítik be. Gondolod, hogy valóban boldogok lehetnek, amikor szüntelenül rettegniük kell, hogy a közösségüket lerohanják a Sátán erői? – kérdezte, és kezével intett a falak, a város, a legelésző tehenektől tarkálló gondozott rétek, a folyókkal és patakokkal átszelt, őszi színekben pompázó erdők felé.

– Mindez, fiam, valamikor maga volt a paradicsom. Még most is láthatod a szépségét. Ám amit nem láthatsz, ami rejtve van ott lent a szemed elől, azok a bujkáló fenevadak, amelyek éjszakánként átveszik az uralmat ezen a világon, azok a teremtmények, amelyek mindannyiunkat a Sátán rabszolgáivá aláznak. – Mély lélegzetet

vett. És az esztelen félelem, a természetfölöttitől való rettegés az emberek szívében. – Oliverre szegezte az ujját.
– A te szívedben!
Oliver megrázkódott. Elfordította a tekintetét.
– Tudatlanság! – folytatta Turner a haragtól felizzó hangon. – Tudatlanság és ostoba, irracionális *vallásos hit,* ez az, ami megakadályozza, hogy a Styx naggyá legyen, amire a sors rendelte. Ha *egyesíteni* tudnánk a tartományokat, akkor talán nagyobb eséllyel szállhatnánk szembe a gonosszal, amely rabigában tartja ezt a bolygót.
A „vallás" meg a „gonosz" szavak eszébe juttatták Olivernek, hogy el kell menni egy paphoz, kötelességének érezte, hogy megvédje vallásának a Styxről vallott nézeteit. – Ha hiszünk Istenben, Geoffrey, ha belevetjük bizodalmunkat, akkor bizonnyal meg fog menteni bennünket.
– Tegnap este ő mentett meg téged?
– Odavezérelt téged.
– Bah! Ha az Isten annyira szívén viseli a népét, akkor mért nem sújt le a Sátánra? Akkor miért kell mindannyiunknak itt senyvednünk ebben a szépséges, szörnyűséges, kilátástalan *Pokolban?*
– Mert a Styx a próbára tevés völgye – ellenkezett Oliver. – Ez nem az öröklét helye. Mindegy, hogy egy sátáni lény végez velünk, vagy az öregség hozza ránk a halált, egy dolog a fontos: hogy a *hitünk* megmaradjon. Mert a *hit* az a fegyver, amely diadalmaskodni fog a Pokol légiói fölött.
Turner hangosan felhördült.
– A hit ölte meg tegnap este azt a farkasembert? Dehogyis. A tudomány. *A technika* tette. A tudás terméke, Oliver. – Ujjával nyugat felé bökött. – Ott nyugaton leszállt egy hajó, annak a tudománynak a terméke, amely létrehozta ezt a világot, kiskomám. És abban az űrhajóban lakozik a mi reményünk, hogy megszabadítsuk ezt a világot a gonosztól, elpusztítsuk a tudatlanságot, amely ugyanúgy sötétségbe burkolja a Styxet, akár az éji világ. Tessék, látni akartad a kocsim belsejét. Nos, hadd áruljam el neked, hogy a legtöbb dolgot, amit csak ott találsz, időtlen időkkel ezelőtt hozták létre. Nekem azonban megvolt a tudásom, hogy ezekből a régi szerszámokból fegyvereket fabrikáljak, és azokat hatásosan használjam is. Azok egy fejlettebb civilizáció termékei, egy olyan csúcsponté, amelyre ismét fölkapaszkodhatunk!

Menjünk le. Megmutatom neked őket. Talán kétszer is meg fogod gondolni, mielőtt ismét előállnál ezzel a vallásos maszlaggal, amelyről olyan folyékonyan dumáltál az imént.
Ezzel sarkon fordult, és szuszogva-fújtatva, feldúltan megindult lefelé a kanyargós lépcsőn, méltatlankodása, akár a köpenye, úgy úszott utána. Oliver meggyorsította lépteit, hogy utolérje a dohogó férfit. Jól teszi-e vajon, ha megnézi, mi van a vagonban? Nem volna jobb talán, ha előbb megtanácskozná a dolgot egy elöljáróval, hogy fölkészítse a lelkét arra, amit ott talál?
Kíváncsisága azonban legyőzte a bűntudatát. Elkísérte hát a kacsázó öreget az istállóhoz, ahol Turner lovai békésen ropogtatták a fernwoldi zabot. A kocsija is ott állt a közelben egy üres lóállás előtt. Turner dörmögve kitárta a vagon hátsó ajtaját, benyúlt, és fölkattintott egy kapcsolót. A kocsi belseje kivilágosodott.
– Tessék. Mit szólsz hozzá?
Oliver tekintetével a kastély elektromos hálózatával való kapcsolatot kereste, de nem látott semmiféle vezetéket. Tanácstalanul az öregre pillantott.
– Egy nagyon erős akkumulátor – magyarázta Turner. – Sokkal nagyobb annál, mint amilyet tegnap este annak az éjszakai lénynek az elpusztításához használtam. Láttál már ilyesmit?
– Nem én – vallotta be Oliver. Valóban nem látott.
– Ez csak a kezdet. Ugorj csak föl. Nyisd ki a szemed.
Turner benyomakodott az ajtón, és húsos kezét Olivernek nyújtotta, hogy fölsegítse. Odabent Oliver szeme tágra meredt a csodálkozástól. A vagon belseje fémmel volt burkolva.
– Előfordul, hogy itt éjszakázom. Edzett acél, Oliver – kopogtatta meg ujja bütykével a fényes anyagot. – Még nem akadt olyan éjjeli teremtmény, amely át tudta volna szakítani! – A vagon eleje felé intett. – Gyere csak ide, fiam, Mutatok neked valamit. Megkerülték a zilált fekhelyet, elhaladtak a mindenféle furcsa szerszámmal meg zárt szekrényekkel zsúfolt fal előtt. A vagon belsejét ugyanaz, de töményebb szag töltötte meg, amely Geoffrey Turnerből áradt: kölninek, alkoholnak, pipadohánynak meg valamilyen meghatározhatatlan anyagnak a keveréke. A kocsi belseje valamiféle kopott előkelőség légkörét árasztotta. Turner egy fémpadlóhoz erősített székhez vezette Olivert, és megnyomott egy gombot. Kattanás, majd berregés hallatszott. Amint a fiú ott ült a párnázott ülésen, zümmögve feltekeredett előtte egy fekete redőny, és a vastag üvegen keresztül széles kilátást nyílt mindarra, ami a

kocsi előtt elterült.
– Ez mire való? – tapogatta meg maga előtt a küllős kereket.
– Ha megfigyeled, számos pedált meg gombot látsz magad előtt. Csupa vezérlőszerkezet. Az a kerék is egyike azoknak.
– Vezérlőszerkezetek? Mit vezérelnek?
– Ha a szükség úgy hozza, ez a kocsi magától is elmegy. A telep egy bonyolult hajtóműhöz van kapcsolva. Ha elveszíteném a lovaimat, vagy nagyobb sebességre volna szükségem, akkor önjáró üzemmódra kapcsolok át. Ezt nem nagyon szeretem, sőt ha lehet, igyekszem elkerülni. Az emberek azt hihetnék, hogy afféle varázsló vagyok, és a primitív népek többnyire a gonosz megnyilvánulását látják a fejlett tudományban. Ám amikor nagyobb távolságot kell megtennem egyik grófságból a másikba, vagy úgy adódik, hogy éjszaka kell utaznom vagy megszállnom valahol, akkor ott hagyom a lovakat, eladom őket, és egyedül kerekedek útra. Jókora erő lakozik egy ilyen telepben. Erről jut eszembe – kopogtatta meg körmével az egyik műszert. – Rá kellene kapcsolódnom a fernwoldi hálózatra. Nem mintha nagyon lemerültem volna, csupán szeretek minden eshetőségre felkészülni, hátha egy ideig nem jutok áramhoz. Gondolod, hogy az úr ellenezni fogja? Oliver, figyelsz rám egyáltalán?
Oliver azonban teljesen elmerült a ló nélküli kocsi gondolatában.
– Azt akarja mondani, hogy egyszerűen beleül, és lovak nélkül hajtja a kocsit?
– Hiszen éppen ezt magyarázom, nem hallottad?
– No igen, de...
Turner az ifjú vállára tette a kezét.
– Kicsit meglepő, nem igaz? Elárulhatom neked, hogy ennél meglepőbb dolgokat is látni fogsz. Egytől egyig a tudomány és a technika aprópénzre váltása. Ezt itt nem a hit mozgatja. Az energiát nem a vallás szolgáltatja. A mechanika, és a villamosság kombinációja – ilyen egyszerű az egész. Sokkal egyszerűbb, mint azok a bonyolult műszaki szerkezetek, amelyek a Sátán birtokában vannak. De gyere csak, mutatok még mást is. – A kövér férfi a vagon hátuljába vonszolta Olivert, akinek nem nagyon akarózott kimozdulnia a vezetőülésből. – Itt van az a szerkezet, amellyel rövidzárlatot okoztam a farkasemberben – tapogatta meg Turner a falra akasztott fegyvert. Aztán megmutatta Olivernek a nagyobb szörnyetegek ellen használatos erősebb változatokat. Voltak ott még bombák meg gázok, savak és egyéb maró anyagok. Turner

eldicsekedett a rugóra járó, acélhegyű fakarókkal, amelyeket a vámpírok szívébe szoktak beverni. Elég egy gombnyomás, és a cövek végét szétvető robbanóanyag ízzé-porrá zúzza a belső részüket.
Turnert mosolyra fakasztotta az ifjú álmélkodása, és kinyitott egy festett faliszekrényt.
– Fogadd el ezt tőlem, Oliver. Neked ajándékozom. Tetszel nekem, és csak azoknak adok ilyesmit, akiket a szívembe zártam. – A szekrény legfelső polcán tíz darab, egyenként tizenötször huszonöt centiméternyi nagyságú, vastag fémdoboz volt fölhalmozva. Turner fölágaskodott, és leemelt egyet. – Tudod, mi ez? – kérdezte, és tokáját összeráncolva, állat ünnepélyesen a mellére szorította. Körmével lassan megkapirgálta a dobozt.
– Mi lenne, Geoffrey? Egy doboz.
– Igen, igen, de miből van a doboz?
– Ó, hát valamilyen sötét anyagból, szerintem nehézfém lehet...
– Ólom, Oliver, ólom. Hogy megvédje a tulajdonosát attól, ami benne van. – Az utolsó szavakat szinte suttogva ejtette ki, a szeme titkot sejtetően csillant meg.
– És mi az? – firtatta Oliver, miközben azon tűnődött, hogy miért ajándékoz neki ez az ember olyasmit, ami veszélyes.
– Vethetsz rá egy rövid pillantást. Az még nem ártalmas. De ha nem muszáj, ne vedd elő hosszabb időre. A legjobb hatást sötétben éred el. – Becsukta a hátsó ajtót, a kapcsolók segítségével leeresztette a fémrendőnyt, kikapcsolta a mennyezeti lámpát. A kocsi belseje sötétbe borult. – És most egy-két rövid másodpercre ki fogom nyitni.
Oliver hallotta a ritkán használt szerkezet halk nyikorgását. Különös érzés vett erőt rajta, mintha valamilyen varázslat részese lenne. Valami megcsillant a sötétben. A fölerősödő kísérteties fényben fölsejlettek a doboz és Turner kezének körvonalai. Ekkor kinyílt a doboz. Benne, egy fekete bársonypárnán fehéren világított egy kereszt. A feszület csaknem kitöltötte az egész dobozt, alsó vége, akár a kés, hegyesen elkeskenyedett.
Úgy ragyogott, akár a csillag az égen.
Turner egy pillanatig nyitva tartotta a dobozt, aztán hirtelen bekattintotta, és a fény kialudt. Oliver szemében azonban még sokáig ott derengett a sötétséget elűző ragyogás, a tűzfehéren izzó kereszt képe.
Mintha hideg szellemujjak motoznának a hátán. Szinte vallásos

áhítat borzongatta meg a testét.
A feje fölött ismét kigyúlt a fény.
Turner ünnepélyes képpel átnyújtotta Olivernek a zárt dobozt. Arca kissé zöldes árnyalatban játszott. A másnaposság, gondolta Oliver.
– Én azt hittem... az volt a benyomásom, hogy ebben a vagonban csak a tudományt és a technikát illik imádni – szabadkozott Oliver, óvatosan kezébe fogva a fémdobozt.
– Ez viszont szemmel láthatóan vallásos tárgy. Mi célt szolgál?
– Az alakja pusztán pszichológiai célt szolgál – mondta Turner kissé megremegve, mint aki le akarja rázni magáról a pillanatnyi rosszullétet. – A kereszt úgy is használható, mint egy markolattal ellátott kés, amire gyakran szükség is van.
– Azt akarja mondani, hogy ez az éjszaka lényei ellen használt egyik fegyvere?
– Igen. Leginkább a vámpírok ellen. – Turner helyet csinált, magának a vackon, leült, és megveregette maga mellett az ágyat, hellyel kínálva Olivert. – Ez egy nagyon ritka fém. Radioaktív tulajdonsággal bír, vagyis olyan sugarakat bocsát ki, amelyek fényt árasztanak. Na már most, ha ezt a fémet összehozzuk egy éjjeli lénnyel, nevezetesen egy vámpírral, a sugarai mélyen behatolnak annak a szerkezetébe, és tönkreteszik.
Ha a megfelelő helyen megdöföd vele az éjjeli lényt, működésképtelenné válik. De ennek ára van. Gyakori és huzamos használata az ember testét is károsítja, betegséget okoz. Ezért csak óvatosan, végszükség esetén használd.
– De hát miért ajándékozott meg ilyen értékes holmival? – kérdezte Oliver. – Mért nem tartja meg magának? Tegyük föl, hogy elfogynak az eszközei, és szüksége volna erre. Nekem eszem ágában sincs még egy éjjeli lénnyel összefutni, erre mérget vehet!
– Oliver kényszeredetten elnevette magát saját tréfáján.
– Kérdezni akarok tőled valamit, Oliver – nézett egyenesen az ifjú szemébe a nagydarab ember. – És arra kérlek, alaposan rágd meg magadban, és csak azután válaszolj. Rendben?
– Rendben. De mi legyen az?
Turner fölemelte az egyik kezét, hogy csendre intse, majd két kövér kezét egymásba tette, és gyúrogatni kezdte. Komoran a padlóra meredt, aztán zord, mély csengésű hangon megszólalt:
– Én már nem vagyok fiatal, Oliver. Már nem vagyok az az erős, tevékeny férfi, mint egykor, képességeim teljében voltam. Aztán van még valami... valami... – Látszott, hogy nehezen préseli ki magából

a szavakat. – Egyszóval van egy gondom. És ez a misszió, ez a küldetés túlságosan nagy súllyal nyomja a vállamat. Szükségem volna segítségre, Oliver. Szükségem volna egy segítőre. – A fiú felé fordult, és kérdőn, szinte esdeklően nézett rá. – Nem jönnél velem?

A hegy gyomrában a szatír a munkája fölé hajolt, forrasztott vezetékeket kötött át, mikrokatódokat, integrált áramköröket helyezett el. Ez ideig ezen a projekten a munka nagy részét a mechanikai processzorok végezték el a genetikai tartályokban. Ez azonban egy különleges szerkezet volt, egy kísérleti szörny. A szatír kötelezettsége volt, hogy újra és újra ellenőrizze a komputer termékét, és kiegészítse azokkal a fontos alkatrészekkel, amelyekkel csak egy android mozgékony ujjai képesek megbirkózni.
A szatír kevésbé érzékeny modell volt, amelynek félig hús, félig gép agyát olyan specializált feladatok ellátására hozták létre, mint amilyennel most foglalatoskodott: a tudatnak azzal a minimális szintjével, amely operációk végrehajtásánál az ítélőképesség kifejlesztéséhez éppen elégséges. A magassága mindössze százhúsz centi volt. Apró szarvai megcsillantak a padlóvilágítású laborban, amint koboldarca, amelyre kiült a munkavégzés és a Mester iránti önfeledt lelkesedés, föl-alá hajlongott a munkaasztal fölött. Hajlékony, szőrös ujjai szinte táncot roptak az áramkörök között, valóságos piruetteket végeztek a műanyag és hús fölött, követve a memóriában rögzített legfőbb irányelvek ritmusát. Ellenpontként ott volt a lény masszív elektromos szívének hangos dobogása, és fújtató lélegzése, amely úgy hangzott a tágas steril teremben, mint a bőszen partra gördülő, majd susogva visszahúzódó hullámverés.
A kis patás komának ez volt eddig a legfontosabb feladata, és mindenekfölött jó munkát akart végezni, hogy kedvében járjon a Mesternek. Elnyerni a Sátán tetszését azt jelenti, hogy hosszú órákat tölthet el a gyönyörök házának ingerközpontjában.
Miközben a szatír átkötött egy, az új lény húsába beágyazott FM-áramkört, felharsantak a mennyezeti hangszórók. A hang a Sátáné volt. A apró figura összegörnyedt, fémpadlón kopogó patáival a sarokba hátrált, és meghajtotta szőrös fejét.
– Hallom hívásodat, nagyságos úr – vinnyogta nyüszítő hangon.
– 987 W szatír, jelentést kérek a 39A 34-és projekt állásáról! – harsogta a hang, parancsolóan.

– Most rakom helyre a rosszul bekötött vezetékeket. Javításra szorulnak a pofájában a tűzköpők is. – Kis agya azon tűnődött, mért ilyen kíváncsi a Mester, azelőtt sohase tanúsított ilyen személyre szóló érdeklődést. Lehet, hogy az állat miatt?
– A szárnyak, a belső szerkezet, az életfunkciók mind rendesen működnek? – harsogták a hangszórók recsegve.
– Kiválóan, Mester. – Nagyszerű! Hagyd abba a munkát, rakd föl a kéznél lévő testpáncélt, és készülj föl a projekt elbocsátására.
– De... de – pislogott a szatír vizenyős szemével. – Még legalább kétnapi munkára van szükségem. Ki is kell próbálni. És még meg sem kaptam minden külső páncélt!
– A szárnyak működnek, nem igaz? A karmok, az állkapcsok, a legfontosabb pusztító kellékek rendben vannak? Vagy nem így van, kicsikém? Csak nincs benned valami hiba, hogy ezt még nem csináltad meg, a bestiára vonatkozó utasításaim ellenére sem? Ha így van, akkor talán ráfér a belső szerkezetedre egy kis igazítás... – folytatta a recsegő mennydörgéssé erősödő hang.
– Némi kitérővel a fájdalomközpontod felé az engedetlenségedért!
– Igen, Mester – nyöszörögte a szatír. – Igyekszem minél előbb elkészülni mindennel. – És sietve visszatért munkájához. Tudta, hogy hamarosan más szolgák jönnek, és eltolják az öntudatlan bestiát az élesztőkamrákba. Addig el kell vele készülnie.
A szatír kíváncsi volt, miért olyan sürgős hirtelen a Sátánnak ez a hatalmas tűzokádó sárkány, amelyen már sok éve dolgoznak.

IV.

A Styx nagy narancsszínű napja lehanyatlóban volt, rőtre festette a fák leveleit, és megnyújtotta a puha árnyékokat, amikor Oliver még egyre Turner kérésén meditált. Akkor is azon rágódott, mialatt a mezei ünnepre való készülődés közben az asztalok és a székek elrendezésével foglalatoskodott.
– Oliver – mondta volt a kis kövér ember, nyílt tekintettel –, te még fiatal vagy, erős és virgonc. Nem csak segítséget várnék tőled, hiszen a jelenléted is elég volna ahhoz, hogy új életre keltse ezt a

vén bárkát, erőt öntsön a szerkezetembe. Oliver, én sok mindenre meg tudnálak tanítani. Rengeteget lehet még ezen a sötétségen tengődő világon tanulni.
Rengeteget lehet tanulni… Ez visszhangzott az ifjú fejében, amikor ledobta magát egy kerti székbe. Tekintete Fernwold várának csipkés, borostyánnal befutott bástyái fölött elkalandozott a felhők mögött kéklő ég felé. Igen, sokat kell tanulnia. Turner azt mondta, hogy az azúrkék égbolton túl elképzelhetetlen messzeségek nyílnak – ám az ember alkotta gépekkel át lehet hidalni a távolságokat, és el lehet jutni más világokra.
Oliver ritkán hagyta el a grófság ismerős tájait, ezért a távoli világok gondolata csodás ígéretekkel volt teljes. És az lenne csak az igazi, ha megismerné a válaszokat azokra a kérdésekre, amelyeket a papok csak semmitmondó köntörfalazással intéznek el.
Azután meg, ha Turner nem őrült, ami aligha hihető, és igazat beszél, akkor nemes ügy előtt állna. Igaz, hogy nehéz és veszedelmes munka várna rá, ám ha Turner reményei szerint sikerülni fog, akkor… „Akkor, fiam, ezen a világon nem lesz helye a félelemnek! Olyan lesz, amilyennek a létrehozói megálmodták, a boldogság, az értelem világa. Gondold csak meg, Oliver Dolan, gondold meg, milyen lesz Fernwold vára az Éji Világ állandó fenyegetése nélkül.
Ez csak akkor lehetséges, Oliver, ha az elnyomó megsemmisül. De én nem akarom kisebbíteni a feladatot, amely rám és a hajó keresésére indult többiekre vár. A vállalkozás kockázatos. Ha csatlakozol hozzám, mint egész életedben itt, ebben a várban, ahol megvédenék a kőfalak meg az erős hadsereg. Félelmetes erejű és gonosz bestiák fogják utunkat állni. Meg kell tanulnod *harcolni.* El fogod sajátítani az én fegyvereim használatát. Szüntelenül ott fog ólálkodni nyomodban a halál. És ha utolérne, hidd el, hogy nem lesz könnyű halál. Ám mindezért az kárpótol majd, hogy nemes feladatot vállaltál, olyat, amely új értelmet ad az életednek.”
De hát most is van értelme az életének! Vagy talán nem ő fog az apja nyomdokaiba lépni, nem vár rá a fernwoldi polgárok kormányzása?
„Hát persze, fiam. Mindez nagyon fontos. De gondolj arra, mennyivel többet tehetsz a népedért, ha követsz engem. Gondolj arra, milyen élet vár nemcsak rád, hanem *a népedre,* ha meg tudjuk szabadítani a Styxet ettől a Sátán nevezetű gonosz szerzettől.”
A százszorszépekkel tarkázott, illatos zöld füvön egy lármás

fiúcsapat önfeledten kergetett egy fűfoltos fehér gumilabdát, mit sem törődve azzal, milyen gondolatok emésztik Oliver Dolant. Elpusztítani a Sátánt! Ez igazán szép cél. Behatolni az éjjeli világba és elpusztítani Isten legfőbb ellenségét. Lehetséges ez? Csak egy őrült vállalkozhat arra az útra, amit Turner maga elé tűzött. A vagonjában fölhalmozott bizarr fegyverekkel elintézni a Sátán undok, éjjeli lényeit, hogy eljussanak valamilyen bolygón kívüli hajóhoz, azzal a reménnyel, hogy ott majd megtalálják azokat a fegyvereket, amelyekkel magát a Sátánt is el lehet pusztítani?
Oliver lényének az a fele, amelyben mély gyökereket vert a konzervatív vallásos nevelés, tiltakozott az egész elgondolás ellen. Másrészt viszont lelkesedett a kaland, a *szent* kaland lehetősége iránt, a hitnek tett szolgálatnak tartva a hazugság atyjának elpusztítását. És igen, *nemes* cselekedetnek.
Az ifjú elméje háborgott a döntésképtelenségtől. Mit fognak szólni a szülei? Kibújik a kötelezettsége alól, csak azért, hogy vállaljon egy őrült feladatot, amely akár az életébe is kerülhet, ráadásul átkot hoz a fejére. Beleesni a gonosz csapdájába, azokkal a kétségekkel a lelkében, amelyeket Turner ültetett el benne, minden bizonnyal ugyanolyan veszélyeket tartogat a lelke, mint a halandó teste számára.
Oliver képtelen volt dűlőre jutni önmagával.
A döntésképtelenség gyötrelme fölfokozta azoknak az üzeneteknek az élességét, amelyeket az érzékszenei juttattak el a tudatához: a sült csirke nyálcsorgató illata egy öregasszony vörös kockás kendővel letakart kosarából; a naplemente halovány karmazsin és viola rajza az égen; a labdát kergető és egymásba ütköző fiúk harsány viháncolása; a közösség érzete, amely úgy zárta magába, mint egy meleg, kényelmes öreg télikabát a hideg ellen. Mennyire szerette ezeket! Hogyan is tehetné mindezt kockára?
És mi az a „gond”, amit Turner említett? Oliver el is felejtette megkérdezni, annyira meglepte a kövér ember ajánlata. Előbb-utóbb pedig meg kell kérdeznie, mert Turner még lefekvés előtt várja a válaszát. Késő délelőtt útjára indul.
Hogy vele-e vagy nélküle, Oliver még mindig nem döntötte el. Fölment a kastélyba, hogy felöltözzön az ünnepségre.
Az égre függönyt bocsátott az alkonyat. Fényes villanylámpák és füstölő fáklyák toltak magasabbra az éjszaka mennyezetet.
– Igen, igen, valóban így volt – bizonygatta Oliver a zöld füves tollaslabdapálya mellett az estélyi ruhás zsabós, pukedlizó lányok

izgatottan csicsergő seregének. Karjával széles ívet leírva, drámaian sötéten szendergő falak mögé mutatott. A mozdulat megremegtette széles, kehely alakú fehér selyemkézelőjét. Bólintott, és gondosan csigákba rendezett haja a homlokára hullott – Ott kint, pár száz méterre innen kis híján elkapott egy éjjeli lény, pontosabban egy farkasember. – Kezét sötétkék selyemkabátjának hosszú reverjére tette; kabátja derékban szabott volt, és hátul két hosszú szárny a fényes barna bőrcsizmákra lógott. – Szörnyű nagy dög volt. A patak partján elnyomott az álom, körülbelül ebben az időben lehetett. Aztán fölébredtem, irdatlan sokáig kergetett az a fenevad.
– Ó, Oliver! – kiáltott föl egy bokáig érő, ropogós skarlát szalagokkal ékesített, zöld és lila nyomott mintás koktélruhát viselő csinos teremtés, és apró kacsóját kecsesen a szája elé emelte. – Szörnyen megijedhettél! – Harmatos szeme tágra meredt, és a keble hullámzott az izgalomtól.
– Hogy az ördögbe ne, te is begyulladnál, ha csak az árnyékát megpillantanád a szörnyetegnek. Én viszont eleven valóságában láttam; a nyavalyás dög ott lihegett a sarkamban!
Oliver nem kis élvezettel hallgatta a bájos ifjú hölgyek riadt csodálkozását, akik úgy csapongtak körülötte, mint a pillangók egy kivételesen szép virág körül. A társasági élet egy fernwoldi ifjú egyik legfőbb szórakozása volt; Oliver mihelyt betöltötte a tizenhetedik évét, azonnal fejest ugrott bele. Mint jóképű, jó modorú ifjúnak sikere volt a másik nemnél, s ezzel kivívta társai irigységét. Olyannyira, hogy kissé csapodár hírét keltették. Valójában azonban félt a nőktől – mint ahogy félt az anyjától is.
– És higgyétek el, félelmetes jószág volt! Vagy három méter magas; a karmai, akár a tőröm, s görbék, mint a sarló. De elkapott-e engem? Ördögöt! – folytatta Oliver visszafojtott, szaggatott hangon, hogy minél meggyőzőbbé tegye túlzásait.
– No igen, persze hogy szedtem a lábamat, Fanny. De csak azután, hogy alaposan hasba szúrtam a bestiát egy hegyes bottal, hadd tudja meg, kivel van dolga. Megsúghatom nektek, hogy hála nekem, az a jószág többé nem settenkedik az éjszakában.
– Csak nem ölted meg?! – tátotta el a száját Fanny, kimutatva álmélkodását és két hibás, sárga fogsorát.
Ruhája rózsaszín fodrai végigsöpörtek a dús füvön, ahogy közelebb nyomult az ifjúhoz, nehogy egyetlen szót is elmulasszon a történetből. Oliverrel egyszerre forogni kezdett a világ a lány közelségétől és a felőle áradó enyhe levendulaillattól.

– Mondjuk azt, hogy döntő módon hozzájárultam... a...
– Jó estét, hölgyeim! – tolakodott be egy öblös hang a társaság közé.
Oliver dühösen, hogy félbeszakították, felé fordította a fejét. Elsápadt, amikor a hang tulajdonosában fölismerte Geoffrey Turnert.
– Nicsak, Oliver! Látom, a tegnap esti eseményeket meséled az elragadtatott hallgatóságnak. Turner huncutkodva nézett az ifjúra. Szája két sarkát eltakarta a szurokfekete bajusz. Mosolyából azonban nem rosszallás, hanem cinkosság sugárzott.
– Igen, hölgyeim! – csapott a bal kezével Oliver hátára, míg a másikban egy korsó habos barna sört markolt. – Elbűvölte volna önöket az ifjú fellépése. Szívük zakatolt volna, akár a mozdony. – Oliverre nézett, és húsos arca merengővé vált. A levegőt betöltötte körülötte az erjedt sör édes illata.
– Bocsáss meg, fiam, hogy félbeszakítottalak!
– Azt mondja, uram, hogy ön szemtanúja volt mindannak, ami tegnap történt? – kérdezte egy copfos kislány, feszülten összefonva karjait.
– De még mennyire! – harsogta Turner, hátrahajtotta csinos fekete kabátját, s kezét elegáns kétsoros mellénye alá dugta.
– Ha nincs ott velem Oliver, az a pokolfajzat farkasember elintézett volna engem! – Turner a meglepett Oliverre nézett, és hamiskásan rákacsintott. – De én félbeszakítottam a fiút. Tessék, folytasd csak, édes fiam. Vagy jobb szeretnéd, ha én mesélném el a történetet? – Legyen szíves – vigyorgott Oliver. Az ifjú hölgyek kíváncsian bólogattak. Egyikük idegesen forgatott a kezében egy aranyszínű bojtos ernyőt.
– Jól van – intett Turner a szabad kezével, amelyet ma estére jade – és ezüstgyűrűkkel ékesített föl. Húzott egyet a korsóból, mélyet lélegzett, aztán látható élvezettel mesélni kezdett, széles gesztusokkal kísérve szavait.
– Úgy terveztem, hogy még alkonyat előtt ideérek e kedves város kapuihoz, de sajnos becsapott a térképem, és egy kicsit megkéstem. Ha Oliver nem vonja magára a farkasember figyelmét, akkor minden bizonnyal én lettem volna a gyanútlan áldozat. Szóval, amint gyorsabb kocogásra nógattam a paripáimat...
Fojtott kiáltás reccsent a levegőben, mint távoli sistergő mennydörgés.
– Szűzanyám! – sikoltott föl az egyik kislány összeszorított fogai

közül. – Mi volt ez?
Turner megvonta a vállát.
– Semmi különös, kedvesem. Amint mondám... Újabb kiáltás, ezúttal közelebbről. Félig sziszegés volt, félig rikácsolás, ami különös, nem e világi jelleget adott neki.
Oliver lábujjra ágaskodott, mintha át akarna nézni a falakon.
– Vészjóslóan hangzik. Biztos, hogy egy éjjeli lény...
A lány összerázkódott a szóra. De az egész csicsergő, játszadozó, eszegető, nevetgélő tömeg egyszerre elnémult, idegesen tekingetett arrafelé, ahonnan a hang hallatszott. A levegő hirtelen megtelt feszültséggel.
– Ugyan, ugyan – nyugtatgatta Turner az embereket. – Nem kell megijedni. Én már jó ideje foglalkozom az éjszaka lényeivel. De olyannal még nem találkoztam, amelyik egy megerősített város falain át tudott volna ugrani. És ezek itt nagyon jó falak, magasabbak, mint a legtöbb. Nincs mitől félni; igen, igen, a többiek ezt megértették, látjátok, máris folytatják a szórakozást. Szóval, mint mondám...
Riadt sikoly harsant, s a nagydarab ember összerezzent, cilindere a szemére bukott. A levegőből újból fölhangzott az üvöltés.
Oliver villámgyorsan arrafelé fordított a fejét, és megfagyott benne a vér. Egy szárnyas alak csapott le az égből, négy karmos lábát előrenyújtva leszállni készült a fűre, ahol több száz ember gyűlt össze.
– Jóságos ég! – fakadt ki Turner döbbenten, megigazítva fején a cilindert. Kezéből kiejtette a korsót, amely tompa puffanással kikötött a füvön, s a tartalma végigömlött gondosan vasalt nadrágszárain.
– Egy repülő sárkány – suttogta a fogai között –, szárnyszélessége lehet vagy tizenöt méter. Nem sejtettem, hogy Nicholas ilyesmit is csinál, hogy a komputer erre is képes.
A sárkány egyre közelebb siklott, és hátborzongatóan vérszomjas üvöltés hagyta el a száját. Szárnyai olyanok voltak, mint egy óriás denevéré – fekete bőrhártya feszült rá a kiálló csontokra. Hosszú, pikkelyes, zöld színű teste tipikus sárkánytest volt, hosszú, csapkodó farokkal. Hatalmas feje főleg szájból és kardszerű fogakból állott. Ágyúgolyó nagyságú szemei ide-oda forogtak a gödrükben, gonosz tekintetük egyik csoportról a másikra ugrált.
– Szent ég, Oliver! Vigyázz! – kiáltott föl Turner. – Oda nézz: a fenevadat még be sem fejezték egészen... látod a hasát? Kilátszik a

szerkezete!
Valóban, Oliver észrevette, hogy a hasát alig fedte bőr, sőt a szárnyas bestia egyéb testrészeiről is hiányzott a páncél: a vörös jobb fül mögött, a taréjos hát mentén és a hosszú hüllőtorok bal oldalán Oliver tisztán kivette a húsán keresztül a fenevad teste belsejében pislákoló fényeket. Ekkor a sárkány a megdöbbent városi néptől néhány méterre leszállt a fűre, és kinyújtott karmaival jókora hantokat tépett ki a gyepből. Az otromba szárnyak csapkodása fölkavarta a port. Először úgy látszott, mintha a lény oldalára dőlne, de gyorsan visszaszerezte az egyensúlyát, és a szárnyait összehajtogatta a hátán, részben eltakarva velük a csupasz részeket. Oliver orrát bűz csapta meg: rothadt hús és avas zsír szaga.
A bestia hátravonta óriási fejét, hüllőtekintetét az emberekre meresztette, és kitátotta a pofáját. Hosszú lángsugár csapott ki a legközelebb állókra, egy tucatnyi férfira és nőre, s mielőtt felkiálthattak volna a rémülettől vagy a fájdalomtól, elhamvadtak. A többiek sikoltozásban törtek ki, mihelyt kezdeti bénultságuk fölengedett. Oliver csoportjából az egyik kislány hátat fordított, és futásnak eredt. A többiek is bukdácsolva, el-elvágódva fejvesztett menekülésbe kezdtek.
– Állj! – mennyödörögte egy hatalmas hang. Oliver, aki maga is éppen futásnak akart eredni, észrevette, hogy a hang a sárkánytól jön. – Fussatok csak, emberek, és én boldogan elpusztítalak benneteket. – A sárkány szája kinyílt és becsukódott, pofája körül baljós fekete bajuszként bűzös olajfüst pamacsok terjengtek. – Álljatok meg, és én mindenkit megkímélek, azt az egyet kivéve, akit keresek, s aki itt lapul e falak között. A menekülők emberfeletti félelmükben engedelmeskedtek. A papok térdre estek, és isteni beavatkozásért fohászkodtak. Geoffrey Turner Oliverhez hajolt.
– Engem keres, fiam – súgta oda neki komoran. – Csak egy reményünk lehet. Menj oda és kösd le a figyelmét: a hang a Sátáné. A sárkány szájában lévő hangszóróból beszél. Közöld vele, hogy egy perc múlva visszajövök.
– De hiszen meg fog ölni – ragadta meg Oliver a kövér ember kabátját –, mint ahogy megölte azokat a szegény páriákat.
– Ne hidd. A Sátán büszke, dicsekvő. Hagyd őt beszélni. Mondd azt neki, hogy meg fogom adni magam, hogy már keresnek, ide fognak hívni. Bátorság, fiam! Mutasd meg nekem, milyen fából vagy faragva. – Ezzel hirtelen megfordult, és eltűnt a tömegben.
– Geoffrey Turnert keresem! – vicsorogta a sárkány hátborzongató

hangon. – Hozzátok ide őt, hozzátok ide nekem Geoffrey Turnert, és többé senkit sem fogok bántani, és nem jövök vissza többet. Tudom, hogy itt van. Itt van, és meg fogom találni, még ha fel kell égetnem is a házaitokat, vagy kőről kőre le kell rombolnom a váratokat!
Oliver mélyet lélegzett, halk imát mormolt, és a meghunyászkodó tömegből kiválva a himbálózó, vicsorgó sárkányhoz futott. Tízlépésnyire a fenevadtól megállt, szilárdan lecövekelt és fölnézett rá. A bűz itt elviselhetetlen volt.
– Te nem Turner vagy! – mondta a sárkány. Száját kitátotta, mintha újabb tűzcsóvát készülne kiokádni.
– Ne, várj! – kiáltotta Oliver kétségbeesetten, és tiltón fölemelte a kezét. – Turnert máris keresik a katonáim. Megparancsoltam, hogy hurcolják ide. A gyáva alak nem a mi barátunk, és boldogok leszünk, ha kezedre adhatjuk.
A sárkány közelebb hajlította kígyónyakát, hogy alaposabban szemügyre vegye ezt az arcátlan piperkőcöt.
– Ki vagy te, ifjú, hogy ilyen parancsot osztogathatsz?
– Én vagyok Oliver Dolan, Sátán, örökösödési jogom a fernwoldi hadsereg főparancsok-helyettese.
– Ó, tehát tudod, hogy ki irányítja ezt a fenevadat! Tudod, hogy én ki vagyok, és kinek a hangja szól hozzád. – A tenyérnyi szemek tűzben égtek. – Úgy van, és elepedek a vágytól, hogy hallgassam nagyszerű hangodat! – kiáltotta Oliver, és derékból meghajolt. – Legendás a te nagyságod, és félelmetes a híred az egész világon. A te szolgáid gyötörnek bennünket, a gonoszságod leigáz minket, és csupán az Isten kegyelme ment meg teljes hatalmadtól. Már a hangodnak zengése félelemmel tölt el engem, hát még a te teremtményednek testi hatalmassága.
A sárkány láthatóan gyönyörűségét lelte Oliver hódoló szavaiban. Szárnyait kissé elernyesztette, egyszer-kétszer csapdosott vele, mintha útra készülne kelni, a fölkavart levegő beleborzolt Oliver hajába, és meglobogtatta kabátszárnyait, megcibálta halványkék kravátliját.
– És joggal lenyűgözhet az én hatalmam, gyarló kis emberke – sziszegte a lény szemmel látható elégedettséggel. – Jól teszed, ha hallgatsz a szavamra. De azt mondod, hogy ezt az istenátkát, ezt a Geoffrey Turnert idehozzák elém?
– Csak egypár' pillanat, és a rendelkezésedre áll – felelte az ifjú? akinek nem esett nehezére remegést vinni a hangjába. – Addig is, Sátán, hadd mondjam meg, hogy bennünket, egyszerű halandókat

felséged ritkán tisztel meg személyes látogatásával, még ha távolból is. Hogyan lehetséges, hogy ez a Turner olyan fontos neked, hogy ezt a rémisztő alakot magadra öltve indultál el a keresésére?
– Mi jogon válaszolnék én a te haszontalan kérdéseidre, hitvány halandó? – vicsorított a sárkány, lángot fújva és kétlépésnyire Oliver előtt fölégetve a füvet. Az ifjú arca megvonaglott a szörnyű hőségtől, de meg sem moccant. Orrát facsarta a maró füst.
– Mi nem szállunk szembe veled, Sátán – mondta.
– Elismerjük és méltányoljuk a te mindenható hatalmadat. Én csupán azt szeretném tudni, miben áll ez a hatalom. Ha ezt elárulod, attól nem fog csorbulni a dicsőséged, ellenkezőleg, még jobban tudatára fog ébredni az én népem a te félelmetes hatalmadnak.
– Hamarosan eljön az idő, hogy engem fognak imádni. Engem! – emelte föl bal lába karmait a sárkány. – Nem valamilyen átlátszó semmi istent a mennyekben, aki a füle botját sem mozdítja. Megérted ezt?
Hol késik Turner? Oliver nem sokáig bírja már szusszal; maradék bátorságát is össze kell szednie, hogy szóval tartsa a behemótot. De ki tudja, meddig bírja még?
– Azt majd meglátjuk, gonoszságnak atyja. A lehetőséggel azonban tisztában vagyunk. Hónalján csiklandós izzadságcseppek gyöngyöztek; homlokát kiverte a nyirkos, hideg verejték. – A világunkat leigázó gonoszságod valódi hatalmát azonban nem ismerjük. Áruld el hát nekem – Geoffrey Turner azt mondta, hogy te egyáltalán nem vagy természetfölötti csoda, hanem csak egy őrült gép, s káoszba döntőd ezt a világot, amely valaha része volt egy sok világ alkotta birodalomnak. Igaz ez?
– Ostobaság! – bömbölte a sárkány, s orrlyukaiból füstcsóvák csaptak ki. – Az az ember képtelenségeket állít. – Szavaiból a hitvány ellenség szól, amelynek a szolgálatába szegődött. Én egyike voltam a mennybéli angyaloknak és úgy döntöttem, hogy megvetem a lábamat itt a Styxen. Törődtem is én azzal, hogy az ellenségem miként intézi az ügyeit. Mihelyt erre az egész világra kiterjesztem a hatalmamat, meg fogom ostromolni a mennyeknek kapuit, és onnan az egész világmindenség felett uralkodni fogok, mert ez az én elrendelésem.
– A mi hitünk szerint téged az Isten űzött ki a mennyből néhány pártütő angyallal egyetemben. – Olivernek édes mindegy volt, milyen irányt vesz a beszélgetés, ha ki hívja is maga ellen a sárkány

dühét és tüzét. Más azonban nem jutott eszébe, és ha hallgat, biztosan próbára teszi a Sátán türelmét. Egy gyors pillantás maga körül meggyőzte őt, hogy a tömeg, egyelőre csendben és megbabonázva figyeli a színjátékot – Turnernek viszont még semmi híre.
Felparázslott benne, aztán lobbot vetett a gyanú: csak nem futamodott meg az az ember? Itt hagyva Olivert meg népét a Sátán kényére-kedvére?
Figyelmét újra a sárkányra terelte, amint az ismét megszólalt:
– A ti hitetek hazudik, és meg fogom változtatni, amikor én uralkodom ezen a világon! – A sárkány közelebb nyomult, egyik karmával megragadta Olivert a kabátjánál fogva, és a magasba emelte. Oliver jól látta, hogy a földdel szennyezett hegyes karom acélból készült, és egyenetlen szélű lyukat tépett a kabátja felső részén, s az lassan végighasadt a súlya alatt a varrások mentén. Csupasz testén érezte az acél halálhidegét.
– Miért hívod ki a haragomat, te hitvány alak?! – A sárkány lehelete felerészt benzintől, felerészt rothadt hústól bűzlött. Oliver olyan közel volt a lény pofájához, hogy a hegyes, megsárgult fogak között tisztán kivette a húscafatokat. A sárkány egyszerre megvetően ellökte magától az ifjút, és összeszaggatta a kabátját. Oliver keményen a hátára esett, s a lendülettől a kővé dermedt karok és lábak erdeje közé bukfencezett. – Úgy látom, húzod az időt. Ezt nem tűrhetem... Arcátlanságod miatt meg fogsz halni.
A sárkány feje fenyegetően feléje hajolt. A száját hatalmasan eltátotta. Oliver elkészült a tűzhalálra.
Ekkor iszonyatos robbanás vágta földhöz. Öntudata utolsó szikrájával érezte, hogy valami tovagörgeti a füvön. Amikor megállapodott, fölpillantott. Elámult attól, amit látott.
A sárkány barnára égett pofájából sűrű vörös folyadék patakzott. Orrlikaiból füst és egy-egy lángnyelv tört elő. Torkából dühös, összefüggéstelen üvöltés szakadt ki. Állkapcsa cafatokká rongyolódva, hasznavehetetlenül csüngött alá.
Mi történt?
Oliver támolyogva föltápászkodott. Ösztöne szerint eliszkolt volna, de jobb kéz felől valamilyen mozgásra figyelt föl.
Visszafordult, és rekedt, félelemtől remegő hangon a sátáni sárkány pofájába üvöltötte:
– Itt jön! – mutatott balra, hogy félrevezesse a sárkányt. – Itt jön Geoffrey Turner, Sátán!

Bár a fenevad elveszítette tűzokádó képességét, a többi része még működött. Oliver karmozdulatát követve ő is arra fordította a fejét, ezért nem vette rögtön észre azt, amit Oliver meglátott.
Turner szekere lovak nélkül, sebesen a szörny felé robogott. Turner mégis állta a szavát. Olivert elfogta a várakozás izgalma.
A nagy kerekes doboz egyenesen a sárkány felé tartott, a kerekek zörgése azonban fölkeltette a bestia figyelmét. A sárkány vérző fejét a vagon felé fordította, és nekikészülődött, hogy szárnyat bontva a levegőbe emelkedik.
De elkésett.
A súlyos jármű nekiütközött a fenevad bal szárnyának, és letépte. A roppanás óriási korbácsütésként visszhangzott a falak és a házak között. A törött szárny lehullott, és a vagon egyenesen a sárkány oldalának rontott. A lény hátborzongató csörömpöléssel oldalára dőlt.
A sárkány iszonyatos düh – és fájdalomüvöltést hallatott. Vastag farka vadul csapkodta Turner kocsiját, karmai hosszú barázdákat vájtak a faburkolatába. A vagon meg a sárkány legalább tíz métert vonszolódott a füvön, mire megállapodott. A kocsi kerekei visszafelé kezdtek forogni, a jármű azonban nem mozdult. Turner szeretett volna hátratolatni, hogy megismételje támadását a sárkány ellen. A fenevad karmai azonban mélyen belevájódtak a fába, a farka rátekergőzött a vagon aljára.
– Rajta, emberek! – csattant föl a vezényszó Oliver háta mögött. – Tüzeljetek! – Oliver megfordult; vagy harminc fegyveres fernwoldi katona emelte célzásra a puskáját. A parancsokat az apja osztogatta.
Az ódon puskák nagyokat durranva golyózáport szórtak a sárkányra. Egyes golyók lepattantak a pikkelyekről, mások azonban behatoltak a páncélmentes testrészekbe. Nyomukban vér buggyant ki. A sárkány egyik szeme kristályporrá robbant szét, gödréből vérpatak eredt.
Oliver sietve kiiszkolt a tűzvonalból.
– Apám! – kiáltotta. – Turner a vagonban van!
A férfi hamuszürke arcán könny patakzott végig. Újratöltötte a puskáját. A levegőt a lőporfüst szaga árasztotta el.
– Meg tudja magát védeni. El akarom pusztítani ezt a fenevadat, mielőtt másokban is kárt tehetne.
Oliver belátta, hogy hiába is vitatkozna most az apjával a taktikáról, akit majd szétvetett a düh. Ha a sárkányt nem sikerül gyorsan elpusztítani, akkor könnyen összezúzhatja a vagont és benne

Turnert, s ezzel teljesíti a parancsot. Egy civil ruhát viselő katona éppen újratöltötte a fegyverét. Oliver odaugrott, kitépte kezéből a puskát, és meglódult az egymásba gabalyodott gépek felé. A katona kiáltásai fölkeltették Dolan gróf figyelmét, de az hasztalan próbálta visszaparancsolni a fiát.
Oliver tisztában volt vele, hogy a fenevadat csak egészen közelről képes ártalmatlanná tenni. Emlékezett rá, hogy Turner a farkasembert is úgy pusztította el, hogy szétroncsolta a belső szerkezetét. Ha ugyanezt meg tudja tenni egy jól célzott lövéssel, akkor van remény a vagon, benne az ember megmentésére. A dühöngő vadállat védtelen oldalához ment, és végigvizsgálta a testét. Ott ni, pont a szárnya alatt van egy sebezhető folt.
Olyan közel merészkedett a sárkányhoz, amennyire csak lehetett, és megcélozta az áttetsző bőr alatt pislákoló fényeket.
És meghúzta a ravaszt.
Üveg és fém tompa csörömpölése, majd heves robbanások hangja hangzott föl. A nyíláson keresztül szikrák recsegtek és bűzös füstpamacsok csaptak ki a gépezetből.
Láng lobbant, még egy, mint vörös nyelv a szájból.
A sárkány megrándult. Görcsbe merevedő karmai elengedték a vagont. A farka fékevesztetten csapkodott, akár egy vonagló kígyó.
A kiszabadult vagon gyorsan elhátrált a vonagló sárkánytól.
Oliver félreugrott, és a katonákra parancsolt:
– Közelebb! Folytassátok!
A vagon hátsó ajtaja fölvágódott, és Turner megrendült kövér alakja kászálódott ki rajta. A katonákhoz támolygott, és közben a szemét egy pillanatra sem vette le a vonagló testről.
– Nem sok hiányzott – dünnyögte, majd kezéből tölcsért formálva a szája előtt, közelebb lépett hozzá.
– Így fabrikálj új szörnyeket, Sátán! – kiáltotta. – így jár a te fene nagy hatalmad!
A fenevad páncéljának legkülönbözőbb réseiből lángnyelvek csaptak elő. Minden jel szerint már vége volt. És mégis, szinte hihetetlennek tűnt, ahogy a fenevad vergődése egyszerre elcsendesedett, csak a fejét fordította Turner felé, és rámeredt egyetlen ép szemével.
– A lelked úgyis az enyém lesz, kövér bolond – recsegte a Sátán hangja. – A testedet pedig dróthálóba kötöm, és kisütöm belőle a zsírt a poklok fenekén.
A sárkány testét robbanás tépte szét, és izzó darabjait az éjjeli égbolt felé dobálta. Feje lehanyatlott, és ott maradt fekve a

megfeketedett földön.
Az emberek megbabonázva nyüzsögtek körötte. A mezei ünnep többi résztvevői szájtátva figyeltek az utcákról.
Oliver odalépett az apjához, aki magához ölelte.
– Ha nem találom el a fenevadat... – mondta Lord Dolan könnyekkel a szemében. – Ha nem lövök a pofájába...
A gróf testének ismerős, otthoni illata megnyugtatóan hatott Oliver idegeire.
– Te roncsoltad szét a száját, apám?
– Azt hittem, hogy nem fogják a golyók, de tévedtem – mondta a szálas férfi. – Hála istennek, hogy előhozattam a puskákat. És legyen Néki hála, hogy segített becélozni a puskámat. Különben te is halott lennél, mint az anyád.
– Az anyám? – kérdezte Oliver döbbenten.
– Úgy van – erősítette meg a gróf elcsukló hangon.
– A fenevad első tűzokádása végzett vele.

Szinte az egész hegy belerázkódott a Sátán dühkitörésébe.
A szatírt, a szerelőt fölébresztették, és két démon inas az acélfalú Pokol mélyére cibálta, a lény elé, aki Sátánnak nevezte magát. A megrettent szatír remegve állt meg Mestere félelmetes arca előtt.
– Éppen most szakítottam meg a rádiókapcsolatot a sárkányommal, te szőrös kutya. Tudod, mi történt? – kérdezte az emberszabású lény a duruzsoló kádból.
– Gondolom, a küldetés sikerrel járt, nagyúr – mekegte a kecskeember a félelemtől reszketve.
– Nem, nem járt sikerrel! – harsogta a hang. – Megalázó véget ért, pedig nem lett volna szabad így esnie. A sárkánynak elpusztíthatatlannak kellett volna lennie.
– De Mester, az is lett volna, ha elég időm van a munkához...
– Hallgass! Nem tűröm a pimaszságot! Látom, túl sok öntudattal láttam el a fajtádat... De ezt majd a többieknél helyrehozzuk, tudd meg, szőrös kutya, hogy a tűzokádó szerkezetet védőpáncéllal kellett volna ellátni. Gondoskodni kellett volna róla, hogy hiba esetén a gázok ne robbanjanak föl. És a testet borító páncélzat? Azzal mi volt? Ezt szántam a legfélelmetesebb éjjeli lényemnek, olyan prototípusnak, amely sok-sok hasonló társával együtt rémületet áraszt a nyomorúságos kőfalaik mögé bújó emberekre.

– De Sátán, mondtam, hogy...
– Ebből elég! Nincs mentség. Szét fognak téged bontani, de előbb kínzásnak vetnek alá, hogy elégtételt nyerjek végtelen csalódásomért.
A kis kecskeemberkét démonok ragadták meg, és kicipelték a teremből.
Az árnyéktól elvált egy másik démon, és hosszú karjait a padlón húzva, a bűzösen füstölgő fáklya fénykörébe kacsázott.
– Téged a leszállt jármű keresésére küldtelek, nemde?
– De igen, Mester. Amint jelentettük, a keresést sikerült kis területre szűkítenünk, és már csak napok kérdése, hogy megtaláljuk az űrhajót. Azért jöttem vissza, hogy megtudjam, mi a teendő, ha rábukkanunk.
– El foglak látni benneteket megfelelő eszközökkel – mondta a Sátán. – Azt akarom, hogy minél előbb semmisítsétek meg a hajót utasaival együtt.

V.

Fölkelt a nap, beköszöntött a reggel. Akármilyen mély volt is a gyásza, Oliver igyekezett elfoglalni magát, nehogy a fájdalom elhatalmasodjon rajta. Segített Geoffrey Turnernek az úti előkészületekben. És maga is felkészült, hogy csatlakozzék hozzá. Egész éjjel dolgoztak az ácsok meg egyéb munkások, hogy kijavítsák a vagonon a sárkány, ejtette felületi sérüléseket, miközben a város elektromos hálózatába kapcsolt kábelen keresztül feltöltődtek a jármű telepei. Turner szekrényeit teletömték étellel-itallal – szárított hússal és zöldséggel, friss gyümölccsel, szesszel, borral. Minden lehető segítséget megadtak neki. A tegnap esti incidens ráébresztette Dolan grófot a helyzet tarthatatlanságára. Alighogy kihűlt a mesterséges sárkány teteme, Turner ízekre szedte, és Fernwold meghökkent urának részletesen elmagyarázta az egyes megperzselődött alkatrészek rendeltetését. Ezután, maga Dolan is belátta, hogy minden lehetőt meg kell tenni a Sátán elpusztítására. Teljes szívéből támogatta Turner küldetését.

Dolan akkor még nem sejtette, hogy egy fiút is az ügy szolgálatára áldoz.
Amikor Oliver végre ágyba jutott, elkerülte a nyugodt álom. Hajnalra kelve benyitott Turner szobájába, fölébresztette és tudtára adta, hogy köszönettel elfogadja a lehetőséget, hogy megbosszulja édesanyja halálát, és megszabadítsa a Styxet ettől a gonosz lénytől. Utána fölkereste az apját, Dolan grófot azonban nem találta a hálószobájában.
A hálókamra előtt elhaladván Oliver a kialudt kandalló felé fordított magas támlájú, kárpitozott szék hátán megpillantott egy kart. A kéz egy üres pálinkásüveget szorongatott.
– Apa? – szólította meg Oliver, és a vastag barna szőnyegen a közeli székhez lépett, és némán helyet foglalt. – Apa, beszélni szeretnék veled.
Dolan gróf véraláfutásos, táskás szemei félig kinyíltak a dagadt, borostás arcon, és zavaros pillantást vetettek a fiára. Magához térve első mozdulata az volt, hogy ajkához emelte az üveget. Meglátva, hogy üres, a kandallóba hajította. A csörömpölés végleg magához térítette. Felnyögött.
– Apa? Jól vagy? Beszélnem kell veled.
Lord Dolan tenyerébe temette az arcát, remegő kézzel megdörzsölte, s mélyet sóhajtott.
– Elment – motyogta. – Egy tűzcsóva, és örökre elment.
Oliver szeméből kicsurrant egy könnycsepp, de kezével gyorsan kitörölte. Hangjába semmi sem szűrődött át az érzelmeiből.
– Teszek róla, apám, hogy halála ne legyen hiábavaló – jelentette ki megfontoltan. – Geoffrey Turner hívott, hogy segítsek neki elpusztítani a Sátánt.
Dolan kivörösödött szemével közönyös pillantást vetett a fiára.
– És te elfogadtad?
– Kénytelen vagyok. Sosem bocsátanám meg magamnak, ha elszalasztanám ezt a lehetőséget.
A gróf bólintott. Gyér fürtű haja alig lebbent meg.
– így hát végül tőled is megfosztanak az éjjeli lények.
– Nem akadályozhatod meg, hogy vele menjek, apám. Elég idős vagyok már ahhoz, hogy magam döntsem el, mit akarok. Ha megölnének, Eric unokaöcsémre száll a tisztem, aki csöppet sem alávalóbb nálam. Igen, apám, elmegyek, de vissza fogok jönni.
Dolan gróf elfordította kijózanodott tekintetét.
– Meglehet. Imádkozni fogok. Nem próbállak lebeszélni.

Megértelek. Azt hiszem... ha én is elmehetnék, hogy szabadulást hozzak erre az elátkozott világra, én is megtenném. Becsukta a szemét. – Tehát már ma reggel útra kelsz?
– Igen. Mihelyt rendbe hozzák a vagont. A temetésen sem leszek itt.
– Áldásom veled. A temetés nem jelent semmit. Két kezét összekulcsolta, és tágra nyílt szemmel nézett a fiára.
– Oliver, egész életemet az uradalomnak meg a feleségemnek áldoztam. Neked, fiam, kevés figyelem, kevés szeretet jutott. Erre tegnap este döbbentem rá, amikor már csak félig volt az üveg. Megfogadtam, hogy ezt jóvá fogom tenni. De most már aligha lesz rá alkalmam. Ez, Oliver, legalább akkora fájdalommal tölt el, mint az édesanyád szörnyű halála. Sajnálom, Oliver, hogy nem voltam jobb apád. – Fejét a mellére horgasztotta és elhallgatott.
Oliver fölállt, és kezét az apja vállára helyezte.
– Nem így van, apám. Nem így van. Megszorította a bánat súlya alatt meggörnyedt vállat, megfordult, és hangtalanul elhagyta a szobát.

A legközelebbi település egynapi járóföldre volt onnan, ezért Turner visszafogta a királyi istállóból való fogatát.
Ezeket le fogjuk adni Blassingame-ben, onnan pedig a vagon saját erejével megyünk tovább. Onnan kezdve ugyanis néhány éjszakát benne kell töltenünk, és nem szeretném, ha szegény állatokat széttépnék az éjszakai bestiák.
Amikor nekivágtak a hepehupás és kerékvágások szabdalta útnak, a nap, delelőre járt a felhőtlen égen. Oliver fölült Turner mellé az újraácsolt első ülésre.
A sárkány ádáz karmai a faburkolat nagy részét letépték a vagon fémtestéről. Fernwold ácsai azonban csodát műveltek. Leverték azt is, ami a megsebzett fából megmaradt, és gyorsan új diófa burkolatot fabrikáltak a kocsira, amely most elegánsabbnak hatott, mint új korában. A négy felső sarokra villanylámpákat szereltek. A díszes tetőt faragott csipkével szegélyezték. A vagon hátsó felére bevésték a kereszt jelét – a fernwoldiak ebben vélték fölfedezni Turner küldetésének szimbólumát.
Az első távra Turner vette kézbe a gyeplőt. Oliver megelégedett azzal, hogy ott ült mellette, és elszánt tekintettel bámulta maga előtt az utat, csak akkor huppanva egyet-egyet, amikor kátyúba

zökkent vagy kőnek ütközött a kerék.
Az őszi táj tobzódott a színekben, illatokban és rafinált alakzatokban, mintha a téli halálra készülő növényzet remegve kapaszkodna az utolsó napokba, amikor még utoljára kitombolhatja magát, amire ifjúsága tavaszán és a lusta érett nyárban nem volt lehetősége. Az út mellett bükkfák, szilfák, kőrisfák, nyírfák és nyárfák masíroztak el, okkersárga, vörös, ezüst, világoskék színekben pompázva, s csak itt-ott sötétlett köztük a tűlevelű sarjerdők örökzöld smaragdja.
A barna kérgű fák közeit szürke rekettyés és tüskés bozót töltötte ki, helyenként a vén országútra is kimerészkedve. A gondozatlan dűlőutak nagy részét ellepte a gaz, elrejtve az álnok kátyúkat és hepehupákat.
A levegőt megtöltötte a bomlás édeskés illata meg a színpompás vadvirágoké, amelyek ugyanolyan vidáman bontogatták szirmaikat, mintha a nyár még mindig ott virulna az út fölött bólogató ágak között.
A vidék állatai, Oliver látta őket a kocsi tetején hánykolódó ülésről, serényen sürgölődtek köröskörül. Vidáman ugrándozó szürke mókusok motoztak az ágak között mogyoró után. A nyulak, a vagon rugóinak éles nyikorgásától megrémülve, szürke és fehér villanásként iszkoltak be a bokrok közé, ahol bajszukkal és rózsaszín orrocskájukkal szimatolva kíváncsian nézegették lombos birodalmuk biztonságából a behemót betolakodót. Riadt madarak röpködtek fáról fára. Rigók, seregélyek, verebek vetettek sanda pillantásokat az egy pár türelmes pejkó vontatta kerekes szörnyetegre, amely ott döcögött közöttük, Oliverrel és Turnerrel, bizonytalan sorsa felé. Hosszú ideig egyikük sem szólalt meg. Alighogy útra keltek, Turner előbányászott szénaszínű császárkabátja egyik mély zsebéből egy hosszú szárú tajtékpipát, dohánnyal meg valamiféle furcsa, fakózöld levelekkel megtöltötte, és méla élvezettel pöfékelte a bűzös barna füstöt.
A hallgatást Turner törte meg:
– Nehéz lehet egy ifjú legény számára, ha elveszíti az édesanyját. Fogadd mély részvétemet, Oliver. Tegnap este óta nem hagy nyugton a gondolat, hogy ha én nem jövök Fernwoldba, akkor a Sátán sárkányfajzata sem jelenik meg ott. Hibásnak érzem magam. Kérlek, bocsáss meg, ha neheztelsz rám.
– Turner visszadugta szájába a pipaszárat, és mogorván rágcsálta fehér metszőfogaival.

Ez a váratlan vallomás kizökkentette az ifjút komor hallgatásából. Némi megfontolás után így válaszolt:
– Ugyan hagyd csak. Ennyi erővel azt is mondhatnánk, hogy ha maga nem mentett volna ki a farkasember karmai közül, akkor bizonyára már reggel továbbment volna, és a sárkányt se küldték volna a nyakunkra. A sors elrendelése, Geoffrey; ami történt, az megtörtént. Nem a maga hibája, és nem az enyém. Egyedül a Sátánt lehet vádolni, és én teszek róla, hogy megfizessen érte.
– Mégis elég kellemetlenül érint az egész ügy.
– Felejtsd el! – szinte parancsolta Oliver.
– Figyeljünk inkább az előttünk álló útra.
– Helyes – mondta Turner, és rózsaszín orcáira gödröcskéket rajzolt a kurta mosoly. – Jó, hogy ezt is tisztáztuk. Egy ideig azt hittem, hogy a társaságod cseppet sem könnyíti meg az utam.
– Bocsásson meg, uram, akarom mondani, Geoffrey. De a rossz hangulatomért nem tehetsz szemrehányást.
– Eszemben sincs, Oliver.
– Tudod, Geoffrey, én alig tudok rólad valamit. Csak annyit, hogy amit csinálsz, az a HOPE része. Mégis, honnan jöttél ide?
A lovas fogat egy kiterjedt, alacsony, fenyőborította dombvonulathoz közeledett. Az út hol dombnak, hol völgynek vezetett. Itt, egy jókora, főként fenyőkből és ciprusokból álló érintetlen erdőségre alátekintő emelkedőn Turner belefogott élete történetébe.
A bolygó szárazföldje egyetlen összefüggő kontinensből áll, amely különböző vastagságú masszívumként öleli körbe a világot, míg a sós tenger végtelen víztükörként hullámzik körülötte. Innen kapta a Styx nevet, a görög mítoszok alvilágba ömlő folyójáról. Turner szerint ő odalent, a nagy szárazföld déli részén született, ahová vízen gyorsabban el lehet érni, mint szárazon. Elmondta Olivernek, hogy fiatal tudósként az egyház szolgálatába akart lépni. Mozgékony elméje azonban éhesen kereste a válaszokat olyan kérdésekre, amelyeket a tanárai messze elkerültek. Egy napon összetalálkozott egy aggastyánnal, aki beszélt neki a birodalom megőrzésén munkálkodó Szent Szövetségről. Kíváncsiságát annyira fölcsigázta, hogy azon nyomban nekivágott az erdő fölkutatásának, ahol a HOPE (a Rend angol nevének kezdőbetűiből alkotott betűszójelentése: REMÉNY) berendezte főhadiszállását.
– Messze odafönt volt északon, kedves fiam, egészen fönt – hangsúlyozta a kövér férfi jelentőségteljesen. – Ha tudnád, hányszor

megcsapott a halál szele! A mi világunk messze van attól, hogy kényelmet nyújtson a nagy távolságra utazóknak. Végül számtalan vargabetű és hosszú bolyongás után, kis híján három hónapra rá, hogy útra keltem, megérkeztem egy különös kúriához, amely egy csöppet sem hasonlított azokhoz, amilyeneket megszokott az ember. Kopogtatására megjelent egy csomó különös öltözékű és szokatlan fegyverzetű férfi. Miután meggyőződtek róla, hogy a bekéredzkedő nem a Sátán szolgája, aki be akar furakodni közéjük, Turnert bebocsátották a kapun, és megengedték, hogy beálljon közéjük. Turner húsz egész esztendőt töltött el az intézet gazdag könyvtárában. Estéről estére a Rend többi tagja portyát szervezett a környéken garázdálkodó éjjeli lények elpusztítására.
– A sikeres összecsapások meggyőzték a köznépet, hogy az éjszaka lényeit meg lehet ölni. Hiszen te is láttad, nemde, mit tett a sárkánnyal az édesapád jól célzott lövése? A HOPE azonban azzal tette legnagyobb szolgálatát a Styx többi polgárának, hogy megtanította őket az önvédelemre. Ha már az emberek nem hiszik el, honnan származnak az éjjeli lények, legalább megtaníthatjuk arra, hogy intézzék el a beste fajzatát!
Turner harákolt, és szorosan megragadta a gyeplőt.
A késő délután egy emelkedő tetején találta őket, ahová odalátszottak Blassingame, egy széles, zavaros vizű folyó melletti kisváros barbakánja és tornyai.
Oliver jól ismerte a helység grófját, egy bizonyos Sampson Nappert, akivel gyakran meglátogatták egymást, így aztán amikor megérkeztek a vár sarkantyús normann kapuja elé, és a kapuőrség megbizonyosodott a kilétükről, a csapórács fölemelkedett, és bebocsátást nyertek. Napper bőséges fogoly – és vadkacsasült-lakomával traktálta őket, s cserébe előadták neki utazásuk célját. A házigazda borúlátóan ingatta ősz üstökét, és egyre azt hangoztatta, hogy el fogja veszejteni őket a Sátán természetfölötti légiója, de ennél többet nemigen mondott. Geoffrey Turner megkérdezte, hogy a blassingame-i papokhoz nem jutottak-e el a Styxre szállt nagy hajó hírei. Napper azonban nem hallott semmiről.
Oliver és Turner kényelmes, szellős szobákban töltötte az éjszakát. Reggelire teletömték a gyomrukat tojással, lángossal és szamócalekvárral. Miután Turner megtudta, hogy az útirányukba eső legközelebbi település gyors lábú lovon egynapi távolságra van onnan, lovas kocsival azonban nem lehet hasonló idő alatt odaérni, ígérete szerint Blassingame-ben hagyta lovait.

Az összesereglett városi nép elképedt pillantásai közepette aztán elvonultak a ló és kocsis nélküli szekéren.
Oliver furcsának találta az utazásnak ezt a módját. Turner minden figyelmét a jármű kormányzására összpontosította. A kis villanymotorok kitartóan zümmögtek. Néhány óra alatt azonban hozzászokott az új helyzethez, és a nap hátralévő részét egy könyv tanulmányozásának szentelte, amelyet Turner nyomott a kezébe. A HOPE kiadásában megjelent írás a különféle éjjeli lények elpusztítását taglalta. A könyv vázlatokat tartalmazott a bestiák belső szerkezetéről, amelyek meghaladták Oliver, felfogóképességét. Azt azonban nagyon jól megértette, hol találhatók a legkülönfélébb éjszakai fenevadak gyenge pontjai.
– Van egy kérdés, amire még mindig nem kaptam választ – nézett föl Oliver a könyvből.
– És mi légyen az? – kérdezte Turner, le nem véve tekintetét az útról. A jármű nem sokkal ment gyorsabban, mint ha lovak húzták volna, részben azért, hogy takarékoskodjanak az energiával, másrészt pedig a hepehupás út nehogy szétrázza a vagont.
– Most már belátom, hogy igazad van: azok az erők, amelyekkel dolgunk van, alapjában véve természetes és megmagyarázható erők. Én továbbra is tartom magam korábbi meggyőződésemhez, ami létezésük értelmét illeti, de hajlandó vagyok elfogadni, amit mutattál és mondtál nekem. Nagyszerű, fiam! Már nem sok hiányzik.
– Várj csak! – ellenkezett Oliver. – Még nem fejeztem be. Nem értem viszont, hogy ha maga a Sátán is talán csak egy ember, aki gépeken uralkodik, és ha ezek a hús – és fémszörnyek is azok, amiknek mondod, akkor miért van az, hogy természetfölöttien működnek. Ha olyan szilárdak és anyagszerűek, ha ugyanazokból az elemekből tevődnek össze, mint te meg én vagy ez a jármű, akkor miért félnek a nappaltól? Miért kötődnek az éjszakához, a sötétséghez?
– Ah, olyan kérdésre tapintottál rá, amelyre már maga a Rend is nagyon-nagyon régóta keresi a választ. Ha ez az örült magának akarja az egész világot, és megvan hozzá a hatalma, hogy minden embert a szolgájává alázzon, akkor miért nem teszi meg? Miért nem képes a nappalra is kiterjeszteni rémuralmát, miért csak az éjszakára?
– Talán azért, mert kötik őt az Isten törvényei – vélte Oliver. – Mert bár a tevékenységéhez fizikai eszközöket használ, valójában

azonban a fény erőivel, a mi Uruk és Megváltónk hadseregeivel vívja háborúját.
– Meglehet. Én nagyon szeretném ezt hinni, csakhogy attól tartok, ez az egykori papjelölt szkeptikussá vált. Nem, előbb vedd fontolóra az én elméletemet.
– Azt hiszem, már említettem neked, hogy a HOPE szerint a Sátán egy őrült, méghozzá ember és nem bukott angyal. A mi elgondolásunk szerint nemcsak a cselekedeteiben utánozza az igazi Sátánt, hanem maga is meg van győződve róla, hogy ő maga a Sátán. Nagyzási mániában szenved.
– De hát Geoffrey, ő a Sátán! Hogyan is utánozhatná önmagát?
– Igen, és itt bizonyulnak hasznosnak azok a tények, amelyekről eddig még nem beszéltem.
A Styx lakóinak vallása a kereszténység, jóllehet egy homályos, zavaros kereszténység abban az értelemben, hogy történelmi gyökerei homályba vesznek; inkább föltevésekből, mint dokumentumokból táplálkozik. Elárulok neked valamit, Oliver: a kereszténység nem a mi világunkon alakult ki.
– De... de hiszen ez képtelenség!
– Távolról sem, ha elfogadod a Styx létrehozására vonatkozó történelmi tényeket, ahelyett, hogy mint az apád, legendának tartanád őket. A birodalom egésze, amelyről már beszéltem, egyetlen bolygóról indult ki, az emberiség őshazájáról. Ezt különböző néven emlegették, többek között Terrának, Telluriának vagy egyszerűen az eléggé nevetségesen hangzó Földnek.
– Fúj! – berzenkedett Oliver. – Miért nem éppen Sárnak?
Turner fölemelte egyik kezét a kormánykerékről.
– Akárhogy is, de a Föld volt az, ahol a kereszténység megszületett, sok-sok évvel azelőtt, mielőtt a Galaxis világait egymástól elválasztó nagy űrön át megkezdődött volna a közlekedés. Ezt könyvek bizonyítják. Sok könyv beszél a keresztény hitről, nagyjából úgy, ahogyan tebenned is él, mert a kereszténység nem sokat változott az évek során, minthogy a világról erkölcsileg szilárd és meggyőző magyarázatot ad. Nyersebb változataiban, amelyek tele vannak antropomorf elemekkel, és amelyek többé-kevésbé földközpontú dualisztikus világképet hirdetnek az Istennel szembeszegülő angyalok egyike a Sátán, aki ugyanúgy uralkodik a sötétség teremtményei és démonai fölött, akár a mi Sátánunk az ő teremtményei fölött.
– Még mindig nem válaszoltál a kérdésemre – vetette közbe Oliver

türelmetlenül.
– Egy pillanat – rántotta félre erősen a kormányt Turner, hogy elkerüljön egy akadályt az úton. – Jól van. A HOPE azt tartja: a Sátán avégett, hogy teljesen azonosuljon hasonnevű földi elődjével, nemcsak a valahai Föld középkori Sátánjának tulajdonított hatalommal ruházta fel önmagát, hanem elfogadta annak korlátait is. Ahhoz, hogy ő gonosz lehessen, léteznie kell a világban a jónak, amellyel hadakozik. Tehát semmilyen fizikai oka sincs annak, hogy a fenevadak ne garázdálkodjanak nappal is. Az okok gondoltak – méghozzá a Sátán elméjében fogantak.
Ez az egyik oka annak, mennyire meglepődtem, hogy sárkányt épített, és Fernwold falai, mögé küldte. Ez a tette megsértette azokat a szabályokat, amelyeket a Sátán önmaga számára fölállított. Arról is tanúskodik, hogy mindenáron a halálomra tör. Hogy miért, nem tudom. Lehet, hogy a HOPE többi tagját is ugyanúgy üldözi. Lehet, hogy rájött, milyen veszélyes lehet számára, ha mi előbb találjuk meg a leszállt űrhajót, mint ő.
– Azt akarod mondani, Geoffrey, hogy ez a több évszázados sötétség és nyomorúság csak azért volt, mert ez az őrült gonosz játékot űzött velünk?
– Számára ez nem játék, hanem halálosan komoly dolog. Az a szerencsénk, hogy saját szabályaival béklyót rakott önmagára is, különben már az egész világot leigázta volna.
– Ennek nincs semmi értelme.
– Már hogyne volna. Példának okáért vegyük csak az apád meggyőződését, hogy a golyó nem tehet kárt a sárkányban. Vajon ez a meggyőződése tapasztalati alapokon nyugodott? Dehogyis: babona volt, szilárd hit abban, hogy a Sátán éjjeli teremtményeiben józserivel nem tehetnek kárt az emberek.
– Előhúzta a borosüveget, amelyet egész nap szopogatott, és kortyolt a vörös italból. Ez a helyzet a Sátánnal. Ő maga is igazán azt hiszi, hogy a teremtményei nappal nem tevékenykedhetnek, hogy a nap sugarai ártanak nekik. Ebben az egész ügyben az a különös, hogy utunkban, a Sátán elleni szüntelen harcunkban a legfőbb támaszunk az Istenbe, az ő hatalmába vetett szilárd hit.
– De… – tiltakozott Oliver.
Turner egy pillanatra levette kezét a kormányról, és mutatóujját Oliverre szegezte.
– Nem a mi hitünk, hanem a Sátán hite.
– A Sátán hisz Istenben, ugyanúgy, mint én?

A kövér férfi figyelmét visszaterelte a vezetésre.
– Ha nincs a keresztény Isten, akkor nincs szükség a Sátánra sem, nem igaz?
– Úgy értem, ha ez a lény el akarja hinni, hogy ő a bukott főangyal, a Sátán, akkor azt is el kell hinnie, hogy létezik Isten, akit valaha szolgált és most harcol ellene.
– Létének legfőbb célja, mint az igazi Sátánnak, hogy megrontsa a jót, amelyet a keresztény Isten teremtett, majd uralma alá hajtsa ezt a világot, valamint az Isten mennyországát.
Oliver gondolataiba mélyedve hallgatott.
A jármű folytatta útját, a szüntelenül változó táj föltárta gazdag és virágzó sokszínűségét, dombjait és hegyeit, folyóit és völgyeit, mindazt, amin a farsangi díszbe öltözött út végigkanyargott.
Több napig minden incidens nélkül haladtak. Ez alatt az idő alatt Turner megtanította Olivert a kocsi vezetésére, ami nem éppen gyerekjáték. Eleinte riasztó volt az ifjú számára egy olyan szerkezet irányítása, amelyen alig ismerte ki magát, érezni az erő lüktetését, úgy játszani azzal az energiával, hogy a jármű megfelelő sebességgel a kellő irányba haladjon.
– Egyszerű az egész – biztatta Turner. – Elég gyorsan érezni fogod a kormányt. A jobb pedálra gyakorolt nyomással szabályozod a teleptől a motorokhoz folyó áram mennyiségét, ezáltal a sebességet. Ha bármilyen probléma adódik, könnyedén elháríthatod ezeknek a gomboknak valamelyikével; hogy melyik mire szolgál, majd később megmagyarázom.
Utazásuk harmadik napjának délutánján Turner megdicsérte Olivert, és egy üveg bor társaságában sietve visszavonult a priccsére. A fiú egyáltalán nem örült ennek, mivel az öreg már délután szopogatott az italból, és előző nap is késő estig borozgatott.
De egyéb gondok is nyugtalanították az ifjút, miközben a kocsi lassan, de biztosan falta a távolságot a messzeségbe vesző, erdő szegélyezte úton. Lassan lelohadt benne az elszántság, bosszúszomj, amely erre az útra ösztökélte, és felülkerekedett benne a szorongó félelem, ismét kételyek gyötörték.
Rendben van, ez a Sátán nem azonos az igazival. De ez még nem jelenti azt, hogy nem az ördögi erő nevében jár el.
És ha a lelkét nem is fenyegeti semmilyen veszély e sötét erőkkel folytatott harcban, elméjét egy percig sem hagyta nyugodni az iszonyú kínhalál lehetősége, amely ott ólálkodott tudat alatti

félelmei sötét vermében.
Alkonyatkor a kocsi egy főleg juharfák, borította dimbes-dombos vidéken kapaszkodott föl s le. Amint a kerekek zörögve szántották az utat borító barna avart, Oliver belemerült sötét gondolataiba. Figyelmetlensége miatt kis híján elütötte azt a nőt, aki igyekezett fölhívni magára a figyelmét.
A nő ruhája rongyokban lógott, arca véresre volt karmolva. Egyik kezével ernyedten integetve úgy állt ott az út közepén, egész testében reszketve, mint egy gyámolításra szoruló, megsebzett őzike.

VI.

Oliver fölemelte a lábát a gázpedálról, és a fékre taposott. Látta, hogy a nő a lassuló kocsi felé támolyog. Rongyos szürke lovaglószoknya volt rajta, meg egy tépett őzbarna köpeny a piszkos, fehér szaténblúz fölött. Hosszú szőke haja kócosan lógott vörös és krémszínű kalapja alól, s száraz, barna levéldarabok tapadtak hozzá. Ajkai mozogtak, de Oliver nem tudta kivenni, mit mondott.
– Geoffrey! – kiáltott hátra. – Ébredj föl! Valaki van az úton. Egy nő, méghozzá sebesült.
– Mi van? – mordult föl Turner hangja a kocsi belsejéből. Az acélpadlón csizmasarok koppant, és Oliver torzonborz útitársa a nyakát nyújtogatva figyelt előre a válla a szélvédőn keresztül. Turner részegen kidörzsölte szeméből az álmot.
A nő megbotlott. Kiegyenesedett, aztán egy rakás rongyként összecsuklott.
– Mi a fenét állunk itt? – biztatta Turner sztentori hangon, nem annyira a társát, mint önmagát. Megcibálta Oliver ingujját, sarkon fordult, és hamarosan összefüggéstelen szavakat motyogva a *zárral* kezdett bíbelődni. A hátsó ajtó nyikorogva föltárult. Turner földre huppant, és imbolyogva a kocsi elé került. Oliver sietve utánaugrott az ajtón, és máris ott loholt a sarkában a friss őszi levegőben.
A hónaljánál és a lábánál fogva a kocsi mögé cipelték a fiatal nőt. Óvatosan beemelték, és a priccsre fektették. Lelógó karjai a puha

párnázat érintésére megmerevedtek, kinyúltak, és megragadták Turner simára vasalt kabáthajtókáját. Fölnyitotta a szemét. Nyomban megértette, hogy a férfiak segíteni akarnak rajta. Megnyugodva leengedte fejét a párnára, és összefüggéstelen szavakat suttogott:
– Édes istenem... bocsássanak meg... hogy nézhetek ki... igazán nincs nagy bajom... csak egy kicsit megszédültem... ne csináljanak, gondot belőlem.
– Rendben lesz – mondta Turner, miután egy érzékelővel tüzetesen végigvizsgálta a nő arcát és testét. – Nem tört csontja. Csak itt-ott néhány karcolás meg egy csúnya ütés a fején. – Ezzel odament az egyik szekrényhez, matatni kezdett az ott lévő furcsa alakú üvegek között, és előszedte a szükséges kötszereket, kenőcsöket és gyógyszereket.
Ezenközben Oliver az erőtlen, tehetetlen ifjú hölgy mellé térdelt, aki alig tűnt néhány évvel idősebbnek nála. Zilált haja, piszkos arca és tépett ruházata ellenére is egészen csinos teremtésnek látszott.
– Mit keresett itt kint kíséret nélkül? – kérdezte szemrehányóan, miközben Turner a kötszereivel meg a medicináival szorgoskodott. A kocsi zárt tere egyszerre megtelt orvosságszaggal.
– Igazán csak egy buta tévedés – mondta a nő, és rászögezte meleg, kék tekintetét. Beszéde összefüggőbbé vált.
– Enyhe sokk – jegyezte meg Turner, aki próbált rendet rakni a munkaasztalul szolgáló polcon. A mindenféle bizarr tárggyal, robbanóanyagokkal, karókkal és félig összeszerelt időzítőszerkezetekkel telezsúfolt munkaasztalon alig tudott helyet szorítani a váratlan látogató miatt szükségessé váló patikaszereknek. Egykettőre rendbe fog jönni.
– Elég, ha tudom, hogy baráti társaságba csöppentem – mondta a nő mélyen zengő alt hangján. Igen, ez az a fajta hang, amely kedves Oliver fülének.
Turner levette a hölgy kalapját, és Oliver megállapította, hogy az aranylón pompázó haj gyönyörűen illik arcának tej fehér simaságához. A legszebb azonban csak most került napvilágra: amikor a hölgy kinyitotta a száját, Oliver örömmel állapította meg, hogy hófehér, tiszta, szabályos fogai vannak.
– Máris sokkal, de sokkal jobban érzem magam. Igazán sajnálnám bevérezni a tiszta takarót... – próbált felkönyökölni, de Oliver gyengéden visszanyomta.
– Badarság. Addig nem fog fölkelni, amíg Geoffrey el nem látja a

sebeit.
Az ifjú hölgy engedelmeskedett, és visszahanyatlott a párnára.
– Ez igazán lovagias öntől. Azt mondja, a barátját Geoffreynek hívják? És önt?
– Olivernek. Oliver Dolan. – A testes férfira mutatott.
– Geoffrey Turner. – Ujját a hölgy felé fordította, és kérdőn rámosolygott.
– Engem? – Tekintetében halvány mosoly csillant meg, mint amikor a hajnali napsugár áttör a ködön. – Pénelopé Reynolds.
Turner végre vaskos tenyerébe vette a szükséges dolgokat, odavitte az ágyhoz, és a takaró egyik szabad csücskére szórta őket.
– Örülök, hogy találkoztunk, Pénelopé. És most maradj csöndben, amíg bekenlek ezekkel a szerecskékkel. Aztán egy kicsit bepólyázgatunk.
Pénelopé bólintott.
Oliver odébbhúzódott, hogy átadja a helyét Turnernek, és figyelte, amint a nagydarab ember gyöngéden ellátja a lány sebeit. Mire végzett, a hölgy határozottan jobb állapotban volt testileg-lelkileg egyaránt. Pénelopé enyhe izzadságszagát – vagy ahogy a fernwoldiak nevezni szokták: „a hölgy illatát” – alig lehetett érezni a finom orgonakölnitől, de Turner gyógyírjainak penetráns bűze hamarosan elnyomta azt is. Pedig Oliver számára ez maga volt a nyár, egy patakparti virágos mező illata.
Turner megszemlélte munkáját, és elégedetten bólintott.
– Jól van, még egy utolsó simítás – mondta. Kiemelt a szekrényből egy üveget, amelyben elmondása szerint a legjobb szíverősítőjét tartogatta, töltött a sűrű barna folyadékból egy pohárkába, és a hölgy kezébe nyomta, aki addigra a kocsi diófa borításának dőlve üldögélt a priccsen. – Ha netán fájna valamid, vagy nyomasztana a kaland emléke, ez majd helyre tesz – biztatta. Szeme huncutul csillogott, és nem tudta megállni, hogy magának is ne töltsön, természetesen a társaság kedvéért. Szemöldökét fölvonva Olivernek is fölajánlotta az üveget, de az fintorogva elhárította. A fiatalember szerint Turner túlzásba viszi az ivászatot.
– Nos hát, halljuk – mondta Turner. – Először is mi történt és mikor? Éjjeli bestia volt?
A nő mélyeket lélegzett, hátrasimított egy rakoncátlan tincset, hörpintett a pohárkából.
– Nem egészen. Faszén, a lovam dobott le, és legurultam egy hosszú, sziklás lejtőn. Arra fölfelé, innen nem messze – intett abba

az irányba, amerre a kocsi is haladt, és jót húzott a pohárból. – Úton voltam... Hé, ez a micsoda harap! – szakította félbe magát, hogy letörölje az arcán végigcsorgó könnyeket.
– Peterston felé? – sietett a segítségére Oliver, rosszalló grimaszt vágva Turner felé.
– Igen. Peterston felé. Szóval ahogy poroszkálok az úton, valami furcsa hangot hallok. Azt hittem, hogy valaki bajba került, ezért letértem az útról. Néhány métert haladtam a bokrok között, majd egy kis emelkedő után megpillantottam egy barlangot. Kíváncsian közelebb léptettem, amikor egyszerre morgás meg vicsorgás csapott felém a barlangból. Mondhatom, eléggé megijedtem, de nem annyira, mint a csődöröm. Faszén fölágaskodott, és ledobott magáról. Úgy látszik, elvesztettem az eszméletemet. Amikor magamhoz tértem, ott találtam magam egy domb lábánál, vérbe fagyva és tépetten, úgy, ahogy rám akadtak.
Szegény Faszént nem láttam sehol – tette hozzá fájdalommal a hangjában.
Turner elgondolkodva simogatta a szakállát, és bólogatott.
– Azt mondod, egy barlang. Meg morgás. Mondd. Pénelopé, a morgás meg vicsorgás olyan volt, mint a kutyáké? – Turner szájából alkoholszag áradt.
– Nem sok időm volt, hogy megfigyeljem... de most, ahogy visszagondolok rá, igen, olyan volt! Fölemelte finom ujjú kezét, és megérintette Turner gesztenyeszín császárkabátjának kézelőjét.
– Micsoda szerencse! – kiáltott föl Turner, és elégedetten összedörzsölte a tenyerét.
– Oliver, ma már tanúja voltál egy kis akciónak, de most módod lesz némi gyakorlatra is.
– Milyenre?
Geoffrey figyelmen kívül hagyta a fiú kérdését, és ismét Pénelopéhoz fordulva megragadta a kezét, és jelentőségteljesen megveregette.
– Van erre település innen félnapi járásra, lóháton?
– Igen – felelte a lány. – Épp onnan jövök. Ashton. De útközben az egyik közeli hegyormon is láttam egy kisebb várat. Nem volt időm, hogy betérjek, de...
– Nagyszerű! – ragyogott föl Turner tekintete. – Lesz rá időnk. Na és Pénelopé, meg tudod mutatni azt a barlangot a sziklás domboldalon?
– Hogyne – felelte a lány, csodálkozással kék szemében. Két fekete

csizmás lábát keresztbe rakta, és fürkészőn nézett Oliverre.
A fiú vállat vont.
Turner azonban semmit sem vett észre ebből a néma eszmecseréből.
– Csodálatos! Nagyszerű! – hajtogatta széles mosollyal, és a drámai hatás kedvéért összecsapta két tenyerét. – Készülj, fiam! – csapott a fiú vállára. – Te meg én ezennel bemerészkedünk a szörnyek barlangjába! Egy magas, sziklás domb tetején álltak. A lucfenyők közötti nyiladékon át odalátszott az út szélén hagyott kocsi, benne a kényelmesen pihenő Pénelopéval. Előttük ott tátongott a barlang szája. A fény csupán egykét lépésnyire hatolt be, a többit elnyelte a sötétség. Belülről dögletes bűz áradt feléjük, akár egy hulla szájából.
Turner bólintott.
– Egy biztos, jókora dög. – Megigazította a hátára szíjazott telep tartályát, és megveregette az Olivernek jutott kisebb darabot. – Nem nagyon nehéz, fiam?
– Csöppet sem – felelte Oliver, és áthelyezte a kezében a kétágú szigonyt, amely a farkasembert elpusztította, és megmentette az ő életét. – Azt viszont nem állítanám, hogy túlságosan nyugodt volnék, amikor az alvó éjjeli bestiák közé belopakodunk. Biztos vagy benne, hogy ezt kell tennünk?
A szakállas férfi összevonta szemöldökét, és benyúlt a válláról lógó öblös iszákba.
– Nem. Nem hiszem, mert határozott a célom. Semmi kedvem, hogy elszalasszam ezt a lehetőséget. – Szembefordult Oliverrel. A völgyből fölemelkedő hűvös őszi szellő meglobogtatta göndör fekete fürtjeit, és ettől még komolytalanabbá vált az arcára erőltetett szigorúság.
– Nem gyakran adódik rá lehetőségem, hogy rajtaüssek egy barlangon; hádesznek hívjuk ezeket. Csak ritkán bukkannak ilyenre. Hidd el, minden HOPE-tag álmai netovábbja, hogy egyetlen csapásra legalább húszat vagy többet elpusztítson ezekből a szörnyű bestiákból.
– Hangja remegett a lelkes izgalomtól.
– Mi az, ti számon tartjátok a zsákmányt? És a győztes kap valamilyen díjat az év végén?
Oliver csúfolódva csípőre tette a kezét, és színlelt kihívással nézett a barlang bűzös sötétje felé, remélve, hogy ezzel sikerül álcáznia belső remegését.
Turner elengedte a füle mellett Oliver gúnyolódását.
– Szeretnék néhány jó tanácsot adni, hogyan kell elbánni ezekkel a

dögökkel. Még szükséged lehet rá a jövőben. Nincs jobb módja a tanulásnak, mint rajtaütni egy hádeszen. Ne feledd, fiam, hogy a bestiákat, egy kivételével, alvás közben kell meglepni.
– És ha fölébrednek? kérdezte, és hangjának rekedtsége elárulta, mi megy benne végbe.
– Nem fognak. Ne feledd, Oliver, hogy az alvásuk nem természetes alvás.
– És mindegyikük ilyen búvóhelyen tölti a napot? – intett a kezével, minthogy ahhoz sem volt bátorsága, hogy a barlang felé nézzen.
Turner türelmesen megrázta a fejét.
– Nem mindegyik. Vámpírok például nincsenek itt. Azok a Birodalomból maradt házak romjaiban alszanak. De azok az éjjeli lények, amelyeket a Sátán a görög mitológia mintájára fabrikált, biztos, hogy ilyen odúkban bújnak meg.
– És miféle lények ezek? – kérdezte Oliver, akit eleven fantáziája alaposan fölcsigázott.
– Gyere – mondta Turner, és iszákjából három, papírba csomagolt gömbölyű tárgyat húzott elő. – Be foglak mutatni az elsőnek, annak amely őrzi a barlangot, amely Pénelopé lovát is megrémítette. Megfognád ezeket egy percre?
A fiú szabad kezébe fogta a tárgyakat, miközben Turner még egy utolsó ellenőrzést végzett a berendezésén. Oliver a gyűrött papírban valami puhát tapintott ki. Ismerős, lágy illat szűrődött ki belőle. Turner végzett, és mindkét kezét szabaddá téve, egyik karjával átfogta a villamos szerkentyűt.
– Add csak ide az egyiket – mondta, és az egyik gombócot kivette Oliver kezéből. Kicsomagolta. A papírból egy képlékeny gombóc került elő, a szaga Olivert mézre emlékeztette. Turner megerősítette gyanúját.
– Mézzel átitatott tészta. És most tartsd készenlétben a többit is. Mindkettőre gyorsan egymás után szükségem lesz. – Ezzel elkacsázott a barlang szája felé.
A sötétből halk, sziszegő vicsorgás hallatszott. Ez hamarosan mélyről jövő morgásba ment át. Újabb és újabb horkanás követte. Aztán eszeveszett csaholás csattant föl. A kemény talajt karmok szántották. A barlangba hatoló világosság határánál egy elmosódó alak bontakozott ki a sötétségből.
– Cerberus! – lihegte Turner tiszteletteljesen. – Egy cerberus, méghozzá a mérgesebb fajtából. – Kiemelte a ragacsos gombócot a papírból, és gyorsan eldobta.

– Siess, fiam! Add a többit!
Oliver lélegzetvisszafojtva átadta neki a másikat. Turner sietve kibontotta a mézzel átitatott tésztát, és a barlangba hajította. Ezalatt Oliver letépte a papírt az utolsó gombócról is, és a csaholás irányába vetette.
Odabent csend lett.
– Ráharapott – suttogta Turner várakozásteli hangon.
A barlangból hangos csámcsogás hallatszott. Lefetyelés. Nyaldosás. Cuppogás. Fogcsattogás és rágás. Jó hosszú fogak lehetnek.
– Helyes – nyugtázta Turner idegesen toporogva. – Készítsd elő az elektromos fáklyát. – Ő támadásra készen előreszegezte a szigonyát. Jól van – dörmögte –, fald csak föl az egészet.
Oliver fülét a fenevad lakomájának hangjaira hegyezve benyúlt a zsákjába, és előhúzta a lámpát. Valami furcsát érzett a kezével. Odapillantott, és elengedte a műanyag és fém hengert.
– Fúj – suttogta, amikor meglátta a kezét és a lámpát beszennyező ragacsos masszát. – Méz – állapította meg.
Egyszerre vonítás és vinnyogás robbant ki a barlang sötétjéből. Oliver a hang irányába pillantott.
– Most, Oliver! – rikkantotta a kövér férfi. Oliver botladozva közelebb sietett, és nagy nehezen felkattintotta a lámpát. A fénycsóva áttörte a lámpát borító nyúlós masszát, és döbbenetes látványt hasított ki a sötétségből.
A legnagyobb kutya volt, amelyet Oliver valaha is látott. Lehetett vagy százhúsz centi magas, a hossza elérte a másfél métert. Három feje volt.
A fény három kíntól megtört szempárban tükröződött, és három pár állkapocs csattogott dühödten. Pofáiról vér és bűzös fekete folyadék csurgott alá a hosszú nyakakra.
A cerberus oldalára dőlt, vonaglott, kétségbeesetten vinnyogott, a puszta levegőt és a sötét, nyirkos, ürülékkel teleszórt talajt harapdálta.
– Tartsd rajta a fényt a bestián! – parancsolta Turner, és óvatosan közelebb lopakodott a döglődő állathoz.
– Jól el kell találnom, különben meggyűlik vele a bajunk!
Turner néhány pillanatig cselezett a háromfejű kutyával, hogy megtalálja a sebezhető pontot. Aztán testsúlyát meghazudtoló fürgeséggel előreszökkent, és pontosan a szurokfekete mellkasba döfte a szigonyt. Azon volt, hogy a kétágú horog minél mélyebben behatoljon a hús és a fém közé. A kutya odébb rándult a kíntól, de

szemmel láthatóan elhagyta az ereje. Az ugatás, vonítássá a morgás vinnyogássá változott.
Turner fölegyenesedett, arca megfeszült a figyelemtől. Fölkattintotta a telep kapcsolóját, megindítva az áramot az elektródák között. Reccsenés: a megperzselt hús és égő szigetelés bűze. A kutya teste megmerevedett, fejei lehanyatlottak. A bestia kimúlt.
Turner húsos arcán izzadság csillant, amint a lámpa fénysugarában Oliver felé fordult.
– Könnyebben ment, mint gondoltam volna.
– Mi volt a mezes gombócokban?
– Savas holak. A görög mítoszok szerint az elhaltak mézzel átitatott süteményt visznek magukkal, hogy lecsendesítsék az alvilág bejáratát őrző háromfejű kutyát, Cerberust, amelynek ez volt a kedvence. Amint látod, a Sátán elég gondosan beprogramozta ezeknek a lényeknek még az étvágyát is.
Oliver némán bólintott
A nagydarab férfi visszahúzta a szigony horgait, kirántotta a fegyvert a dogból, és a sötét barlang felé irányította
– Akkor hát folytatjuk? – kérdezte zord mosollyal. Lágy fürtjeit átitatta az izzadság.
Oliver kelletlenül engedelmeskedett, és horgos dárdáját maga előtt tartva, nesztelen léptekkel megindult előre. Lámpájával végigpásztázta a csöpögő cseppkövektől és hideg, nyirkos hallgatástól súlyos mennyezetet. Méztől ragacsos kezét undorodva a nadrágja szárába törölte, az enyves massza azonban makacsul ragaszkodott a bőréhez.
Úgy érezte, hogy a barlang nyirkos hidege belemar a hátába, fölkúszik, és dermesztő jégpáncéllal vonja be a hátgerincét. Megrázkódott. Lázálom, pedig ébren van.
Gyerekkora minden rémmeséje, a játszótársak minden elsuttogott ijesztgetése egyszerre valósággá vált. Szerette volna földhöz vágni a fegyvereit, és elfutni ettől az őrülettől, vissza az otthonába, a várfalak, védelmezte kényelmes élet biztonságába.
Egy húsos kéz, bátorítóan megszorította a vállát. Kifújta magából a remegő félelmet, mélyen beszippantotta a barlang trágyaszagú levegőjét, és megindult előre.
Néhány méterrel odébb a folyosó balra kanyarodott, kis idő múlva pedig jobbra. Óvatosan vették a fordulót, Oliver minden lehetséges zugot bevilágított a lámpájával. Azok persze mind alszanak,

nyugtatgatta magát. Persze...
A kanyar végén gyenge fény szivárgott ki valahonnan. Nagy óvatosan a fény forrásához lopakodtak: egy akna hatolt le a domb szívébe. Letérdeltek, és lekukucskáltak a derengő mélységbe. Onnan elmosódó mocorgás és kaparászás sodródott fölfelé. Valami mozog odalent? Oliver szíve nagyot dobbant a megkönnyebbüléstől. Turner biztosan vissza fog fordulni. Azonkívül az akna feneketlen mélynek látszott. Csak egy esztelen kísérelné meg a leereszkedést.
Az elemlámpát megmarkolta egy kéz. Turner keze. A fénycsóva a kör alakú aknanyílás átelleni oldalára irányult: a hengeres akna belső falán egy arasznyinál nem szélesebb párkány ereszkedett alá körbe-körbe. A lejárat.
Oliver szinte könyörögve nézett Turnerre. Az félreértette a tekintetét.
– Jól van – suttogta, nem annyira óvatosságból vagy elővigyázatosságból, mint inkább azért, mert ezen a helyen suttogni illett. – Én megyek előre. Tartsd nyitva a szemed.
Ezzel minden tétovázás nélkül fürgén a barlang falánál termett, és mázsás teste az akna száján keresztül a bizonytalan ösvényre csusszant.
Ha Oliver jobb hangulatban lett volna, talán elismerően odafigyel a kövér emberre, milyen fürgén és ügyesen keres támaszt lábával a párkányon, hogyan talál fogódzót az egyik kezével, miközben a másikkal biztonságba helyezi a készleteket meg a fegyvereket, nehogy leessenek.
Igyekezett ellesni, hogyan ereszkedik le Turner a keskeny párkányon nem árt, ha tanul belőle, gondolta. De mikor érnek már az akna fenekére?
Szerencsére az elemlámpára nem volt szükségük. Elég világosságot adott az alulról fölhatoló fény.
A mélység tompán visszaverte a hangokat. A hűvös föld alatti levegő nehéz volt az éjjeli lények bűzétől, Oliver gyomrát felkavarta a félelem és az undor. Mintha epét nyelt volna, a torkát olyan ragacsosnak érezte, akár a jobb kezét, nehezére esett a nyelés.
Minél alább ereszkedett, Turnernek annál jobban megnőtt az önbizalma. Megállt, és fölszólt Olivernek:
– Nem is olyan rossz. Most már nyugodtan jöhetsz.
Oliver suttogva igent mondott, és igyekezett pontosan követni Turner mozdulatait. Be az akna szájába. Megállni. Biztosítani a felszerelést. Megkapaszkodni a kiálló sziklába. Előbb a bal, aztán a

jobb lábbal belépni a keskeny párkányra.
Az aláereszkedés eléggé kockázatos volt. Helyenként a kapaszkodók, de maga a párkány is csúszott a nedvességtől. Ahogy lejjebb értek, az alulról jövő világosság megerősödött. Oliver egyre magabiztosabb lett. A világosság elárulta, hogy az akna nem olyan mély, mint tartott tőle. Talán tizenkét méter, legfeljebb tizenöt. Izzasztó munka volt, de minél lejjebb kanyarogtak, annál kevésbé szédült. A tériszony enyhültével azonban megkétszereződött a félelme attól, ami odalent várja őket.
Oliver megpróbálta minden figyelmét a leereszkedésre összpontosítani, de csak félig sikerült neki; képzelete szörnyűbbnél szörnyűbb véget jósolt számukra.
Turner egyszerre felnyögött. Csizmáinak koppanása elhozta Oliver fülének a hírt, hogy társa leért a fenékre.
Egy perc múlva a fiú is lehuppant melléje. Föltápászkodva maga is meglátta, mi az, ami az öregbe belefojtotta a szót.
Ha vannak barlangszerű csarnokok, akkor ezt a barlangot nyugodtan lehetne csarnokszerűnek nevezni. A helyiséget láthatóan gépek vájták ki az eleven sziklából, nem a természet. A sima fémfalak mentén fáklya formájú elektromos lámpák pislákoltak. A nagyjából téglalap alakú csarnok lehetett vagy huszonöt méter hosszú. Néhány méterenként karcsú sziklaoszlopok kötötték össze a padlót a tetővel. A levegő sűrű volt az olaj, az izzadság és a vadak bűzétől.
Rőtes, rozsdás derengés árasztott el mindent, amit az oszlopok melletti kőállások okádtak magukból. Minden egyes villódzó kőrakás mellett egy-egy éjjeli lény hevert összegömbölyödve. Olivernek elakadt a lélegzete az alvó bestiák láttán, amelyek legtöbbje vastag kábellel volt odakötve a töltőkonzolokhoz. Hihetetlen, hányfélék voltak: farkasemberek, egyik-másikuk annál is nagyobb, mint amelyik pár napja, azon a végzetes estén Olivert megtámadta; hárpiák, karcsú női testük köré tekert szárnyakkal, elektronikus álomba zárt szemekkel; kimérák, kentaurok, démonok, küklopszok.
Turner önkéntelenül megragadta és megszorította Oliver karját.
– Órákba is beletelik, mire ezt a sok fenevadat elpusztítjuk – jegyezte meg.
– Igazad van – felelte Oliver, és alig talált szavakat.
– Menjünk… menjünk vissza.
– Hacsak… – motyogta Turner, kövér ujját elgondolkodva csücsörítő

ajkára helyezve.
– Igen, ez határozottan járható út.
– Micsoda? – firtatta Oliver bátortalanul. Gyerekkorában valahányszor gyávának mutatkozott, utána mindig elfogta a szégyen. Most azonban nyoma sem volt benne ennek az érzésnek. Valamelyik bestia bármely pillanatban fölnyithatja a szemét. Ha megpillantja az idegeneket, riasztja a többieket is. Milyen esélyük lehet az egész falkával szemben? Az égvilágon semmilyen.
– Az áram. Ez a kulcsa a dolognak, Oliver – jelentette ki a kövér férfi diadalmasan, s a szeme ide-oda cikázott.
– Kell hogy legyen... igen, itt is van!
Szerszámait keményen megmarkolva, óvatosan átlépkedett egy hason fekvő démon szarvain, patáin és borotvaéles farkán, amelynek olyan szaga volt, mint egy rothadó görénynek. Turner nekivetette hátát a kőrakásnak, és Oliver felé fordult.
– Szükségem van a segítségedre, fiam. Ezért vagy itt, nem?
Oliver igyekezett legyőzni remegését.
– Hidd el – vigasztalta őt Turner –, én legalább annyira cidrizek, mint te. Az ember sose vetkőzi le a félelmét ebben az ádáz csatában. Megpróbál együtt élni vele.
Oliver bólintott, és átlépett a töltésre kapcsolt démonon.
Turner, akár egy elhízott balett-táncos, ugrándozott, sasszézott és szökdécselt a csak számára látható kötélen, átvezette a fiút a mozdulatlan fenevadak között a csarnok túlsó oldalára, ahol a falba ágyazott nagy sötétszürke tömbön vörös, kék és fehér lámpácskák villogtak.
– Nem tudom, hol lehet az áramforrás – dünnyögte. – De ez itt a transzformátor. A külseje után ítélve olyan lehet, mint amilyen nálunk is van a HOPE-kastélyban. És ha nem tévedek.:. – Vaskos ujjával végigtapogatta a zümmögő szerkezet oldalfalát.
– Helyes. Azt hiszem, ki tudom nyitni.
Iszákjából előhúzott egy nagy, ütött-kopott csavarhúzót, megnyalta az ajkát, és a szerszám fémvégével feszegetni kezdte az egyik fémillesztéket. Eleinte csupán reszelés és ropogás jutalmazta erőfeszítését. Turner homlokát ráncolva kissé erősebben balra csavarta a szerszámot. Tompa konduláshoz hasonló koppanás hallatszott. Oliver megriadt a hang erejétől, és az alvó éjjeli bestiákra pillantott. Néhányan megmoccantak, de egy sem ébredt föl.
– Itt volt a kallantyú – dörmögte Turner maga elé, kihúzva a

csavarhúzót. Csikorgó pántjain félrehajtott egy fémpanelt, és föltárult az áramellátás belső szerkezete: vezetékek, tranzisztorok, ellenállások, mikroáramkörök. – A teremtésit – suttogta.
– Mit mondasz? – nyújtogatta a nyakát Oliver, hogy jobban lásson. De csak színes vezetékeket, fura alakú, a pislogó fényben derengő fémbigyókat látott.
– Látod, honnan jön az a fény? Onnan lentről a gyomrából – mutatott Turner lefelé.
Oliver várta, hogy a szeme megszokja a belső tér félhomályát, és követte a lüktető fényt a forrásig, egy gömbölyded, soklapú kristályig. A kőhöz réz – és ezüstdrótok voltak aranyos-réz forrasztófémmel hozzáforrasztva. A lassú lüktetés magából a kő belsejéből eredt. Ahogy Oliver a kristályt bámulta, arcán érezte meleg sugárzását.
– Ez egy másik világ üzenete, Oliver. Az a kődarab ott nem más, mint egy Liefiai-kristály, egy áramszolgáltató kristálycella. Csak találgatni lehet, hogy melyik bolygóról való, és hogyan csinálják. A társaim körében a legnépszerűbb magyarázat – mert van egypár – az, hogy ezeket a köveket valamilyen ásványbázisú idegen lények természetes úton hozták létre, és ebben tárolták saját napjuk energiáját. A birodalom rátalált erre a bolygóra, tenyészteni kezdte ezeket a jószágokat, és a kristályaikat begyűjtötte, hogy hordozható szerkezeteket működtessen velük. Ezek újratölthetők; mindössze néhány napra ki kell őket rakni a napra. És veszélyesek. Nagyon óvatosan kell bánni velük.
– Miért? – firtatta Oliver, aki elbűvölten bámulta a kristály belsejében lejátszódó varázsos színjátékot. – Nyilván azért, mert az, ami ezekben a kristályokban végbemegy, az olyan folyamat, amelynek során előbb a napfény energiája nagyon sűrű, parányi részecskékké alakul át, majd ez az anyag ismét visszaalakul az állati vagy gép által felhasználható energiává. A kristály ugyan nem törékeny, de ha feltörjük, ezáltal megbontjuk a benti folyamatok kényes egyensúlyát, és egyetlen szemvillanás alatt energiává változtatjuk azokat a speciális részecskéket. Az eredmény: hatalmas robbanás. – Ádáz mosollyal Oliverhez fordult. – És mi pontosan ezt fogjuk csinálni, ezzel itt. Minek következtében ez a barlang szépen ráomlik az éjjeli bestiák fejére – tette hozzá kegyetlen kárörömmel. Az elgondolás pillanatok alatt eljutott Oliver értelméhez, véget vetve ezzel a bizarr kaleidoszkópban való elmélyedésének.
– No és velünk mi lesz?

– Épp ezen töröm a fejem. Nyilvánvalóan azt kell tennünk, hogy egy kisebb robbantással előidézzük a nagy detonációt. Ezt a kisebb robbantást pedig úgy kell időzítenünk, hogy elég időnk legyen kimenekülni innen.
– Nyilvánvalóan – suttogta Oliver, és aggályoskodva végignézett az alvó fenevadakon. – Robbanóanyagod van?
– Van. Nincs viszont gyújtózsinórunk, amely lehetővé tenné számunkra, hogy kimentsük az irhánkat. – Turner torzonborz kerek arcát kísérteties fénybe vonta az áramfejlesztő kristály lüktető derengése.
– Hogy saccolod, mennyi időre van szükségünk? – nézett az órájára Oliver. Már azzal is megelégedett volna, ha minden további nélkül kimenekülnek innen; kezdett elege lenni az orrfacsaró bűzből. Turner elgondolkodva harapdálta az ajkát, ám komor tekintete meglátta Oliver csuklóján az órát.
– Várj egy pillanatra! Hadd nézzem csak meg közelebbről az órádat, Oliver!
A fiú meglepetten lecsatolta az órát a karjáról, és átnyújtotta. Turner alaposan megvizsgálta, bólintott, fölkattintotta az üvegfedelet, és megtapogatta a mutatókat.
– Fiam – szólalt meg végre ünnepélyes hangon –, hajlandó vagy-e föláldozni az órádat e vállalkozás oltárán?
Oliver első ösztöne azt súgta, hogy nemet mondjon, hiszen a halott édesanyjától kapta ezt az időmérőt; ez egyike azoknak a dolgoknak, amelyek emlékeztethetik rá. De nyomban el is hessegette magától ezt a gondolatot.
– Hogyne, ha a segítségével élve kijuthatunk innen.
– Lám, milyen gyorsan eltanulta a gyakorlatias gondolkodást.
– Nagyon helyes – ragadta meg Turner az ifjú vállát szenvedélyesen.
– Azt kell elérnünk, hogy valami módon késleltessük a robbanást. Van egy rúd lefojtott robbanóanyagom, a kanóc azonban túlságosan rövid. A robbanásig még az aknát sem érnénk el. Lehet, hogy van másik kijárat is, sőt egyik-másik fenevad méreteiből ítélve biztos vagyok benne, hogy van. Csakhogy az nappal alkalmasint zárva van. Nekünk legalább tizenöt perc kell ahhoz, hogy eljussunk a kocsihoz, és elinaljunk innen, mielőtt még a fejünkre potyognának a hegyoldalról a meglazult sziklák. – Turner idegesen cincálgatta bozontos egérbarna bajuszát.
– Azt hiszed, olyan erős lesz a robbanás? – kérdezte Oliver, és a tekintetét visszafordította a kristályra, ahol most minden egyes

parányi felvillanásban egy-egy kénköves füsttel és kínos tűzhalállal teljes katasztrofális robbanást vélt fölfedezni.
– Igen, őszintén azt hiszem, hogy könnyen lefújhatja ennek a hegynek a koronáját. Roppant energia van összezsúfolva egy-egy ilyen kristályban. A tervem nagyon egyszerű. A robbanóanyag rúdba bevezetjük az áramot. A gyutacsból kiszedek mindent, csak a legfontosabb vezetékeket hagyom benne. Aztán bekapcsolom, de az egyik fővezetéket elvágom. Ennek egyik végét az órád kismutatójához kötöm. A másik végét pedig húsz perccel a nagymutató előtt kötöm az órádhoz. Amikor a percmutató odaér ehhez a ponthoz, az áramkör bezárul, és az áram meggyújtja a robbanóanyagot.
– Miáltal a kristály fölrobban, de csak aztán, hogy mi kiiszkoltunk innen!
– Pontosan. Mi a véleményed, Oliver? Be kell vallanom, van benne némi kockázat. Azt is megtehetjük, hogy elfelejtjük az egészet, hátat fordítunk, és itt sem voltunk.
Oliver végignézett a csarnokon. Elektromos szerszámaikkal legfeljebb arra futná az idejükből, hogy egy, esetleg két éjjeli bestiát elintézzenek. De ez fölébresztené a többieket. Nem, Turnernek igaza van. Azonkívül mit számít az, ha egy vagy két fenevaddal kevesebb? Viszont, ha úgy döntenek, hogy kereket oldanak?
Elnézte a lényeket, azok bizarr ocsmányságát, az orrában és a nyelvén érezte létezésük iszonytató bűzét, elgondolta, egyenként és külön-külön micsoda, rettegést okoztak eddig, és micsoda iszonyatot hoznak még ezután, ha nyugton hagyják őket.
Oliver hátrasimította az egyik, szemébe hulló aranybarna hajfürtjét, és beletörődve fölsóhajtott.
– Küldjük a nyavalyásokat a pokol fenekére! Turner elmosolyodott, és elégedetten nevetgélt.
– Nagyszerű! Ha volt is némi kétségem felőled még odahaza, mostanára teljesen eloszlott. Hát akkor lássunk hozzá az aprólékos munkához. Gyere közelebb. Tartsd meg a lámpát, hogy megvilágítsa a kezemet. Pontosan látnom kell, mit csinálok.
Oliver bólintott, előkotorta zsákjából az elemlámpát, és mit sem törődve a ragacsosságával, bekapcsolta.
Izzadságos percek múlva Turner gondosan odaerősítette a drót elvágott végét az óra mutatójához, még egyszer ellenőrizte a helyes csatlakozásokat; a dinamitot a lehető legközelebb helyezte el a kristályhoz; szilárdan rögzítette a rudat; a gyutacsot úgy helyezte el,

nehogy idő előtt a percmutatóhoz érintse a halálos vezetéket.
– Jó van, Oliver – egyenesedett föl a férfi, és kabátujjával letörölte az izzadságot a homlokáról. – Húsz percünk van, amíg ez a pokol itt szó szerint pokollá nem változik. Javaslom, hogy használjunk ki minden másodpercet.
Így szólván, fürge léptekkel végigtáncolt a szendergő bestiák között, kikerülve a szarvakat, az agyarakat, a karmokat, a kitinpáncél és a kemény, tüskés izomzat között csattogó fogakat. A levegő tele volt villamossággal; Oliver érezte, hogy haja bizsereg a nyakszirtjén, a bőre libabőrös lesz, ahogy ott lépked szorosan Turner sarkában, akinek az atyai jelenléte biztonságérzettel töltötte el.
Mindent egybevetve az aknáig vezető rövid út fáradságosabbnak bizonyult, mint odafelé az energiatelephez. Most sietősebb volt az útjuk, és jobban is féltek, hogy bele találnak rúgni egy-egy éjjeli bestiába. De végre megkezdték a kapaszkodást fölfelé. Itt-ott meg-megcsúszva, végül biztonságban fölértek, méghozzá kevesebb idő alatt, mint lefelé. Olivernek mégis örökkévalóságnak tűnt. Lehet, hogy rosszul becsülték meg az időt?
Turner átgörgette termetes alakját az akna peremén, megvetette a lábát, és segített Olivernek fölkecmeregni a kígyózó párkányról.
– Szerintem nem telt bele több hét percnél, hogy eljöttünk az istállóból – jelentette ki, és megengedett magának egy megkönnyebbült sóhajt. – De azért ne vesztegessük az időt. Induljunk!
Ezzel a kimerültségtől lihegve nekivágott az alagút első hosszú görbületének.
Oliver föltápászkodott, és nyomába iramodott, ám egyszerre földbe gyökerezett a lába, amikor az alagút csendjébe vadul belehasított Geoffrey Turner bikaüvöltése.

VII.

Úgy érezte, hogy a sokk végtelen időre kővé dermesztette, pedig legfeljebb egy másodpercig tarthatott a bénultsága. Gondolkodás nélkül bekapcsolta elektromos fegyverét, és maga elé szegezte.

Előrelopakodott a barlang kavicsos talaján. Közben az üvöltés elhalt. Oliver lázasan imádkozott, nehogy Geoffrey Turner elpusztuljon, s vele együtt ő maga is.
Jobb kezében a dárdát szorongatva, baljában az elemlámpával küzdve a sötétség ellen, meggyorsította lépteit a kanyarban.
A lámpa fénye olyan valamin állapodott meg, amelytől a rettegés keserű ízét érezte a szájában. Döbbenten megszorította a villanylámpát, és fényét arra az élénkzöld szörnyalakra összpontosította, amely a barlang nedvességtől síkos falához szorult. Egy nagy hüllő pikkelyes teste volt, hosszú farka a vége felé elvékonyodott, négy pár csillogó karmával a talajt kapálta. Vaskos vállából hét nyak kígyózott elő ernyedten, mindegyiken egy-egy hüllőfejjel.
Egy hidra!
A név homályosan visszhangzott Oliver emlékezetében. Hidra, a mondabeli hétfejű kígyó. Ez a pikkelyes zöld szörny azonban itt a szeme előtt sokkal valóságosabb volt bármilyen legendánál.
Oliver lámpájának a fényét tizennégy kígyószem tükrözte vissza, amelyek mint megannyi zöld csiszolt agát bámultak rá hidegen. A nyugtalanul sziszegő szájakból elővillantak a kampós fogak. A lény bátortalanul előbbre lépett, de látszott rajta, hogy elvakítja és megvazarja az éles fény.
Jó, hogy magára vonta a figyelmet! A szörny mellső karmai között ott feküdt a láthatóan eszméletlen Geoffrey Turner. A hidra újabb mozdulatot tett előre, vadul kapálva a levegőt mintha össze akarná törni a lámpát. Oliver arcába áporodott hüllőszag csapott.
A lámpa fényét a szemekre irányítva erősen megmarkolta az elektromos fegyvert, és előrelépett.
A telep tartályát a hátáról előrelendítette, hogy megvédje a mellét, mint Geoffrey Turner, amikor a farkasembert elintézte.
Közelebb nyomult, hogy megkeresse a megfelelő pontot, ahová bedöfheti a dárda horgas végét. Hol is, mondta Turner? Néhány hüvelyknyire a nyaka alatt – igen, de ennek a fenevadnak hét nyaka van!
Az előrenyomulás sem volt könnyű, mert az ide-oda himbálózó fejek maguk is támadásra készültek.
De meg kell tennie! Méghozzá nagyon gyorsan. Ha ez a bestia még sokáig föltartóztatja őket, akkor Turner meg Oliver itt marad az alagútban, amikor az energiakristály fölrobban.
Ekkor megtalálta a megoldást. Két nyak hátralendült, és védtelenül

hagyta a mellrész egy darabját. Oliver egy szempillantás alatt fölmérte, annyi ideje nem lesz, hogy ő is előrelendüljön, ezért fölemelte a dárdát, és elhajította. A rúd előresuhant, hegyes végei tompán belevágódtak a húsba – és még valamibe. Műanyag? Bármi volt is az, tisztán hallotta, hogy valamilyen keményet fúrt keresztül. Szerencséje volt, villant át az agyán, hogy sikerült egy ilyen vékony páncélt eltalálnia. A telep kapcsolója után nyúlt. A hidra egyik bal oldali feje meglódult, és kiütötte Oliver kezéből a lámpát. A bestia előrelendült, és szélesre tátott szájával nagyot harapott abba, amiről nyilván azt gondolta, hogy Oliver, ám csak a telep taraja volt. Éles fogával átharapta a szíjat, megragadta a tartály tetejét, s az egészet letépte Oliver melléről.
Az ifjú kábán hátratántorodott, elterült a földön, arrébb lökve az elejtett elemlámpát, amely csörömpölve odébb gurult, veszettül cikázó fénnyel megvilágítva a helyszínt.
A fej túl keménynek találta az elkobzott tartót, ezért ledobta a kőpadlóra. A kígyó fájdalmában éles sziszegő hangot hallatott. Az egyik csipkés fogú fej megpróbálta kirángatni a húsba vágott, véres dárdát, a horgok azonban nem engedték.
Oliver felguggolt, tágra nyílt szeme a fénycsíkos sötétségbe meredt. A dárdát a telephez kapcsoló vezeték még a helyén volt. Még van remény!
Előhúzta a pisztolyt a zsákból, megcélozta a bestiát, és lőtt.
A lövés fénye egy pillanatra, narancsvörös színűre festette a fenevadat. A bal szélső nyak alatt, ahol a golyó behatolt, fekete vér buggyant ki. A fejekből rikácsoló hang tört elő, de látszott, hogy nem annyira a lövés ereje, mint a hangja kábította el őket. Oliver a tartályhoz bukdácsolt, megkereste a kapcsolót, és fölkattintotta.
A hidra fejei egyszerre összevissza csapkodni kezdtek, és kórusban felvinnyogtak. A szörny megvonaglott, és egyik karmos lábával megpróbálta kitépni melléből a dárdát, de nem járt szerencsével. Ám úgy látszik, a telep megsínylette a kalandot, mert egyszerre villogni kezdett, majd kialudt a normális működést jelző piros lámpa.
Szerencsére a hidra teste megmerevedett, és oldalra rogyott. Már csak három fejében volt élet.
Turner továbbra is eszméletlenül feküdt Oliver odamászott hozza, útközben fölmarkolta az elgurult elemlámpát, és megbizonyosodott róla, hogy Turnernek nem esett komolyabb baja.
Barna mellényén és császárkabátján jókora lyukakat és hasadékokat

téptek a hidra karmai, a homlokán lévő sebből vér szivárgott. De száját egészséges palinkaszagú lehelet hagyta el kutya baja sem volt.
Oliver gyorsan felültette, és megrázta az öreget.
Turner szeme még mindig csukva volt, csak párnás kezét emelte föl, és részeg hangon bömbölni kezdte:
– Föl, drága barátaim, álljatok ki a gátra. Mentsetek ki engem a siralom völgyéből. A legszebb erény a diszkréció! – Oliver jó egészségeset a képére csapott, s ettől végre magához tért. Zavartan pislogott fátyolos szemével – Te jó ég! – dörmögte botladozó nyelvel.
– Kígyók! Karmok! Nem kellett volna.
– Nincs idő a mesére – intette le Oliver érdesen, és nagy nehezen talpra állította az öreget. – Már csak néhány perc maradt a...
– Igen, igen. Persze. Segítek, amit tudok, de, úgy kóvályog a fejem!
Oliver lámpájának fénye az elterült hidrára esett, amelynek három élő feje még mindig imbolygott, hajladozott, akár a nád a hullámverésben.
– Szentséges ég! Sosem tudunk elmenni mellette. Hogyan...
– Már az utolsókat rúgja. Csak a fejekre, kell vigyáznunk. Abban sem vagyok biztos, hogy tud rólunk – jegyezte meg Oliver, miközben sietésre ösztökélte a kövér Turnert. – Meg kell kockáztatnunk, méghozzá fürgén.
– Mennyi ideig voltam eszméletlen! – kérdezte Turner, aki tőle telhetően csoszogott előre.
Eltolta magától Olivert. – Menj csak, fiam. Ez a rakás háj csak akadályoz az előrehaladásban. Menekülj. – És kacsázva elindult segítség nélkül.
Az ifjú úgy tett, mint aki nem hallott semmit, és újból megragadta az öreg karját. Már a puszta gondolata is visszataszító volt annak, hogy magára hagyja Turnert.

Késő délután volt, mire mindketten előbukkantak a barlang szájából, és lebukdácsoltak a domboldalon. Félúton járhattak a füves, lankás domboldalon, amikor Turner megbotlott, nagyot huppanva elterült, és Olivert magával rántva gurulni kezdett lefelé. Oliver Turnert követve lebukfencezett a puha füve, borított lejtőn. Feje fölött az ég részegen forgott körbe-körbe. Amikor végre sikerült

megállapodnia és megkapaszkodnia, megrázkódott a föld. A rengéstől felbukfencezett, térdét beleverte a nedves talajba, de még idejében visszapenderült, és látta a barlang szájából feltörő láng-, föld- és sziklagejzírt. A robbanást vakító fehér fény kísérte, amelytől vörös csíkok cikáztak szeme előtt. A kráterből vörös lángnyelv és éjfekete füstoszlop tört a magasba, gomba alakú felhője eltakarta a napot, sötét árnyékba vonta a domboldalt.
Oliver ösztönösen a fűbe vetette magát, összegömbölyödött, és két karjával eltakarta a fejét.
A fülsiketítő robaj fokozatosan gyengülő hullámokban visszhangzott a dombok között.
Az égből göröngyeső záporozott rájuk. A fullasztó portól fuldokolva Oliver azt várta, mikor esnek rájuk a nagyobb kődarabok. De szerencséjük volt. Elég messzire elfutottak, pontosabban elgurultak.
Amikor végre a finom poreső is lecsillapodott, Oliver fölkukucskált a lejtőn. Az eget még mindig finom porfelhő festette sötétszürkére. A domb teteje eltűnt, a helyén füstölgő, feketére perzselődött kráter tátongott.
Oliver megkönnyebbült sóhajjal föltápászkodott. Az imént még buja zöld fűvel borított domboldalt most vékony, szürke porréteg lepte be. Szájában ott érezte a por keserű ízét. Följebb a dombot lehullott kődarabok szeplőzték be. A meredekebb lejtőkön még mindig kődarabok gördültek alá.
Kissé lejjebb poros, rendetlen kupacként ott feküdt Geoffrey Turner, és nyögdécselt.
Oliver odakúszott hozzá, és megrázta az öreg sárfoltos vállát. Turner riadtan térdre szökkent, és védekezőn maga elé tartotta a kezét. Aztán meglátta, hogy csak Oliver az.
– Édes fiam – suttogta, a hangja csak árnyéka volt a megszokott zengő tenornak. Bágyadt mozdulatot tett, hogy letörölje az arcáról meg a hajáról a piszkot.
– Ha legközelebb föl akarnék robbantani egy Liefiai-kristályt, próbálj lebeszélni róla, jó?
De honnan került oda a hidra? – csodálkozott Pénelopé, miközben ellátta Turner sérüléseit.
– Elhiheted, hogy nekem is ez volt az első gondolatom, amikor belebotlottam a beste állatjába nyögdécselte Turner a priccsen. A keze még mindig reszketett. Jobbjában ott szorongatta az ismerős üveget, amelyben már csak mutatóban maradt az égető borostyánszín folyadékból.

Az akna után még több elágazása is volt a barlangfolyosónak – jegyezte meg Oliver, szemét szorosan az útra szegezve. A lenyugvó nap mintha beszorult volna két távoli hegycsúcs közé. Élénk narancsvöröse rézszínbe hajlott, s kísérteties derengésbe vonta a tájat.
– Úgy látszik, átugrott az aknanyíláson, amíg mi odalent vacakoltunk.
– Hála istennek, nem ereszkedett alá – motyogta Turner. Fölfordította az üveget, és meghúzta. Mélyet lélegzett.
– Itt vagyunk sok mérföldre a legközelebbi helységtől, és a nap mindjárt leáldozik. Mekkora bolond vagyok! – és elböffentette magát.
– De hát azt mondtad, hogy ebben a kocsiban biztonságosan éjszakázhatunk – ellenkezett Oliver, aggódó pillantást vetve hátrafelé a letört Turnerre.
A kövér férfi tanácstalan mozdulattal fölemelte a kezét.
– No persze. Arra jó, hogy kiállja az egyszerűbb kóborló micsodák támadását. De ha jól ismerem a Sátánt, akkor ma éjjel ki fogja rugdosni egész alvilági seregét, hogy bizonyos ellenségeivel leszámoljon.
Oliver csak nehezen tudta szemét a hepehupás úton tartani.
– De hát honnan tudhatná, hogy mi voltunk azok? – kérdezte összeszoruló gyomorral.
– Ó, tudni fogja! Tudni fogja. Alkalmasint a hidra szemei továbbították a képet a Pokolba.
– Akkor jobb, ha megállás nélkül elhajtunk Ashtonig, és reménykedjünk, hogy kinyitják előttünk a kaput – ajánlotta Oliver.
– Fölösleges – egyenesedett föl Pénelopé Turner ápolásából –, említettem, hogy közvetlenül a mögött a dob mögött van egy kisebb erődítmény – mondta, és kecses, formás karjával elmutatott Oliver feje mellett. Csuklóján megcsillant a tiszta fekete fémből való karperec.
– Település nem tartozik hozzá, de hallottam, hogy végszükség esetén bárkit szívesen befogadnak.
– Ó, a végszükség a nyomukban van! – kiáltott föl Turner nyomatékkal. – Ha meg akarjuk érni a következő hajnalt, egy percig se tétovázzunk. Már előbb is eszembe juthatott volna.
– Mindig ilyen sokat iszik? – kérdezte Pénelopé Olivert. Fintorgott az alkohol bűzétől. A fiú szomorúan bólintott. A lány fölsóhajtott, és miután elmagyarázta az utat, visszatért, hogy ellássa a motyogó

szeszkazánt.
Lement a nap.
Ha egész életében ezzel élt együtt az ember, gondolta Oliver Dolan, akkor sem tud hozzászokni az éjjeli világ eljöveteléhez. Volt abban valami természetfölötti és lenyűgöző. Olyan helyeken érintette meg az emberi lelket, ahová a szavak nem jutnak el; nem lehet leírni az iszonyatnak azokat a csápjait, amelyek körültapogatták az ember szívét, amikor az éjszaka komor árnyai beborították a földet.
Az eget csillagok hintették be: a napvilág pislákoló emlékei. A meleg, életet adó napnak egyik hideg, himlőhelyes utánzata sem kelt még fel. Mintha a gyommal szegett utat kísérő fák is reszketnének a szüntelen félelemtől – de csak az éjjeli szellő motozott a levelek között. A jármű előhírnöke, a széles ezüst fénycsóva bátran belehasított az éjszakába, de a nyomukban menten összezárult a sötétség. A Styxen a sötétség nem egyszerűen a világosság ellentétét jelentette, hanem valami tapintható, csaknem megfogható valóságot. A közhit azt tartotta, hogy a világosság nem más, mint a sötétség hiánya.
Oliver a szemét meresztgette, hogy mikor zúdul rá fölkészületlen kocsijukra az az éjjeli horda, amelyről Turner beszélt, s közben elmélázott a világosságon és sötétségen, a jón és a rosszon, s alig várta, hogy megpillantsa az erődöt.
– Min töröd a fejed? – kérdezte a háta mögül a lány, búgó, mély hangja.
– Magam sem tudom. Talán a menedéken.
– Már nincs messze.
– Még nem volt igazán alkalmam rá, hogy beszélgessek veled. Ki vagy te voltaképpen, Pénelopé? Nem gyakori látvány, hogy a Styx tájain egy fiatal nő kíséret nélkül utazgatna.
A lány elhúzódott tőle, és magába zárkózott. A fiú hallgatta csendes szuszogását, érezte a szappan, a parfüm és még valami lenge illatát. De mindenekfölött a nő jelenlétét érezte.
– Utazó vagyok – bökte ki végre a lány. – Járom az országot meg a közösségeit. – Minden szót külön megmért, megfontolt.
– De mi végre? Kell lennie valamilyen célodnak, hogy így barangolsz.
– Kíváncsiság – mondta a lány határozatlanul. – De most maradjunk is ennyiben. Lehet, hogy később részletesebben is elmondom.
Kénytelen hát ennyivel megelégedni. A lány válasza fölcsigázta a kíváncsiságát, szeretett volna többet megtudni erről a különös

nőről. Fernwold legtöbb asszonyánál könnyedén eligazodott, ami a szándékaikat és a gondolataikat illeti – kivéve a csip-csup társasági ügyeket. Ez a Pénelopé azonban egészen más; lerí róla, hogy nem jelentéktelen kis teremtés.
– Arra sem volt még módod, Oliver, hogy eláruld, milyen ügyben jársz – mondta a lány csábosan.
– Cserébe, ha te is elmondod.
– Az üzlet méltánytalan – incselkedett a lány. Oliver megvonta a vállát.
Hát legyen. Azt hiszem, Geoffrey úgysem tudja magában tartani. Akkor már inkább én élvezzem ki a dolgot.
És elmesélte.
Elmesélte, hogyan hozta össze a sors az éjjeli lények pusztítójával, mesélt Turner életéről. Hangja elcsuklott, amikor a Sátán sárkányáról beszélt, meg a családjának okozott szerencsétlenségről. Elmesélte Geoffrey Turner végső célját.
A lány sokáig nem szólt egy szót sem. Gondolataiba mélyedve hallgatott.
A kocsi lassan cammogott az éjszakában, amikor az út éles fordulóhoz érkezett. A kanyar után föltárult előttük az erőd. Fölkelt az egyik hold, a Charon. Amikor megpillantották, a távoli hegycsúcs tetején ült, tejfehér fényével teleszórta a lenti völgyet, és kirajzolta fölöttük a domboldalban egy kurta körvonalait. Styxi mérték szerint kis erődnek számított, mindössze két tornya volt és néhány hevenyészett mellvédje. A magas fal minden styxi település elengedhetetlen tartozéka, szorosan körülölelte a kőépítményt. Az ablakokban sápadt világosság derengett – rőtes árnyalata élesen elütött a holdfény, vakító fehérségétől.
A feljáró út már nem volt messze Oliver arrafelé fordította a kormányt. A kerekek alatt megcsikordult a kavics, amint a kapuhoz közeledtek.
Néhány méternyire a nagy fakaputól megállította a kocsit, üresbe kapcsolt, és behúzta a kéziféket.
– Most rá kell vennünk őket, hogy engedjenek be éjszakára – Futó pillantást vetett a lányra, aki fölhúzott térdekkel ült a padlón. Egy halvány égő hátulról megvilágította, és narancssárga tűzkoronává varázsolta a haját. A testét cirógató árnyékok kihangsúlyozták vonzó alakját. Arcvonásai különösen szabályosak voltak, mintha szülei semmit sem bíztak volna az öröklődés véletlenszerűségére. Tökéletesek, szépek és szimmetrikusak – mégis olyan benyomást

keltettek, mintha tudatosan megtervezték volna az ideális arc összképét.
Ha ez a fiatal hölgy az én kapumon kopogtat – tűnődött Oliver –, én két kézzel kapnék utána, hogy nálam töltse az éjszakát.
Fölállt a kényelmes ülésről, kioldotta az elülső zárat, és hátracsúsztatta az ajtót.
– Gyere! Nézzük meg, van-e itthon valaki.
A tíz láb magas, nyolc láb széles boltíves normann kapu tekintélyt parancsolóan magasodott előttük. A kaput keretező fafaragást alig lehetett megkülönböztetni a kocsi lámpáinak ezüst fénycsóvájában. Egyik piszkosbarna színű szárnyán egy zöld patinával bevont, félelmetes griffmadarat ábrázoló rézkopogtató csüngött. Az erődítmény alatti sötét völgyből nyirkos ködfüggöny emelkedett a falak felé, s moha – és gombaszaggal árasztotta el a környéket.
Oliver fölemelte a hideg rezet, majd elengedte.
A várkastély belsejéből koppanás visszhangzott. Oliver többször megismételte a kopogtatást, majd óvatosan körülkémlelt, nincsenek-e a közelben kósza éjjeli lények. Minden eshetőségre készen, hóna alatt elektromos dárdát szorongatott, kabátzsebe mélyén pedig ott lapult a pisztoly.
Pénelopé mellette állt, arcát elrejtette bíborszínű köpenyének kámzsája. Turner még mindig a vagonban szundikált. Jobb, ha leendő vendéglátói nem látják meg jelenlegi állapotában.
Az éjszaka leplei ráborultak a tájra: az ég pislákoló csillagokkal volt telefröcskölve, előttük szürke és tejfehér felhőfoszlányok úsztak. A sötétség hideg takaróként fedett mindent: ott motozott az ágakhoz görcsösen kapaszkodó néhány száraz juharlevél között, elvegyült a vakon araszoló ködkígyók közé, amelyek talajpárákat és nyirkos hideget árasztottak magukból. Oliver biztos volt abban, hogy még nincs túl késő, és a kopogás nem zavarja meg senkinek az álmát. A vastag, vasbordájú ajtó mögött lépések koppantak. A kukucskálónyílás nyikorogva kinyílt. Egy véraláfutásos szem nézett ki rájuk.
– Mit akarnak?
Oliver biccentett Pénelopé felé, aki lehajtotta a kámzsáját, dús szőke haját hátravetette, és amint Oliverrel megbeszélték, gyámoltalan hangon megszólalt:
– Üdvözletünk. Ashtonba tartunk, és útközben ránk esteledett. Csak a falaik védelmét kérjük, és helyet a kocsink számára. Ez minden kívánságunk.

A szem hunyorított. Egy vékony hang azt kérdezte:
– Mely vidékről jösztök?
– Fernwold tartományból – felelte Oliver.
– És mi dologban jártok Fernwold tartományának határain kívül?
– Jó uram, mi igazán keveset kérünk – fogta könyörgőre a hangját Oliver. – Nyugodjon meg, emberek vagyunk. Vagy hasonlítunk az éjjeli lényekre?
– Mondasz valamit, jóember. Hatásos érv. A gonosz álnokságának azonban nincsen határa. A jó ég tudja, hátha a Sátán embernek öltözött teremtményei vagytok. – Az ember elgondolkodva elhallgatott.
– Ám azt hiszem, hogy nem. Nem hiszem. Egy pillanat. Rögvest kinyitom nektek a kaput.
– Nagyon szépen köszönöm, uram! – hálálkodott Oliver a becsapódó kukucskálónak.
Visszaszálltak a vagonba. Néhány pillanat múlva a kapu föltárult, és Oliver behajtott rajta egy kisebb udvarra.
Leállította a motort, és az elülső ajtón át kiszállt az udvar nedves, nyirkos füvére.
A lebegő árnyékból viharlámpával a kezében előcsoszogott egy görnyedt férfi. Messze megelőzte a mosdatlan test átható szaga.
– Tarleton Briggs vagyok, ezen, birtoknak szolgája – intett kacska kezével a kastély felé.
– Szemrevaló építmény, nemdebár? Avagy nem példája-e az én gazdám háza a művészi építészetnek?
Az emelkedő holdtányér fényében fürdő építmény valóban lenyűgöző volt. A várkastély égbe törő falai meglepően sima, a kortól fekete kövekből épültek. A hold és az éjszaka deres és barna árnyai minden más színt átfestettek a palatetőn, a repedezett kupolákon és a bepiszkolódott, borostyánnal befutott mellvédeken, a várkastély valóban olyan volt, mint egy fehér jégszobor. Az éjszakai égre rajzolódó alakja annyira törékenynek tetszett, hogy az ember azt várta, bármely pillanatban megrepedezik és összeomlik. Hiányzott belőle Oliver otthoni várának sziklaszilárdsága.
– Igen – hagyta rá Oliver. – Nagyon szép.
– Valóban, valóban – kárálta a görnyedt férfi, arannyal és rubinnal ékesített göcsörtös kezeit dörzsölgetve.
– Nagy örömömre szolgál, hogy gazdám várának dicséretét zenghetem.
– Fölemelte a lámpását, a sápadt fény a vendégekre esett.

– És titeket, idegenek, milyen néven szólíthatlak?
– Az ifjú hölgy Pénelopé Reynolds.
– El vagyok bűvölve – emelte le Tarleton elnyűtt háromszögletű kalapját, és lendületes bókot vágott ki. Töredezett sárga fogait Pénelopére villantotta, reszketősen rákacsintott, és bűzös szájszagot lehelt rá.
Oliver megköszörülte a torkát, és megmondta a nevét.
– Boldog vagyok, hogy megismerkedtünk.
– A kis emberke megragadta Oliver kezét, és nedves tenyerébe szorította. Lelkes bólogatása kiszabadította izzadságfoltos kalapja alól hosszú, zsíros hajfürtjeit.
– Én pedig Geoffrey Turner vagyok. Meglepetten a vagon felé fordultak. A toprongyos, megviselt külsejű Turner ott állt nekidőlve a kocsi oldalának.
Tarleton fölrántotta bozontos szemöldökét. Szemrehányó pillantást vetett Oliverre.
– Őróla nem beszéltél!
Oliver feszélyezetten elmosolyodott.
– Hát csodálkozol?
A szolga koszos arca alattomos mosolyra torzult.
– Nem én – mondta, s ziháló nevetés rázta meg. – Egy cseppet sem.
Turner odatámolygott hozzá, az italtól még mindig összeakadt a lába. Kezet nyújtott.
– Nagyon lekötelez a vendégszeretetével, uram – jelentette ki bágyadt hangon.
Tarleton Briggs elfogadta a kezet, és megrázta.
– És most, ha lennének szívesen utánam jönni, biztos vagyok benne, hogy Lord Billington ritka és váratlan szerencséjének fogja tartani, ha üdvözölheti önöket. – Ezzel sarkon fordult, kabátja fecskefarkai uszályként lebbentek utána. Fellépett egy kövezett járdára, kezével hadonászva és integetve egy nyitott ajtóhoz csoszogott.
– Régóta szolgálod Lord Billingtont? – kérdezte Oliver, amint a szolga bevezette őket egy hosszú folyosóra.
Tarleton hangos dörrenéssel becsukta a tömör ajtót.
– Elég régen ahhoz, hogy tudjam, örül a látogatóknak.
Tarleton minden figyelmeztetés nélkül négykézlábra ereszkedett, és hangosan szimatolni kezdett az ajtó és az ajtókeret közötti hasadékon. Majd fölsandított, hosszú, koszos körmeivel megvakargatta állán a ritkás fekete borostát.
– Nem érzik még az éjszakai miazmákat? A gazdám nem viseli el az

éjszakai miazmákat.
– Hm – hümmögött Oliver, aki a nedves fa penészes szagán meg Tarleton saját kigőzölgésein kívül semmit sem érzett. – Nem érzek semmit.
– Nem lehetünk elég óvatosak az éjszakai miazmákkal – hátrált Tarleton, miközben bedugdosta a hasadékot a kabátja zsebéből előhalászott koszos, büdös rongydarabbal. – Mindenféle csúnyaságot beenged.
– Rajtad meg a gazdádon kívül lakik még itt valaki? – firtatta Turner kíváncsian vizslatva a nyiszlett emberkét.
– Ó hogyne, jó néhányan – felelte a szolga, aki hirtelen talpra szökkent, és egypár vészterhes másodpercet áldozott arra, hogy ingatag egyensúlyát megtartsa.
– Erre tessék. – Végigvezette őket egy folyosón, át egy ósdi fekete drapériákkal és komor tekintetű, horgas orrú férfiak arcképével díszített nagyobb termen. – A vacsoráról már lekéstek, de a konyaknak épp most van az ideje. A mylord a könyvtárban van. Kérem, kövessenek.
Miközben a szolgát követték egy csomó, kanyargó folyosón, föl egy szűk lépcsőn, Oliver nem állhatta meg, hogy meg ne törje a kínos hallgatást:
– Elnézést, Tarleton. Mondd, mért határozott úgy Lord Billington, hogy itt, az emberi közösségtől távol éljen?
A szolga megtorpant a lépcső tetején, és szembefordult vele.
– Jobb, ha ezt a gazdámtól kérdezi meg, nem igaz?
Ezzel elfordult, mielőtt Oliver megbizonyosodhatott volna róla, hogy valóban mosolyt látott-e az ember szája szögletében.
Tarleton egy ajtóhoz vezette őket, és kettőt kopogtatott rajta. Aztán féloldalvást besomfordált az ajtónyíláson.
– Mylord – hallatszott ki a vastag falakon keresztül tompán. – Három szokatlan vendég kéri oltalmunkat az éjjeli világtól. Vettem magamnak a bátorságot...
– Nagyszerű! Helyesen cselekedtél, Briggs – felelt rá egy hang a szoba belsejéből.
– Vezesd be őket.
Tarleton kihátrált, és intett a többieknek, hogy lépjenek be.
– Biztos voltam benne, hogy a gazdám örülni fog. A szolga arcára ráfagyott az alattomos vigyor.
Egyik lábáról a másikra dülöngélt, mintha valamilyen láthatatlan szél lengetné.

Oliver udvariasan előretessékelte Pénelopét, aztán ő is követte. A sort Turner zárta be, aki gyanakvó pillantásokat vetett körbe-körbe. Egy kényelmes szobába léptek, amelyben a falak mentén zsúfolt diófa könyvszekrények sorakoztak, az udvarra néző ablakokat umbrabarna függönyök keretezték. A levegőt kellemes kölni – és dohányszag fűszerezte. A kandallóban tűz duruzsolt, meleg narancsszínre festve az eléje állított öblös fotelokat. Az egyik fotel árnyékos mélyéből magas, bajuszos férfi emelkedett föl, fekete szmokingja fölé kék-fehér köpönyeget terített. A fotel karjára nyitott könyv volt borítva, a közeli alacsony teakfa asztalkán borostyánszínű folyadék csillogott egy konyakospohárban. A férfi, aki ötvenes évei végén járhatott, keresett valamit a fotel oldalánál, megtalálta: egy bot. Lord Billington erre az ezüstfejű botra támaszkodva néhány lépést tett feléjük, fejbólintással üdvözölte őket, amit még barátságosabbá tett a meleg mosoly és a felcsillanó tekintet.
Mekkora különbség van szolga és gazdája között – tűnődött magában Oliver, miközben a mogorva Tarleton odasomfordált urához, várva a további parancsokat. Igazán különös.
– Nocsak, nocsak – kedélyeskedett az öregember törékeny, ám szívélyes hangon.
– Elkapta magukat útközben az éjjeli világ, mi?
Turner, hogy ismét magához ragadja a kezdeményezést, előrelépett, és udvariasan meghajolt.
– Végtelenül hálásak vagyunk a szállásért, jó uram.
– Ugyan, ugyan – hárította el az öreg lord. – Örülök, hogy a vendégeim lehetnek. Az ember elunja, hogy évről évre ugyanazokat az arcokat lássa. – Élénken intett szolgájának. – Lennél szíves bemutatni őket, Briggs.
Tarleton Briggs sorra bemutatta a vendégeket.
– Köszönöm, Briggs. Most pedig hozz a vendégeinknek frissítőket.
A szolga bólintott és távozott.
Az öregember a botjára támaszkodott. – Kicsit visszataszító szegény Briggs, de a balkáni tartományoktól nyugatra nem talál az ember jobb szolgát. És most hadd mutatkozzam be, ahogy illik. Leslie Carruthers vagyok, Billington lordja. A birtokom rendelkezésükre áll, s jómagam is.
Visszament a foteljához, és hellyel kínálta a többieket is.
– Elképzelem, milyen kellemetlen kalandban volt részük odakint. Ha nem sértődnek meg, mindnyájan kissé ziláltnak látszanak.

A szívélyes fogadtatás eloszlatta Oliver bizalmatlanságát. Abból, ahogyan Pénelopé és Turner elhelyezkedett a kényelmes, puha fotelokban, Oliver megállapította, hogy ők is otthon érzik magukat. Ő is nagyon élvezte ezt a kellemes légkört, amint kényelmesen elterpeszkedett a süppedő párnákon, és beszívta a régi bőrhuzat otthonos illatát.
– Ez az! – jelentette ki a lord. – Mindjárt más, nem igaz?
– A fotelhoz támasztotta a botját, fölemelt egy piszkavasat a kandalló mellől, és megforgatta az égő fahasábokat, amelyek fellobbanva meleget árasztva hálálták meg a műveletet.
– Csalóka ez az őszi időjárás. Egyik percben még meleg van, aztán hopp – és máris itt a fagy. Most sokkal jobb, nem? – visszahuppant a fotelba, és tűnődve méregette a vendégeit. – De még nem mesélték el, mi szél hozta ide magukat erre az éjszakai tájra.
Oliver Turnerre pillantott. Az láthatóan azt latolgatta magában, hogy bölcs dolog-e megvallani az igazat a házigazdának. Turner észrevette Oliver pillantását, és bólintásával jelezte, hogy ő majd válaszol.
– Az igazat megvallva, uram, csak részben árulhatjuk el utazásunk célját – mondta, és párnás kezével gyöngéden megsimogatta a fotel karját borító finom brokátot. De amit elmondhatunk, azt el is mondjuk.
– Ó, az is megteszi. Eszemben sincs faggatni önöket – hunyorított az öreg lord.
Két ujját pirospozsgás arcához emelte, és barátságosan elmosolyodott, arcán elmélyültek a finom ráncok, amelyeket itt-ott, különösen előreugró orra körül vörösre színeztek a megrepedt hajszálerek. Haja, akar a tenger fekete hulláma, csak széles körszakálla őszült.
– Rendben van. Percig sem kételkedünk a jóindulatában.
– Turner megpróbálta rendbe szedni magát, de csak annyit ért el, hogy még szánalmasabban nézett ki tépett ruházatában.
– Én tagja vagyok a HOPE-nak.
– Ó, a Birodalom megmentésére alakult szent szövetségnek?
– Ezek szerint ön hallott rólunk?
– Hogyne! Meghozza csupa jót hallottam. Mikor is? Ó igen, a múlt évben volt egy vendégem a HOPE-tól. Még a szekere is hasonlított a magáéra – ujjával megérintette az ajkát, elmosolyodott.
– Bradley Highsmithnek hívták. Rendes fiatalember.
– Úgy van, Bradley. Ismerem őt.

– Helyes. Ő sokat mesélt a szervezetükről. Hogyan járják a vidéket, hogy megtisztítsák az éjjeli fajzatoktól. De be kell vallanom, hogy én már jó ideje tudok a HOPE-ról, sőt tudok valamit az eredetükről és arról is, hogy milyen volt ez a világ, mielőtt az éjszaka rémei megszálltak volna a bolygót.
– Igazán, uram? – nézett nagyot Turner érdeklődéstől felcsillanó tekintettel.
– Igen, igen – fordult meg Billington, és májfoltos kezével a könyvespolcok felé intett.
– A könyveim. Van egy csomó régi könyvem. Még az éjjeli világ előttről. Igen, igen, rengeteg könyv.
– Miért ül rajtuk? – kérdezte Pénelopé, aki kecses alakját kihúzva, figyelmesen ült a fotelban.
– Miért nem osztja meg a bennük fölhalmozott tudást a Styx többi polgárával? – Azért, kedves lányom, mert senki sem kíváncsi rá!
– Billington előredőlt székében, kék eres kezeit sovány térdeire helyezte.
– Néhány évig próbálkoztam vele ifjúkoromban, miután örökömbe jutott ez a kastély. A padláson találtam ezeket a könyveket. Ha jött egy látogató, mindegyiknek megmutattam őket, elmagyaráztam, mi van bennük. De azt hiszik, elhitték az emberek? Még eretnekséggel is megvádolták. Tény, hogy ki vagyok közösítve az itteni egyházból, nem mintha én valaha is tagja lettem volna, de ez ékesszólóan tanúskodik az itteniek hozzám való viszonyáról. Ó, rengeteg tudáshoz hozzá lehet jutni erről a világról, ha valaki kíváncsi rá, csakhogy senkit sem érdekel. Jól érzik magukat ebben a fekete-fehér világban, amelyben élnek. Gondolják csak meg. Ez az igazság.
– Kivéve bennünket ott a Rendben – büszkélkedett Turner.
– No igen, a Rend. Szép, szép a Rend, de valahogy mégis megtévesztő.
– Leemelt az olvasóállványról egy sötétbarnára égett tajtékpipát, és egy dombornyomásos világosbarna bőrzacskóból vágott dohányt tömött bele.
– Mire alapozza ezt a véleményét, mylord? – firtatta Turner, irigy pillantásokat vetve a pipára.
– Mi az önök célja, uram? – válaszolt az öreg lord, kérdéssel a kérdésre, miközben gyufát gyújtott, és a pipához emelte. Keserédes illatú, zöldeskék füstpamacsok pöffentek ki a pipából.
– Mi lenne? Hogy megszabadítsuk a világot a Sátántól és seregétől.
– Ó igen – pöfékelt Lord Billington elégedetten.

– De mi a Rend *igazi* célja?
– Hogy érti ezt? – kapcsolódott be a vitába Oliver.
– B. M., barátaim – jelentette ki Lord Billington magabiztosságot sugárzó higgadt baritonját, és elégedetten hátradőlt a fotelban.
– A Birodalom megmentése. Ez a HOPE célja. De hát, jó uraim, mi is, vagy helyesebben mi is *volt* ez a Birodalom, amelyet Mr. Turner szervezete olyannyira meg akar menteni? Van önnek, uram, leírása a Birodalomról? – bökött Billington a pipaszárral Turner felé, aki torzonborz szakállát csavargatta, és fölöttébb kellemetlenül érintette a vallatásnak ez a fordulata.
– Van egy-két utalás. Egy-egy könyv itt meg ott az archívumainkban – krákogta, aztán támadóan előrehajolt.
– De bármilyen volt is a Birodalom, annál ezerszer jobb, mint ami most van: egy nagy hatalmú őrült uralkodik a Styxen, és teológiai maszlaggal ámítja a népet.
– Bah! – kiáltott föl a szálas öregúr, pipájával hadonászva.
– Ámításról beszél! És mi van akkor az egész Galaxisra kiterjedő történelmi ámítással?!
– Hogy érti ezt? – ismételte meg a kérdést Oliver élénk kíváncsisággal.
– Magam sem vagyok egészek tisztában vele – rágta a csutoráját izgatottan Lord Billington.
– De abból a seregnyi könyvből annyit leszűrtem, hogy az az egész Galaxisra kiterjedő Birodalom, amely ezen a világon is létezett az nem azonos a mostanival. És ami azzá tette, ami az *történelmi csalás* volt!
Turner kínosan feszengett, s a kezét gyúrta.
– Nem igaz – dörmögte. – Nem igaz.
– Igen, történelmi csalás. Hamisítvány. Humbug. Másolata annak, ami valaha volt – erősködött Billington, kihívóan nézve vendégére.
– Téved, uram! – kiáltotta Turner.
– Az eredeti földi birodalom, amelynek mintájára a csillagközi birodalmat létrehozták, csak előrevetített árnyéka, prototípusa volt annak a dicső galaktikus birodalomnak, amelyet a Föld derék *angol* népe épített föl a csillagok között – bizonygatta Turner kipirult arccal. Szemében könny csillant meg.
– A legdicsőbb birodalom, amelyre a csillagok valaha is ráragyogtak! És a legdicsőbb királynő uralkodott fölötte!
– Aki úgy látom, még mindig hűséges alattvalókkal dicsekedhet – jegyezte meg Billington.

– Maga bizonyára sokkal többet tud erről a Birodalomról, mint amennyit társainak elárult.
Turner nyugalmat erőltetett magára, hátradőlt a fotelban, és összefonta a karját.
– Mi a HOPE-ban ritkán beszélünk ilyesmiről. A tömegek kinevetnének bennünket.
– Miről beszélnek önök? – firtatta Oliver. Pénelopét is érdekelni látszott a vita, kék szeme izzott a kíváncsiságtól.
Lord Billington sátrat formált két tenyeréből, és manikűrözött ujjait elgondolkodva tekintélyes orrához illesztette. Aztán beszélni kezdett:
– Mi itt a Styxen csupán halovány árnyékai vagyunk egy másik bolygó múltjának. Úgy gondolom, Mr. Dolan, Miss Reynolds, önök ismerik a Földet.
– Igen – felelte Pénelopé, és segélykérőn Oliverre pillantott.
– Az emberiség őshazája.
– Úgy van. Valamint a történelem bölcsője. Az az évszázad, amikor az emberiség az ipari civilizáció útjára lépett, főleg egy népcsoport, vagy ha úgy tetszik, emberfajta: az angolok, helyesebben a britek befolyása alatt telt el.
– Angolnak hívjuk a nyelvünket! – jegyezte meg Oliver elragadtatva.
– Úgy van, ezek az emberek hagyományozták ránk a mi anyanyelvünket. Mindenesetre nekik volt egy birodalmuk, amely átfogta egész bolygójukat. Egy birodalmuk, amely a nemzeti büszkeségen és eltökéltségen nyugodott. Egy fölöttébb öntelt birodalom, amilyet még nem ismert a Föld, s amelyen a fölöttébb procc kis asszonyság, Viktória uralkodott.
– Uram, ön meggyalázza őt! – tiltakozott Turner.
Billington csak mosolygott.
– A brit birodalom, vagy ha tetszik, nevezzék azt Viktória birodalmának, mert valójában az volt. És mint minden birodalom, az is elpusztult.
– De mi köze van ennek a birodalomnak ahhoz, amely a Styxet gyarmatosította? akarta tudni Oliver.
– Sok – felelte Billington. Ugyanis valamilyen fura véletlen folytán, amire nem találtam magyarázatot, a sors valamilyen szeszélye folytán, a földi birodalom alapítói úgy határoztak, hogy a csillagok fölötti uralmukat arra a mintára rendezik be, ahogyan Anglia uralkodott a hullámok és a hullámok, mosta szárazföldek fölött.

Lord Billington széttárta mindkét kezét.
– Azt ne kérdezzék meg tőlem, *hogyan,* de főleg azt ne, hogy *miért* esett ez így. Én csak azt tudom, amit a könyveim elárulnak: hogy ez a galaktikus birodalom, amely a Styx bolygót gyarmatosította, hihetetlen mértékben majmolta az egykori viktoriánus birodalmat. Öltözködésben, viselkedésben, beszédben, mindenben. A vallásról nem is beszélve.
Ekkor föltárult a folyosóra nyíló ajtó, és Tarleton betolt a szobába egy faasztalkát. Rajta egy ezüsttálcán teáscsészék csörömpöltek, kandírozott sütemény, néhány palack vörösbor és borospohár társaságában. Az aprósütemény ínycsiklandóan illatozott.
– Nem gondolják, hogy ránk férne egy kis evés-ivás? – kérdezte Lord Billington, miközben teletöltötte poharát rőtesbarna színű brandyvel.
Turner híven önmagához egy whiskyskancsót választott, s abból öntött magának egy bögrére valóval.
– Ön felvázolta az igazság puszta körvonalait – mondta, miután meghúzta a poharát. – Azt azonban nem magyarázta meg, mi az oka a birodalom iránti ellenszenvének. – Számomra teljesen közömbös a birodalom. Én mindössze a történelem ítéletét hangoztattam. Ha a szavaimból személyes ellenérzést vélne kiolvasni, kedves uram, úgy annak nincs semmi alapja. Pusztán az egész elgondolást… hogy is mondjam… kissé viccesnek találom. Nem gondolja? Vagyis eléggé abszurd ötlet volt, nem gondolja, hogy a csillagközi birodalmat egy földi birodalomra szabják. – Billington meglötyögtette poharában a brandyt.
– Nem én – felelte Turner, miközben újratöltötte a poharát. – Én nem látok ebben semmi ostobaságot. Azt ön is elismeri, hogy a birodalomnak volt célja. Méghozzá nemes célja. El tud ön képzelni, Lord Billington, embert cél nélkül? Számomra, uram, ez az abszurdum, és én sokkal rosszabbat is el tudok képzelni annál, mint hogy igyekezzek felérni azokhoz a magaslatokhoz, amelyeket egykor a földi birodalom meghódított, bármi lett légyen is annak az előképe.
– Azt azért el kell ismernie, Mr. Turner, hogy a könyvekben említett királynő eléggé nevetséges figura lehetett. Én… – Lord Billington tekintete a szoba távoli szöglete felé kalandozott, majd megállapodott egy ponton. Oliver kíváncsian arra fordította a fejét, de nem vett észre semmit a sötét sarokban, amire az öregúr olyan tágra nyílt szemmel rámeredt, csak a könyvespolcok szabályos sorai

fürödtek a lágy tejfehér holdfényben, amely a függöny ráncai közt beszökött a szobába.
Elfojtott, szaggatott nyöszörgés vonta ismét Lord Billingtonra a figyelmét.
Az öregúr két szeme kidülledt, megsokszorozva arcán a ráncokat. Vörös arcát foltos rózsaszínűre festette az iszonyat és a harag. Fogai vacogtak. Orrcimpái szélesre tágultak. Reszkető kezéből a szőnyegre hullott a konyakospohár, s tartalma ráömlött prémmel szegett papucsára.
– A rágcsálók! – tört ki belőle fojtott torokhangon. Nyakán kéken kidudorodtak az erek, amint megfordult, hogy Tarletont felelősségre vonja. – Briggs! Azt hittem, már kipusztítottad ezeket a férgeket!
– Ahogy parancsolta, uram, kihelyeztem a csapdákat meg a mérget – mondta a szolga zavartalan lelki nyugalommal, mintha gazdája kitörése éppolyan természetes dolog volna, mint amikor tejet kér a teájába.
– Úgy látszik, azok ott elkerülték a csapdát meg a mérget! – kiáltott föl Billington, remegő ujját a szemközti sarokra szegezve. Aztán vendégeihez fordult. – Látják őket? Ó, irgalom atyja, nézzék csak az átkokat! Nézzék csak a patkányokat, az egereket, a hörcsögöket, a pockokat! Istenemre, ott másznak ki a fából! Látják? Látják?
Oliver és a többiek a nyakukat meresztgették. De semmi. Még egy árva csótány sem.
Lord Billington tántorogva fölállt, és megragadta ezüstfejű botját.
– A gyalázatos férgek: éjszakánként fölmásznak a pincéből, hogy engem gyötörjenek. Egész bolyokban! Hogy lerágják rólam a húst! Botjára támaszkodva odatámolygott a sarokba.
– De én majd agyonverlek benneteket, még mielőtt belém mélyítenétek a fogatokat! Nesztek! Nesztek! – És botja fejével ádázul csapkodni kezdte a láthatatlan rágcsálókat.
Oliver Tarletonra sandított, aki megvonta keshedt vállát.
– A gazdámnak megvannak a bogarai. A látomás el fog múlni. A legjobb, ha jó képet vágunk hozzá.
Turner önelégülten elvigyorodott, mintha az öregúr bolondériája az ő személyes diadalát igazolná. Pénelopé kifejezéstelen arccal szemlélte az eseményt. Egészen megfeledkezett a kecses kacsójában érintetlenül gőzölgő porcelán teáscsészéről. – Úgy kell nekik – botorkált vissza a helyére elcsigázottan Lord Billington. – Szétvertem a beste férgek fejét. Elvettem a kedvüket, hogy belém vájják szőrös mancsukat. Briggs!

– Igenis, uram.
– Gondoskodj róla, hogy holnap távolítsák el onnan a sarokból azokat a ronda dögöket, és súrolják föl a padlót. Csupa vér minden. Büdös, mint a denevérszar. – A szolga kezébe nyomta a botját. – És ezt is tisztíttasd meg és fényesítsd ki. – Lord Billington kimerültén a fotelba huppant, és megkönnyebbülten föllélegzett. – Kérem, bocsássanak meg. Ezek a férgek életem megkeserítői. Addig nem nyugszom, amíg az utolsó szálig ki nem irtom őket.
– Ronda bestiák, nem igaz? – kérdezte Turner újabb kortyintás után.
– Igen, igen. Gyalázatosak.
– És akármint vélekedik is ön a régi birodalomról – folytatta Turner, mintha mi sem történt volna –, bizonyára egyetért szervezetünk legfőbb ténykedésével.
– Ó, feltétlenül. Biztosíthatom róla.
– Az éjjeli lények sokkal rosszabbak, mint a patkányok – tette hozzá Oliver.
– Akkor talán hajlandó segíteni is bennünket a kutatásunkban.
– Ah! Így hát kutatásról van szó? És mi az, amit keresnek?
Turner röviden beszélt a leszállt űrhajóról és arról, hogy reményeik szerint mit találnak abban. Érdeklődött az öregúr nem hallott-e valamit arról, hogy valahol a közelben esetleg leszállt volna egy ilyen hajó.
– Nem. Sajnos nem. Csak abban segíthetek, hogy szállást adok éjszakára.
– Ez nagyon kedves öntől – mondta Turner botladozó nyelvvel; az ital megint kezdett a fejébe szállni.
– De mi azt terveztük, hogy a kocsiban töltjük az éjszakát.
– Badarság! Erről szó sem lehet – tiltakozott Lord Billington. – Miért zsúfolódnának össze abban a szekérben, amikor itt mindnyájuknak jut kényelmes ágy? Csak nem fosztanak meg egy öregembert attól az örömtől, hogy legalább egy éjszakára kényelemben tudhatja a vendégeit?
Nem volt helye vitának. Oliver gyorsan belátta, ezért egykettőre beadta a derekát. Csontjait ólomsúlyként húzta a fáradtság, izmai elernyedtek. Igen, egy puha ágy most nagyon is jólesne. Bár az öregúr egy kicsit süsü, és a szolgája is fura egy fickó, de a vár elég biztonságosnak látszott.
Pénelopét és Turnert sem kellett kétszer biztatni, láthatóan ugyanolyan kimerültek voltak, mint Oliver.
Lord Billington jó éjszakát kívánt, és utasította Tarletont, hogy

vezesse el őket szobáikba.
– Jelenleg ez az egész szárny lakatlan – magyarázta a szolga, miközben végigvezette őket egy közeli folyosón. – A szolgák, jómagámat is beleszámítva, a földszinten laknak.
Tarleton előbb Turnernek és Olivernek mutatta meg a szobáikat. Úgy döntöttek, hogy a szolgával együtt ők is elkísérik Pénelopét a számára kijelölt szobába.
Az ő hálóhelye szinte ugyanolyan volt, mint a két férfié. A kellemes cédrus – és levendulaillatban fürdő hálóhelyiség különféle viktoriánus bútorokkal volt berendezve, telezsúfolva mindenféle csecsebecsével. A falakon különféle portrék és tájképek függtek; az író-, öltöző- és kávézóasztalon, mint megannyi sírkő, komor arcú, magabiztos férfiak és riadt nők arany és ezüst levéldíszes keretekbe foglalt dagerrotípiái sorakoztak.
Pénelopé Oliver karjára tette a kezét. – Érdekes nap volt – mondta a lány.
– Ha ez érdekes nap volt, akkor olyan érzésem van, hogy az út hátralévő része egyenesen lebilincselő lesz.
Tarleton visszakísérte őket Turner szobájába, amely közvetlenül szomszédos volt Pénelopéével.
– Köszönjük, Tarleton – mondta Turner. – Azt hiszem, most már magunk is elboldogulunk.
– Parancsára, uram – hajolt meg Tarleton. – Szép álmokat. A reggeli egy órával napkelte után tálalva lesz. Itt ez a szokás. Addig is jó éjt!
– Végre elcsoszogott, magában vihogva, ki tudja min.
Turner elcsórt egy üveget az italos tálcáról. Féltve szorongatta a kezében, s időnként jókat húzott belőle.
– Beszélni akarsz velem, fiam? Miről?
– Úgy van – foglalt helyet Oliver az ágy szélén. – Szeretném tudni, hogy miért veszélyezteted az utunkat ezzel az állandó italozással.
– Úgy, hát észrevetted. Oliver elfintorította az orrát.
– Nem lehetett nem észrevenni. Geoffrey, miért?
– Egyszerű, fiam. Mert csillapíthatatlan szomjúság gyötör.
Oliver bosszúsan fölállt, és föl-alá járkált az ágy előtt.
– De legalább addig miért nem hagyod abba az ivást, amíg a küldetésünket be nem fejezzük? Látni való, hogy a szesz úgy hat rád, mint a méreg, amely fokozatosan elemészt. Küldetésünk sikere nagyban a te cselekedeteidtől, a te tudásodtól függ, miért kell veszélyeztetni bennünket azzal, hogy a bódító alkohollal tönkreteszed képességeidet.

– Ah, akkor hallottam ilyen prédikációt, amikor egy antialkoholista megszállottal találkoztam – mondta Turner. De az üveget letette a padlóra, föltápászkodott és odaállt Oliver elé. – Te azonban megérdemled, hogy őszintén válaszoljak, ahogy megígértem.
– Mikor?
– Amikor megkértelek, hogy csatlakozz hozzám az útra; elfelejtetted, mivel indokoltam, hogy szükségem van egy magadfajta legénykére?
– Azt mondtad, hogy eljárt feletted az idő. és egy ilyen fontos küldetésben szükséged van segítségre.
– És azt is megemlítettem, hogy van egy gondom?
– Igen – tűnődött el Oliver. – Emlékszem, hogy mondtál ilyesmit.
– Nos hát – nyúlt le Turner, és megveregette a palackot. – Ez a baj velem. Ez az én mankóm, az én gyengém, az én örömöm és az én kudarcom.
– Hát persze. Tudnom kellett volna. Bocsáss meg...
– Ó, nem a te hibád, édes fiam. Nem te vagy a ludas azért, hogy ez a dagadt, alak alkoholista, hogy ezt az agyvelőt mindennap alkoholba kell pácolni, hogy életben maradjon. A mindennapi félelmeket föl kell valamivel oldani. Nekem ehhez itt van az alkohol, és én persze megfizetek az alkohol, nyújtotta megkönnyebbülésért. Ez az a gond, amit említettem, és ezzel nekem is, neked is együtt kell élnünk. Most pedig jobb, ha kialszom magam. Mert kora reggel útra kelünk, nem? – Fürgén bebújt a tiszta ágyba, és fejét eligazította a párnán.
– Igen – dörmögte Oliver. Fölállt, és az ajtóhoz lépett. – Szerintem is.
Mire becsukta maga után az ajtót, Geoffrey Turner már hangosan horkolt.

A Sátán aludt.
Aludt mozdulatlanul, külső műanyag vázára feszítve, csövekkel és drótokkal átszőtt arca enyhén rángatózott lüktetve, amint a sósavas tápfolyadék gyengéden rezzent a puha bőr, az emberi testre emlékeztető hámréteg alatt. A Sátán álmodott.
Álmodta azokat a mesterséges álmokat, amelyeket maga programozott be a komputerbe. Ezt saját tudatalattija számára tartotta fenn, ahol a luciferi történet emlékeit tárolta. Voltak itt

kódolt látomások a menny tündöklő pompájáról, Jehova mennydörgő trónusáról, angyalokról és édes tömjénillatú szeráfokról, akik kórusban dicsérik Istent. És a lázadás emléke: angyalok serege bukik alá, mígnem elnyeli a föld, és elmerül az olvadt kénkő perzselő tüzében. És magába zárja a világ közepe. A Pokol.
A felbugyborékoló emlékekben ádáz büszkeség lüktetett. Az istenség iránti vad gyűlölet lobogott bennük. Inkább uralkodik a Pokolban, mint szolgál a mennyben. Inkább a független létezés, gyötrő magányban, mint egy másik öntudatlakájának lenni.
Az álmokban sötét költészet zengett, a nemesség, az önazonosulás éneke harsant. Az alvó elmében szikrázó ambíciók, a diadalmas Sátán prófétai látomásai kavarogtak. Nem szorul senkire. „Csak azért vagy gonosz, mert ha nem az lennél, alá kellene vetni magad az Istenségnek” – biztosították őt álmai. „Ebből fakad a gonoszság gyönyörűsége, minthogy egyedül az a tiéd.”
Igen. A dicsőség fenségesen harsogott benne.
Az utóbbi időben azonban zavaró látomások tolakodtak be csúszómászó férgekként az álmaiba.
Most is átvonaglott egy, és szétzilálta a fenségnek azt a szárnyalását, amelybe a szendergés felröpítette.
Egy ember.
Középkorú, körszakállas. Vörös-kék katonai uniformist visel, mellén kitüntetések csillognak, vállain fényes platina váll-lapok. Tömött kékesfekete bajusza fényesen csillog. Szürke szeme büszkeségtől ragyog.
Az ember egy szabályos négyzet alakú fémszobában áll, egy falba mélyesztett képernyő előtt. Mellette apró, újonnan fényezett szolgáló robot. A képernyőn egy hasonlóan öltözött katona kissé elmosódott alakja.
– Omladozik, Nicholas mondta az alak elcsigázottan, arcát mély redők és ráncok barázdálták, szeme véres a kialvatlanságtól – Nem tudták megmenteni. Túl nagy területre terjed ki a rombolás. A lázadók minden bolygót elfoglaltak. Mire ezt az üzenetet megkapod, akkorra minden bevégeztetett. A Styxet kiürítjük. Erőinket Új-Londonra és a Terrára vonjuk vissza, hogy ott megvessük a lábunkat. Az még a jövő titka, hogy el tudjuk-e kerülni a végső összeomlást, de az olyan kieső gyarmatokkal, mint a Styx, minden kapcsolatot meg kell szakítanunk.
– Nincs más választásom, mint hogy a Styx fölötti ellenőrzést terád

bízzam, Wells, meg a Lordok Tanácsára – folytatta a komor tekintetű férfi – Mi ketten ritkán, találkozunk személyesen. Nem vagyok biztos benne, hogy a Bedlamon előírt kúra teljesen kigyógyított-e. De nincs más választásom. A várak, a kommunikációs hálózat, a komputerirányító központ – megannyi csúcsteljesítménye királynőnk dicsőséges uralmának, és a birodalom egyik legújabb vívmánya. A te feladatod, hogy ameddig lehet, megóvd az emberi vívmányokat és a birodalom emlékezetet, megtartsd alattvalóid között a keresztény hitet, és hordozd a brit civilizáció fáklyáját a ránk szakadó hosszú galaktikus éjszakában. Az Isten vezéreljen téged, Nicholas.
Az üzenet véget ért, a képernyő utolsót villant, majd elsötétült.
Az ember elmosolyodott, és a kis robothoz fordult:
– Azt akarom, hogy a komputerrendszerhez vezető összes ajtót zárják le. Változtasd meg a zár kódját. Ez most már mind az enyém, senkivel sem osztozom. Hallod, kicsi? A Sátán jól emlékezett erre a képre. Valaha az övé volt. Ostobaság! Ez az egyetlen szó csilingelt a tudatbankokban, mozdulatlanul testének minden sejtjében. Ostobaság. Káprázat. Valótlanság.
Azt hitte, hogy már régen kitörölte képzeletének ezeket az emlékeit. Kéretlenül újabb hamis emlék úszott be a tudatába.
– Egyszerű, mondta egy sereg különös alakú androidnak. *Igen, ez mind az ő démonja. De mit keres itt ő, mint eleven, hús-vér test?* Én már előkészítettem a tankot meg a gépezetet. A komputernek azt a részlegét úgy kellett erőszakkal föltárnom. A bejutás útja örökre el volt rekesztve. De most már nincs, aki utamba álljon.
A démonok zagyván makogtak, torz pofájukon leplezetlen gyönyörűséggel rázogatták a fejük fölött lévő orvosi műszereket.
– Minden elő van készítve. A tárak őrzik az útmutatásokat, és nektek az a dolgotok, hogy mozgékony ujjaitokkal kövessétek őket. A testemet közvetlenül be fogjátok építeni a komputerbe. És én évszázadokig, évezredekig is fönn fogok maradni. Az eljövendő időkben én fogok uralkodni a világon. Kivel azonosuljak, kicsinyeim? Milyen álarcot öltsek magamra? Julius Caesarét? A hun Attiláét? Dzsingisz kánét, Mao Ce-tungét? Avagy legyek az új Viktória, ennek az isten háta mögötti bolygónak az árnyékkirálynője, mi? Vagy maga a Sátán? Ez tetszene nektek, nemdebár? Tartsam magam ahhoz a szeszélyes gondolathoz, amely titeket megteremtett? Hm? – A démonok ficánkoltak és tapsikoltak.
– Csend legyen! Elég! Az operáció hosszú lesz és bonyolult.

Tartogassátok az erőtöket. Készítsetek föl az altatáshoz.
A kép összezavarodott, ahogy a Sátán kizökkentette magát az álomból. A komputer irányítóegységének odaküldött gondolataiban egy parancsot: keresd meg és töröld ki a hamis képeket! Ám ezt már nemegyszer megtette – az eredmény semmi.
A kudarc érzetére végleg fölébredt.
Mintha egy részét leszakították volna. Még meglévő izmai segítségével végignézett az emberi test karikatúráján: semmi sem hiányzik. Abszurdum.
Elméjére azonban továbbra is súlyosan nehezedett az elszenvedett kudarc élménye.
Az árnyékból előcammogott Belzebub. A szőrös főördög a földre vetette magát.
– Már órák óta várom, hogy felséged fölébredjen, tudván, hogy nem szereti, ha álmában megzavarják.
– Valami baj van?
– Az egy-huszonkilences barlangot elpusztították.
– Micsoda! – Szóval ez volt az oka a rossz előérzetnek, hogy megszűnt a kapcsolat a tárolói és a hálózatának eme szegmentuma között. – De hogyan?
– Betolakodók puskaporral fölrobbantották az energiakristályt, miáltal...
– Jó, jó. A többit el tudom képzelni. – Azok a drága éjjeli teremtmények mind elpusztultak. Semmivé váltak. Ami sok, az sok!
– Kit tette ezt, Belzebub? Ki pusztította el a barlangomat? Ki?
– A kristály fölrobbanása előtt csak homályos képek futottak be.
– Úgy. És azok hol vannak?
– A 18/A számú képszalagon, felség.
A Sátán elfordult, és elméjét a nevezett szalagra irányította. Amit ott látott, attól satnya teste reszketett dühében.
– Turner! Meg az ifjú! De hát hogyan...
– Nem tudjuk, uram.
– Haladéktalanul keressétek meg őket. Azt akarom... – Azonkívül a kilenc-egy-egyes menedékről is várja önt egy üzenet.
– Ne zavarjatok most egy jelentéktelen... de várj csak... A kilenc-egy-egy a...
– Igen, nagyúr. Ugyanabban a szektorban, ahol az elpusztított barlang van.
– Milyen frekvencia?
Belzebub megmondta. A Sátán ráhangolódott és várta, hogy a kép

kikristályosodjon az elméjében.
A kép megremegett, összesűrűsödött, s lassan egy szálas öregúr alakjává állt össze.
– Üdvözöllek, Lord Billington! – mondta a Sátán.

VIII.

Elkerülte az álom.
Lehunyt szemmel hánykolódott, és a legkülönfélébb kényelmes testhelyzetekbe zsugorodott. Oliver kétségbeesetten kereste azt a tünékeny kulcsot, amely megnyitná az álom kapuját. De a kulcs tőle elérhetetlen távolságra rejtőzött valahol.
Pedig a kimerültségtől minden tagja, izma súlyos volt, akár az ólom, fáradt szeme lecsukódott, agya menekült volna a valóságtól. De egy nyugtalanító gondolat nem hagyta nyugton őrült agyát, figyelmet követelve, elriasztva az álmot.
Oliver megint megfordult, és kinyitotta a szemét. A szoba tágas volt. A holdfény átszűrődött az ablakokon meg a susogó fehér függönyökön, amelyeket megduzzasztott az ablakréseken besurranó hűvös, nedves szellő. Sűrű, időtlen csend burkolt be mindent, amit csupán az öreg épületek megmagyarázhatatlan neszei törtek meg. Talán a padlódeszkák nyikorgása. A zsalugáterek csikorgása a szélben. A lepedők és takarók melegen körülölelték testét, friss szappan- és naftalinszagot árasztottak magukból.
Oliver megpróbált elvonatkoztatni a szoba közvetlen valóságától, érzékeit messzebbre összpontosította, nem figyelvén a körülötte motozó neszekre.
Elmerengett.
Élete eddig nyugalmas volt, biztonságos, megbízható, eseménytelen. Tisztában volt vele, kicsoda ő, kik a szülei, ki az istene, és hányadán áll velük. Mindössze két hét telt el azóta, hogy Turner belépett az életébe, és máris nosztalgiával gondol az azt megelőző időkre. Hol van már az az Oliver Dolan, aki azt az életet élte, attól az ifjútól, aki most itt álmatlanul hánykolódik!
Az anyja halott. Az apja is csak annak bizonyult, aki: közönséges

halandónak. A teremtés egész kozmológiája gyökeresen megváltozott – a teológiai alapelvek darabokra tépve és a szélbe szórva. Mindezek megfordultak Oliver fejében, és elgondolkodott rajta, miként alakítják, formálják a világfelfogást.
Mindig is hívő ember volt. Az imádság fontos helyet töltött be az életében. A templomi igékre komolyan figyelt, és mélyen elgondolkodott rajtuk. A lelkiatyákkal élvezetes vitákat folytatott az ember és az Isten viszonyát érintő hittételek valódi értelméről és jelentőségéről.
És akkor megjelent Turner.
Az, amire ez az ember megtanította, nem föltétlenül bizonyította be az Isten nemlétét, csupán azt, hogy nincs spirituális sátán – ami végeredményben ugyanahhoz a következtetéshez vezetett.
Erre a gondolatra Olivert elöntötte a harag. Mindaz, amiben hitt, nem létezne? Igaz volna, hogy az ember csupán véletlen jelenség a világmindenségben: röpke létre felvillanó szikra, amelyet aztán örökre elnyel a sötétség? Minden egyén… nem: szűkítsük csak le… ő maga egyedül lenne a dolgok rendjében? Jelentéktelen semmiség a csillagokhoz képest? Céltalan létező az érzéketlen kozmoszban? Ha meghal, megszűnik *létezni?*
A gondolat végtelen szomorúsággal töltötte el. A Turnerrel vállalt küldetése is egyszerre elvesztette minden jelentőségét. Mit számít, hogy egy őrült uralkodik a Styxen? Mit számít, ha az éjszaka lényei lerohanják a világot? Mit változtat ez hosszú távon? Ha a Sátán ámítás, akkor az Isten is csak legenda lehet.
Elvégre is miféle jelét adta az Isten saját létezésének? Felírta talán lángbetűkkel a nevét Oliver falára? Leküldte talán angyalait, hogy kimentse Olivert a farkasember karmai közül? Mit tett Isten, hogy megmentse az édesanyját?
Olivert elfogta a végső kétségbeesés, amint tudatára ébredt, hogy anyja *elment, meghalt,* hogy soha többé nem láthatja, nem hallhatja, nem szeretheti őt.
Ha létezik Isten, miféle lény, hogy eltűri mindazt a szenvedést és esztelenséget, ami ezt a világot szomorítja? Mert ha valóban létezik, akkor ő ugyanolyan őrült, mint a Sátán.
Látva, hogy az eddigi életében biztos fogódzóul szolgáló hit meginog, maga az élet is kezdte elveszíteni az értelmét.
Tökéletesen egyedül érezte magát, aki semmit és senkit sem ért meg. Legkevésbé önmagát.
Egyedül. Rettenetesen, kérlelhetetlenül, vigasztalhatatlanul bezárva

önmagába, saját létének kelepcéjébe.
Egyedül.
Szerencséjére feszült izmai végre elernyedtek, és lázas agya elszenderedett.
Fölriadt.
A holdak már letűntek. Odakint az éjszaka még sötétebb lett... eltelhetett egy kis idő.
Mi ébresztette föl? Bágyadtan az álláig húzta a takarót, és befészkelte magát a pehelypárnák puhaságába.
Egy hang hasította át a némaságot. Fölült. Fojtott kiáltás talán?
Ledobta magáról a takarót, lelépett a hideg padlóra, magáraráncigálta a térdnadrágot, az inget. Az ólomszelencét, amelyet Turnertől kapott, az egyik csizmájába dugta. Némi gondolkodás után kiemelte onnan, és zsebébe csúsztatta.
Lábujjhegyen az ajtóhoz lopakodott, kinyitotta, és kikukucskált a folyosóra.
Semmi. Csupán egy lámpa imbolygó sárga fényfoltja a falon.
Már éppen vissza akart feküdni, amikor kinyílt Geoffrey Turner szobájának ajtaja. A lámpa reszketeg világosságában három alakot látott kijönni rajta, két fekete köpenyes egy kövérebb, összekötözött, begyömöszölt szájú embert cipelt: Geoffrey Turnert.
Oliver kővé dermedt. Hideg rémület futott végig rajta.
Ahogy a két alak a sarkon túlra ért Turnerrel, a lámpa fényében Oliver láthatta arcvonásaikat. Mindkettőnek sovány, szögletes arca volt. Simára voltak borotválva. Keskeny szájuk sarkán hosszú, hegyes szemfogak nyúltak ki.
Vámpírok!
Egyenletes léptekkel eltűntek szem elől, mintha köddé váltak volna. Oliver egy percig sem habozva a nyomukba eredt.
Óvatosan a folyosó kanyarulatához lopakodott... A két vámpír lecipelte Turnert a lépcsőn, mintha két bosszúálló kísértet hurcolná sírjába végzetét. Oliver megtorpant, mélyet szippantott a homályos levegőből, vigyázva odasettenkedett a lépcsőhöz, és leste, ahogy a vámpírok lépcsőről lépcsőre hangos puffanással leráncigálják a testes alakot.
Turnerből fojtott nyögések törtek ki. Oliver óvatosan az árnyékba húzódva, nehogy meglássák, végig a nyomukban maradt, egészen a kastély nyirkos pincéjéig, ahol a falak, a mennyezet egyaránt nedves fekete kővel volt burkolva. A vámpírok a szájtömésén keresztül fojtottan mormogó szerencsétlen Turnert egy nagy föld alatti

cellába cipelték.
Megbizonyosodván róla, hogy ez a vámpírok végállomása, Oliver odalopakodott a cellához, és hátát a kemény kőnek vetve hallgatózott. Elárulták őket. Ennek a várnak egyetlen szöglete sem biztonságos. Neki kell kitervelnie a szökést.
– Tegyétek szabaddá a száját – mondta egy tiszta, szenvtelen basszus, amelyet Oliver nem ismert föl. – Üdvözletünk, Mr. Turner! Már régen szerettük volna önt körünkben üdvözölni. Ám nem gondoltuk volna, hogy önszántából megtisztel bennünket. Ezért nagyon hálásak vagyunk.
– Billington! – bődült fel Turner. – Te is összejátszol ezekkel a fenevadakkal! Hallottam a fajtádról, de nem hittem volna... hogy nem ismerem föl...
– Higgye el, Mr. Turner, igazán nagyon sajnálom – vinnyogta Billington reszketeg hangon. – Higgye el... igazán... nem tehetek róla... Ugyanúgy a hatalmukban vagyok, mint maga...
– Ne sajnáltassa magát, Lord Billington. A nekünk tett szolgálatait most is jól megfizetik. Azonkívül, mint hallom a drogkészlete fogytán van... Jól jön hát, hogy boldoggá tette a Sátánt. Gondolom, ezek után bőven feltölti a készletét.
Oliver nem tudta megállni, hogy be ne kukucskáljon. Fél szemét a tömör tölgyfa ajtóban lévő kis ablak első kerete fölé helyezte. Arra számított, hogy egy üres cellát fog látni, benne mocskos szalmazsákokkal. Ehelyett egy széles, mély, kőpadlós, halványzöld csempével burkolt szoba csillogott a villanyégők hideg világosságában. A falak mellett különféle gépezetek, köztük egy villogó lámpáktól tarkálló szerkezet, amelynek a közepén egy csomó kapcsoló fölött egy lapos képernyő feketéllett. Geoffrey Turner egy padlóhoz csavarozott acélszékhez volt kötözve. A két vámpír ott sertepertélt a szobában, szögletes arcuk kifejezéstelen, szemük akár a döglött halé. Egy harmadik is áll a képernyő előtt: magas szálfatermetével erősebbnek látszott. Szénfekete köpenye bíborvörös selyemmel volt bélelve – színe pontosan megegyezett a húsos nyelv színével, amely élvezettel nyalogatta a gyöngyházszínű bal agyarát. A vámpír mohó tekintettel méregette Turnert. Feje hosszúkás fakó tojásként ült a köpeny kiszélesedő gallérjának vérvörös tányérján. Sima, halálsápadt, pergamenarcában volt valami visszataszító jóképűség, bár hiányzott belőle minden emberi. Lerítt róla, hogy ő a vezér. A sarokban ott kuporgott Lord Billington szánalmas alakja.

– Mi haladék nélkül elintéznénk téged, Turner – mondta a nagyobbik vámpír kimért hangon –, de a Sátán még beszélgetni akar. – így szólt egyik beosztottjához: – Rendben van, 493-as. Felhívhatod Billingtonnal a Mestert, a képernyőn keresztül.
A vámpír odalépett Billingtonhoz, és fölrángatta. A magas férfi távolba révedő tekintettel babrált valamit a gombokkal.
Elég! Oliver látta, hogy most semmi érdemlegeset nem tehet. Meg kell keresni Pénelopét, és fölkészülni a szökésre...
Aztán Turnert is megpróbálja kiszabadítani.
Elővigyázatosan, igyekezvén az árnyékban maradni, visszalopakodott az emeletre Pénelopé szobájához. Megfeszülve, a falhoz lapulva settenkedett előre, amikor a félépcső alja felől lépéseket hallott. Visszafojtotta lélegzetét.
Az első lépcső szárnyán esetlenül botladozva Tarleton Briggs ereszkedett lefelé. Nyilván ő is a várbörtön felé tart. Ha a gazda benne van, akkor biztosan vele a szolga is.
Oliver rávetette magát a nyeszlett alakra, megragadta a torkát, kezét a szájára tapasztotta, majd a földre teperte. Alig tudta megállni, hogy el nem hányja magát az öregember vadállati bűzétől.
Tarleton próbálta lerázni magáról támadóját, amíg Oliver rá nem förmedt, hogy ha nem marad nyugton, kiszorítja belőle a lelket.
A szolga abbahagyta a kapálózást. Oliver odavonszolta a testet egy távoli folyosói lámpa sárgás fényére. A szolgát nekidöntötte a falnak, és engedett a szorításán.
– Mondd meg nekem, mi történik itt, Tarleton! Kezdettől fogva csapda volt, igaz?
A kis emberke sovány arca megfeszül, vértelen ajka gonosz, eszelős vigyorba torzult.
– Nem hívtuk magukat, hogy zörgessenek nálunk. Sem éneklő szirénekkel, sem érces trombitákkal nem csalogattuk ide magukat.
– De hát miért, ember, *miért?!* Hogy lehet az, hogy Lord Billington összeszűri a levet ezekkel a... rémes erőkkel? – vonta felelősségre Oliver fojtott hangon. Miért ad hajlékot ezeknek a fenevadaknak?
– Bah! Azt hiszed talán, hogy a mylord az egyetlen ember ezen a világon, aki segíti a Sátánt? Ostoba vagy, ha azt hiszed... és a mylord sem jószántából teszi. Ugyanis van neki ez a hm... szenvedélye, amit csak a Sátán képes kielégíteni.
– Igen, persze. Hallottam emlegetni a drogot.
– Bah! Még hogy drog! Mi az ahhoz a pokoli elixírhez képest, amit a

mylord naponta befogad az ereibe? A szer olyan helyekre juttatja el, amiknek csak az emberi képzeletben fordulnak elő...
– És ezért cserébe a Sátán használhatja a várat és szolgáltatásait?
– Igen. Kellemes kis menedéket nyújtunk az afféle démonoknak és vámpíroknak, amilyenek odalent vannak. És ma éjjel jelentős győzelmet arattunk azzal, hogy dagadt barátodat meg téged csapdába ejtettünk. Velem tehetsz, amit akarsz, de akárhonnan nézzük is, nektek befellegzett.
– De hát Tarleton, valamit nem értek. Olyan odaadóan ragaszkodsz Lord Billingtonhoz, hogy hajlandó vagy ugyanolyan önfeláldozóan szolgálni a Sátánt is?
Az álnok mosoly vicsorrá torzult. Tarleton megragadta a bal ingujját, és könyékig felhúzta. Könyöke fölött a kék eres bőrfelület tele volt a tűszúrások vörös pettyeivel.
– Az utazás nagyszerű, csodás, és mindent megér nekünk – dörmögte messziről jövő hangon.
Nincs mit tenni, meg kell szabadulni ettől az alaktól. Oliver lesújtott az állára. Még egyszer. Az hátracsapódott a falnak, és összeroskadt. Oliver letépte a zsinórt a függönyökről, összekötözte Briggs lábait, és száját a saját ingével betömve bezárta a szekrénybe.
Sietve folytatta útját, hogy behozza az elvesztegetett időt. Hanyatt-homlok rohant Pénelopé hálószobájához.
Az ajtó elé érve berontott, és iszonyodva megtorpant a látványtól. A csillagfényben és az udvari lámpák beszűrődő gyér világosságában egy köpenyes alak hajolt az ágyon elnyúlva heverő Pénelopé Reynolds fölé. A férfit annyira lekötötte az, amit a lánnyal művelt, hogy észre sem vette Oliver belépését. A férfi simára nyalt, fekete hajú fejét beletemette Pénelopé nyakának sima, védtelen hajlatába. Blúza kigombolva, s alóla kivillantak keblének hófehér halmai. A férfi föléje hajolt, rátámaszkodott a két remegő kifeszített karra. Az aléltság és e borzasztó ölelés béklyójába vert test hosszan és tompán nyögdécselt alatta. Az összefonódott testek közül undorítóan cuppogó hangok szűrődtek ki. Oliver odalopakodott a feldúlt ágyhoz, megragadta a férfi vállát, és megrántotta.
De ezzel csak részben sikerült eltávolítania a férfit Pénelopéról – nehéz volt, akár a kő.
A betolakodó haragra gyúlt szemmel Oliver felé pördült.
Álla kétoldalán vércseppek vöröslöttek.
A vámpír fölmordult, és dühösen eltátotta a száját. Megmutatta vértől csöpögő hegyes agyarait. Sziszegett. Hatalmas erővel lendített

egyet a karján, és a falhoz teremtette Olivert. A fiú csillagokat látott, de igyekezett kikerülni a mancsszerű kezet, amely a nyaka után nyúlt. Lerogyott a padlóra, és odébb hemperedett.
Bokáját egy hideg kéz megmarkolta. Egy másik kéz megragadta a gallérját, és a következő pillanatban azt vette észre, hogy a levegőben repül. Szerencsétlenül lezuhant, hogy szinte elakadt a lélegzete. Testét metsző fajdalom hasogatta. A padlón elterülve levegő után kapkodott, majd hasra fordult, hogy tekintetével megkeresse a vámpírt, *amely* köpenyét szárnyként lobogtatva feléje közeledett.
A bestia hihetetlenül erős volt. Semmi remény, hogy gyarló erejével szembeszállhat vele.
Ekkor eszébe jutott az ólomszelence. Benyúlt érte a zsebébe, és már ott volt a kezében, amikor megragadta őt a vámpír.
A doboz lepottyant a padlóra, és az éjjeli lény kemény kezei gyorsan elrántották őt a közeléből. E kezek talpra állították, megragadták két vállát, és bilincsbe fogták.
A sovány arcra pokoli grimasz ült. A szempárban vérszomj lobbant. A csontfehér agyarak megvillantak, ahogy Oliver nyakához közelítettek.
A csöndbe sikoltás hasított belé.
Oliver, akit már-már hipnotikus kábulatba döntött a vámpír szeme, döbbenten vette tudomásul, hogy nem ő sikoltott.
A vámpír, amely már a nyaki ütőér fölé függesztette éles fogait, megtorpant, és a hang felé fordult, amikor egy láb a pofájába rúgott. A vámpír hátraesett. Az, aki a rúgást elvégezte, elugrott az ajtótól. Pénelopé. Hálóinget viselt, haja lenszőke, a bágyadt csillagfényben megvillant a nyakán a két vörös sebhely. A lány eszeveszetten csépelni kezdte a vámpírt, pillanatnyi nyugtot sem hagyva a bestiának. Ez meglepetten hátralépett vélt áldozatának bősz támadása elől. Egy ütés orron találta. Nyomában vér serkent ki. A vámpír vicsorgott a kíntól, dühösen sziszegett, aztán a lány felé sújtott.
Pénelopé jobbra ugrott, majd hogy meglepje a vámpírt karcsú lábait fürgén a lény lábai közé csúsztatta, hogy elgáncsolja.
Ez hiba volt. A bestia túl erős volt. Megragadta a lány mindkét karját, és mint egy labdát, eldobta magától. Pénelopé nekirepült az ágy fejtámlájának, amely eltört, és a lányra dőlt.
A vámpír újból megindult Oliver felé.
De Oliver mászni kezdett hátrafelé, kezével végigtapogatta a sötét

padlót a fekete doboz után. Kétségbeesetten kutatott a szőnyegen, hogy megtalálja, mielőtt a vámpír ismét megtámadná. A lánytól már nem várhat segítséget – a közbeavatkozása csak rövid lélegzetvételhez juttatta.
Bal keze beleütközött valamibe. Fölmarkolta: a szelence volt az. A hátára fordult. Meglátta a vámpír körvonalait, amint közeledik feléje, majd fölé hajol, hogy újból fölrángassa és kiszívja a vérét. Oliver ujjai a doboz zárjával bajlódtak. A szörny már majdnem fölötte volt, amikor sikerült fölkattintania.
A sötétséget világosság oszlatta szét. Az ezüstös ragyogás kísérteties fénybe vonta a lehajló éjjeli lény felsőtestét.
A vámpír ádáz kifejezése rémisztő grimasszá torzult. Suhogó köpenyét kétségbeesetten próbálta maga elé teríteni. A dühtől és a kíntól hörögve hátrálni kezdett.
Oliver a szelencét maga és a tündöklő kereszt közé tartva talpra szökkent, és vigyázva, hogy az erős karmok ne érjék el, követte a hátráló vámpírt.
A szeme sarkából észrevette, hogy Pénelopé kezd magához térni. Ezért úgy irányította a vámpír visszavonulását, hogy elkerülje az ágyat, nehogy túszul ejtse Pénelopét.
A vámpírt az ablakhoz terelte. Látta, hogy a sugárzásnak máris mutatkozik a hatása. A vámpír arcbőre elkékült. Melléből egyre erősebb pattogás hallatszott. A lény megfordult, hogy megpróbáljon az ablakon keresztül egérutat nyerni. A szoba azonban a negyedik emeleten volt...
A lény lesújtott az ablaktáblára. Üvegszilánkok záporoztak alá, s gyémántként megcsillantak az udvari lámpa fényében. Oliver éppen megragadta tompa végénél a kihegyezett keresztet, hogy a bestia hátába döfje, amikor Pénelopé fölkiáltott:
– Lépj hátrébb, Oliver!
A fiú engedelmeskedett. A lány a letört ágymennyezet tartóoszlopát a vámpír felé dobta, amely egyik lábát kidugta a törött ablakon, és már emelte a másikat. A fa telibe találta, és kettéroppantotta a nyakát.
A vámpír elvesztette egyensúlyát, és kétségbeesetten próbált megkapaszkodni az ablakkeretben, de üvöltve lezuhant.
Jól hallható csattanással fejjel a kövezetre zuhant.
A lámpák fényében látszott, hogy a vámpír kimúlt, a feje félig levált a testéről.
Oliver fájdalmasan fölsóhajtott, és bekattintotta az ólomszelencét.

– Átkozottul nehéz elbánni velük – jegyezte meg a lány haját hátrasimítva.
– Jól vagy? – fordult hozzá Oliver. A lány megtapogatta a nyakát.
– Csak ez a két karcolás. Még jókor elkaptad. Arra ébredtem hogy rám mereszti a szemét. Úgy látszik, hipnotizált, mert megmutattam volna neki, hol lakik az úristen....
– Így is megmutattad neki... De most nincs időnk társalogni. Turnert fogva tartják odalent. Ezt – mutatott a bestiára – nyilván azért küldték, hogy téged meg engem elintézzen. – Hátrafordult, hogy siettesse a lányt, öltözzön fel, de az máris készülődött.
– Mit fogunk tenni? – firtatta, miközben nadrágot húzott a hálóruhája fölé.
– Ahogy te verekszel, azt hiszem, elég, ha téged rájuk uszítalak. Még sohasem láttam...
– Egyszer majd megtanítalak... – villantott feléje egy mosolyt, miközben begombolta a blúzát.
– Ne felejtsd el, hogy ugyanazon az oldalon állunk. Ha ez a vámpír nincs félig fémből meg műanyagból, akkor most az egész szoba tele volna cafatjaival.
– Most pedig – mondta Oliver – a következőt fogjuk csinálni...

Azoknak a látomásoknak, azoknak a kusza hamis elméleteknek nem lett volna szabad fölkeresniük őt, gondolta a Sátán a Lord Billington várkastélyából érkező közlemények szünetében. Mi okozhatta őket? Egy elromlott kondenzátor? A videotárhoz vezető összeköttetés meghibásodása? Egy biztos, hogy nem képezték részét a Sátán tényleges emlékezetének. Semmiképpen sem élte meg őket, hiszen az a valaki, akivel azonosította magát, nyilvánvalóan csak egy ember volt.
Amíg várni fogja, hogy Turnert eléje hurcolják, addig a Sátán tüzetesen végigellenőrzi az áramköreit.
Így is tett.
Mint mindig, az elméje most is képletesen kutatta végig önmagát. Számára a színjelzésű huzalok és a mikromorzsa elektronikus neuródák, egy régmúlt, racionálisabb világ bonyolult technológiai gyümölcsei, nem egyszerűen acélból és műanyagból álló dolgok hanem a gonosz jelenlegi megtestesülése. A sátán. A Kecskeszarvú, Lucifer. A Vén Patás. Az Ördög.

Még az éjszaka kószáló szolgák is az ő részei voltak. Igaz, apró részek csupán, ám mindegyikük a látás, a szaglás, a tapintás rafinált hálózatának része volt, amely egyetlen szellemi központba futott össze: őhozzá.
Háborút viselt a világosságnak az emberben megtestesült erői ellen, az ütközeteket, de magát a háborút is az irracionalitás kaleidoszkopikus prizmáin keresztül szemlélte, amelyek az igazság fényét olyan képekre bontották föl, amelyeket az ő sötét és torz valóságlátása is képes fölfogni.
Ezért egy adott hálózati elosztó nem pusztán szigetelt fémrudacskák együttese volt, hanem spirituális csatornák az életerő számára, vénák és artériák egy spirituális lény számára, aki húsból és vérből szolgákat gyúrt, hogy szolgáljanak az ő akarata szerint.
Az elektromosság az ő pszichikai energiájából fakadt, amit egyéb, csupa spirituális forrás is növelt. Az energia a világegyetem anyaga: energia és anyag. A kettő árapálya, növekedése és fogyása alkotja a létezés lényegét, és a Sátán azt akarta, hogy mindkettőnek ura legyen. A hatalom mindenekfölött.
A Sátán folytatta az elemzést.
Nincs helye a tisztátlanságnak. A tökéletlenséget meg kell szüntetni.
Tudatának egy darabját parányi magocskává zsugorítva végigfolyt a huzalok üvegein, lassan beleömlesztette a tudatát a nagy komputer meghatározott részlegeibe. Még az elektronok sebességével is napokba telne, ha minden vezetéket, minden áramkört végig akarna járni. Ehelyett bizonyos részlegeket csak futólag pásztázott végig, s csak a végén hatolt be a memóriatároló neuródákba.
Keresés közben kedvtelve elidőzött a magasztosabb emlékek között. Megmártózott saját nagyságában, szeretően bámulta önmagát saját emlékei tükrében.
Egy áramlat váratlanul egy olyan részlegbe sodorta, amelyről nem volt tudomása. Robogás közben aztán rájött, hogy ezek nem neuródák, nem, ezek reflexiók voltak, egy, az övénél hús-vérebb elme reflexiói.
Magatehetetlenül elmerült bennük.
A kényelmes antigravitációs fotelban elterpeszkedve épp egy értekezést olvasott a görög mítoszok hatásáról a középkori demonológiára, amikor Bartholemew Worthington kapitány belépett a kabinba.
– Az ernyőn látszik a Styx, Nicholas ezredes. Az apró termetű, ám feszes tartású tiszt a királynő Birodalmi Űrflottájának kobaltkék

egyenruháját viselte. – Néhány perc múlva a *Palmerston* körpályára áll. – Worthington szúrós, szürke tekintetét képernyőre irányította.
– Szokatlan téma, Hedley.
– A kutatók szerint megnyugtatóan hat a zabolátlanul csapongó képzeletre. Vagyis tüzet tűzzel. – Hedley Nicholas egy gombnyomással elsötétítette a képernyőt. Majd egy másik elcsavarásával lassan a padlóra ültette a tejeskávészínű műbőr fotelt. Lecsusszant róla, és kisimította az egyenruháját. – Nocsak. Nem számítottam rá, hogy ilyen hamar ideérünk a bolygóra. Hiszen csak tegnap léptünk ki a szubtérből, nem igaz?
Worthington megsimogatta fekete bajuszát.
– A *Palmerston* a királynő flottájának egyik legújabb modellje. Elég nagy sebességre képes. – Udvariasan elmosolyodott, és kitessékelte az ezredest a folyosóra.
– És azt is megtudom végre, hogy mért rángattak ki hirtelen békés lábadozásomból? – kérdezte Nicholas, miközben a lifthez masíroztak. – Mért választották éppen a *Palmerstont,* hogy engem erre a bolygóra röppintsenek?
– Ezt ígérték, nemde? – mondta a kapitány, s megnyomta a liftajtót működtető gombot. Beléptek a liftbe, az ajtó sziszegve összezárult mögöttük.
– Sok választásom nem volt – dünnyögte maga elé.
– Nem sok, Hedley. A királynő parancsa. Az ő akarata szent.
Nicholas rákönyökölt a kis fülke korlátjára. Tulajdonképpen nem nagyon izgatta a dolog. Egyik hely olyan, mint a másik. Az elmészek is áldásukat adták rá, nem igaz? A Styxen is ugyanúgy lábadozhat, mint bárhol másutt. Ráadásul itt munka vár rá. A Munka, amely végképp kigyógyítja. Mint a birodalom egyik, ha nem a legjobb bolygórendezője, nagyon is értékes ember.
És ha nem volna ilyen értékes, akkor a Bedlamon talán örökre összefalazzák a pszichorobotokkal.
Ezt a bolygót kell hát megformálnia. Mi más is tehetne? A kérdés az, hogy vajon miféle munkának ígérkezik ez. Furdalta a kíváncsiság. Alig várta, hogy megpillantsa ezt a világot.
A képernyőket a Styx töltötte be. A bolygó ott lebegett előttük az űrben, mint valami zöldesbarna ékszer fekete bársonyon.
– Gyönyörű – hallotta saját hangját Nicholas.
– Nem mindennapi lelet! Képzeld, keringési pályája és a föld-víz aránya miatt majdnem olyan éghajlatot élvez, mint a régi Britannia.
– Ah – mosolyodott el Nicholas. – A Szentek Szentje.

– Birodalmunknak jórészt az volt a modellje – ismerte el Worthington.
– Bizonyos körök nem kis bosszúságára.
A kapitány elengedte a füle mellett. Odalépett a műszerfalhoz, a pilóta és a segédpilóta közé, akik nyakig elmerültek a pályára állás irányításába; elővett a szivarzsebéből egy kisebb kazettát, és bedugta a résbe.
– Ezt a rövid felvételt neked készítették, hogy közvetlenül a Styxre való leszállás előtt nézd meg – mondta Worthington, megnyomva a lejátszógombot. – Figyeld a videót!
Nicholas a hologramfülke felé fordult. Ott egy alak vibrált, és egy középkorú asszonnyá állt össze, aki egy rubinokkal és zafírokkal ékesített trónuson ült. A kis tömzsi nő hosszú, dísztelen barna szoknyát viselt. Őszülő haját hétköznapi kontyba fonta. Az udvarban a jelenlévők bizonyára meghajoltak volna, de ez mégiscsak fölvétel csupán. Mindazonáltal Nicholas alig tudott ellenállni a késztetésnek, így megengedett magának egy enyhe főhajtást a királynő előtt.
– Üdvözletünk, Hedley Nicholas ezredes. Amikor szólok hozzád, fényévekre és szubjektív hónapokra leszel tőlünk, de amit mondok, ugyanolyan fontos ott, amikor meghallgatod, mint itt, amikor elmondom.
Tudunk a te, hogy is mondjam csak, agyi zavarokkal járó balszerencsés küzdelmedről. Ám erről ne essék többet szó. Nicholas ezredes, mivelhogy értesültünk gyors gyógyulásodról és... készek vagyunk megbocsátani azokat az oktalanságokat, amelyeket akkor követtél el, amikor... nem voltál magadnál... Viszonzásul csak azt kérjük, hogy teljes figyelmedet szenteld annak a feladatnak, amellyel megbízunk téged.
A bolygó, amely körül most pályára álltál, különös kedvtelésül szolgál nekünk és birodalmunk lakóinak, minthogy fölöttébb fontos felfedezésről van szó. Különleges tervünk van vele, s ebben a tervben fontos szerepet szánunk teneked.
Azokat a lakott bolygókat, amelyeket a magunkénak mondhatunk, túlságosan megrontotta a modern civilizáció. Túl sok rajtuk az építmény, kevés a kellemes zöld tájék. A Styx bolygón olyan tájakat találtunk, amelyek a kedvünkre valók, amelyet a környező szelíd tengerek kívánalmainknak tökéletesen megfelelő éghajlattal áldanak meg. A te feladatod az, ezredes, hogy tájformáló művészetedet használd föl bolygónk automatizálásához. Hozz létre

rajta kis közösségeket, amelyek a régi életmódot élik, annak kényelmetlenségei nélkül. Építészetileg Nagy-Britannia középkori örökségét tekintsd mintának.
A bolygó számára már útnak indítottuk a megfelelő anyagokat, gépeket és munkaerőt. Leszállás után megkapod a további instrukciókat. Ezt vedd királyi parancsnak, amely a legjobb munkát és hűséget követeli meg tőled.
Még egy utolsó szó, Nicholas ezredes. Előéletedet figyelembe véve melléd adjuk egyik megbízható hívünket, hogy a segítségedre legyen, és gondoskodjék róla, többé ne legyen semmi problémád. Ő már ott fog várni rád a Styxen a legszükségesebb munkaerővel, a megfelelő gépekkel és egy csapat telepessel.
Az Úr vezéreljen téged, és sok szerencsét! Azt óhajtjuk, hogy a birodalom legfőbb eszményeiért munkálkodj. Azt kérjük, hogy hozd létre az Édenkertet, Nicholas ezredes. Nem kevesebbet, mint egy Camelotot, de meg szilárdabbat, mint Arthur királyé volt.
Óhajunk csak a te figyelemre méltó tehetséged segítségével teljesülhet. Járj szerencsével – fejezte be, s apró, pufók arcán gödröcskéket formált a mosoly.
A kép eltűnt.
– Nos, Hedley – fordult hozzá Worthington mi a véleményed.
– Nagyon szép feladatnak látszik vont vállat Nicholas – De ez a hm segítőtársam egy.
– Igen – bólintott Worthington egy hasonmás. Egy történelmi android egyenesen Wellsből. Azt hiszem, van róla egy képem.
Felség Az összeköttetés újból létrejön A Billinton várkastélyból.
– Igen, itt is van. De csak kétdimenziós fölteszem az ernyőre.
– Felség, ébren van? Geoffrey Turner van a képernyőn.
Worthington becsúsztatta a diát a vetítőbe és a kép megjelent a kétdimenziós ernyőn. Egy mokány, bajuszos férfi.
A Sátán magához tért. Hogyan. Mit. És az az arc, az az arc!
Ugyanaz az arc, csak kövérebb és szőrösebb most itt néz rá kihívóan a Lord Billington várba vezető videó csatornából.

IX.

Oliver Dolan úgy találta, hogy az ereiben végigszáguldó izgalom tovaűzte megszokott félelmeit. Még jó, gondolta, mivel Turner kiszabadítása bonyodalmasnak ígérkezett.
Felületesen nézve elég egyszerűnek látszott. Kihozza Turnert a pincéből, fölsiet vele az udvarra, ahol Pénelopé vár rájuk a kocsival, aztán elmenekülnek a kapun keresztül, amelyet a lány akkorra már kinyit.
Csakhogy ott vannak a vámpírok. Egyetlenegyet is elég nehezen intézett el. És még hárman vannak.
Oliver ismét közel húzódott az ajtóhoz, és hallgatózott. Odabent éppen a vezér beszélt.
– Sokáig sikerült kibújnod a karmaink közül. Személyesen engem ért az a megtiszteltetés, hogy maga a Mester rám ruházta a hóhér tisztét.
– Roppant érdekes lesz oly sok év után ismét beszélni vele – felelte Turner kihívó hangon –, mintha a jó öreg Sátán egy kissé kizökkent volna a formájából, mintha befuccsolt volna. Mondhatni, eljárt fölötte az idő. Mit gondolsz, hány éve van még háta, mi? Mihez fogok kezdeni, amikor elfonnyad villamos indáján, és itt marad a Pokol gazda nélkül?
– Lehetetlen – mondta a vezér jeges, monoton hangon. – A Mester halhatatlan.
– Annyira, mint én, vámpír – kuncogott Turner.
– Beszélj csak, ő mégis megkapta, amit akart, látni fog téged, amint ott vergődsz a hüvelykujja alatt. – A vezér rövid szünetet tartott, aztán így folytatta: – Kár, hogy házigazdánk olyan hamar elvesztette az eszét a drogtól, különben ő is kiélvezhetné, mi történik veled.
– Hátha te elárulod nekem.
– Miért ne? Tévedsz, ha azt hiszed, hogy csak úgy megölünk téged. Korántsem. A Mesternek más tervei vannak a te különleges testeddel.
– És a társaim?
– Egy társunk épp most oltja szomját a vérükkel. Tökéletes végszó.
Oliver kissé hátrébb húzódott a sötét visszhangos folyosón, és elkiáltotta magát:
– Geoffrey! Hol vagy?
– Gondomat viselik itt, he? – felelte Turner, hangjában nevetés csendült, de Oliver kiérezte belőle az aggodalmat is.
– 493! A fiú szabadon mászkál. Intézkedj! Oliver az ajtó mögé húzódva megvárta, amíg a vámpír elhagyja a kamrát. A keresztet

kivette az ólomdobozából, s annak melege... meg még valami... bizsergette a kezét.
Rávetette magát a vámpírra, és mélyen megmártotta a tüzes tőrkeresztet annak csipkefodros mellében. A lény megrándult, a kereszthez kapta a kezét, és megpróbálta kirántani. Testéből iszamos, vasszagú vér lövellt végig vörös sugárban, de Oliver mindaddig benne tartotta a fegyvert, amíg az nem végzett vele. A vámpír teste görcsös ívbe feszült, összeszorított ajkai közül bűzös epe csordult ki, s rángatózva a padlóra omlott.
Oliver kirántotta a tőrt a legyőzött ellenség testéből. Még kettő maradt.
Az ütközet nem zajlott le zaj nélkül... a börtöncella ajtaja kinyílt, és a másik vámpír, fenyegetően kikukkantott.
Oliver villámgyorsan fölemelte a keresztet. A vámpír elvicsorodott, maga elé kapta a kezét, és visszaugrott a cellába. Oliver a keresztet maga előtt tartva utána.
A nagyobbik vámpír tágra meredt szemmel nézte az ajtón belépő ifjút. A következő pillanatban megérezte a sugarakat, és riadtan visszahőkölt.
Turner a székhez volt kötözve. Lord Billington tehetetlen bábként kuporgott a padlón.
Turner elsápadt és felnyögött. Bal oldala és a fél háta Oliver felé nézett.
– Siess, fiam! Vágd el a kötelemet, aztán tedd el azt a keresztet, mert neked is megárt.
Mellén az inge széttárva; valamit a testéhez kapcsoltak. Mit tettek vele? De nem volt idő a kérdezősködésre. Oliver odaugrott, és elvágta a köteleit. A vámpírok egy néma terminálhoz lapultak.
Amint Turner kezei kiszabadultak, azonnal a melléhez kapott. Kattanás hallatszott. Aztán begombolta az ingét, és Oliverhez fordult.
– Mi van a többiekkel?
– Meghaltak.
– Pénelopé?
– Ott vár a kocsiban.
– Jól van. Most pedig tedd el azt a keresztet. Lehet, hogy már kárt tett a kezedben.
– Nem menekülhettek! – fenyegetőzött a vezér. – Meg fogtok...
Oliver megfordította a tőrkeresztet, és elhajította. A penge markolatig a vámpír szemébe fúródott. Bíbor szökőkútként lövellt ki

a vér. Szikrák villogtak. A lény felüvöltött.
Nem várták meg a haláltusa végét, hanem kirohantak a cellából, föl a lépcsőn. A másik vámpír gonosz árnyékként a nyomukban. Végigcsörtettek a szalonon, feldöntögetve a bútorokat. Kivágták a bejárati ajtót, és kirohantak. A kocsi nyitott ajtóval várta őket. Bereteszelték a hátsó ajtót, aztán Turner a kormányhoz mászott, és beindította a motort.
Megiramodtak az éjszakában, miközben a kerekek kavicsesőt hánytak az utolsó vámpírra.
– Megállhattunk volna, hogy ezt az egyet is elintézzük – vélte Oliver. Ingeleje vérrel volt befröcskölve, minden izma fájt. Csak most vette észre, hogy egész testét leküzdhetetlen remegés rázza. Pénelopé fáradtan fölkecmergett a priccsre, amely megnyikordult alatta.
– Engem hagyjatok ki… Épp eleget bajlódtam azzal a kapuval. Pokoli nehéz!
– Jobb, ha nem – válaszolt Turner Olivernek, miközben szinte a szélvédőre tapasztotta az orrát, hogy a reflektorok fényében fölismerje az út kanyarulatait. – Isten tudja, miféle dögök ólálkodnak még a körül a nyomorult várkastély körül. – Hangja érdes volt a kimerültségtől. – Ha annyira buzog benned a tettvágy, mi lenne, ha átvennéd egy időre a vezetést? Ha jól számolom, a hajnal már csak egy-két órára van tőlünk. Hm. A telepek lehetnének erősebbek is. Rövid időre meg kell állnunk Exetertonban, hogy feltöltsük őket.
– De hiszen az északra esik. Azt hittem, nyugatnak megyünk.
– Én is azt hittem – válaszolta Turner, megállítva a járművet.
– Amíg a Sátán el nem árulta nekem, hol szállt le az űrhajó.
– Tehát tud róla? És elárulta neked?
– Hiszen azt hitte, hogy a kezében vagyok. Azt akarta, hogy az a masina ott a cellában kisöpörje az agyamat, mint ahogy a vámpírok kiszopják az emberekből a vért. Így hát nem állhatta meg, hogy eldicsekedjen. Nem hiszem, hogy azt is tudja, miként lehet bejutni abba a hajóba, de megtalálni megtalálta.
– Pénelopé! – kiáltott föl Oliver. – Hallottad? Megtaláltuk!
A lány azonban elgondolkodó arccal hevert a priccsen.
– Pénelopé!
– Tessék – szólalt meg egykedvűen. – Mit mondott, hol van? És honnan tudja, hogy nem találta meg a nyitját? Az is lehet, hogy hiába tesszük meg az egész utat.

– Alig kétszáz mérföldre innen, a Csillagfény-völgyben. Szerintem kis megállásokkal három nap alatt ott vagyunk… Nos, elismerem, hogy ezen a világon nincs fejlettebb technika, mint a Sátáné, de hidd el, hogy össze se hasonlítható azzal, amire egy űrhajózó civilizáció képes. Azt a védelmet aligha tudja áttörni, még akkor sem, ha a hajóburkolat megrongálódott. – Maga rengeteget tud, Mr. Turner – mondta Pénelopé. Hangjából csodálat érződött.
– Van egy gazdag könyvtár a HOPE-központban – dicsekedett Turner. – De ezekről a témákról, mint ahogy arról is, hogy honnan csöppentél ide, ráérünk majd akkor beszélni, ha kissé összeszedjük magunkat.
Mire a hajnal ujja végigtapogatta az ég alját, Olivert végleg ledöntötte lábáról a fáradtság. Az út szélén megállította a kocsit, és álomba merült. Álmában újra lejátszódott Turner kiszabadítása. És akkor is elcsodálkozott, mit csináltak Turner mellével. Mi az, amit a vámpírok tenni készültek vele?
Hirtelen fölriadt.
Egy kéz rázta a vállát.
Felnyitotta a szemét, és megpillantotta Pénelopét, aki ujját az ajkára helyezve föléje hajolt.
Csitt! Maradj csöndben. Mutatok valamit, Oliver. Valamit, amit én attól a pillanattól kezdve gyanítottam, hogy megláttam Geoffrey Turnert.
– Mi az?
A lány csöndre intette. Oliver hunyorogva a fényes szélvédőre sandított. A lány fölráncigálta, és a kocsi hátuljára vonszolta, ahol Turner összegömbölyödve aludt.
– Én nem látok semmi szokatlant – suttogta Oliver. – Nem várhatna ez egy kicsit?
A lány megrázta a fejét, lassan letérdelt Turner mellé, és hagyta, hogy az ablakon keresztül ferdén beeső napsugár a fekvőre essen. Óvatosan kigombolta a szakadt fodros inget. A szőrös mellen egy húszcentis négyzet rajzolódott ki. Egyik sarkánál a krétaszínű bőr vissza volt hajtva – ám vér nem serkent rajta. De ahhoz elég volt, hogy alatta előtűnjön a pislákoló fénypont meg egy darabka mikrominiatürizált elektronikus áramköri egység.

Újabb kudarc.

Ezúttal oly közel volt a siker, oly kétségbeejtően közel!
Rögzített mindent, hogy kiélvezze a régóta áhított győzelmet, amelyet bizarr módon évszázadok óta megtagadtak tőle.
És most is megfosztották tőle.
Hitetlenkedve visszajátszotta a szalagokat...
...És megint az a kövér, fekete, bozontos hajú arc úszott be a látókörébe: Geoffrey Turner.
A szolgái már odaerősítették a géphez. Még jó, hogy Turner belső szerkezete nem látta el őt semmiféle emberfölötti erővel. Az android felsőbbrendű szerkezete csak arra szolgált, hogy hosszú életet biztosítson.
– Régóta vártam erre – hallotta a Sátán saját elektronikus hangját.
– Idestova öt évszázada – felelte Turner.
– És a legjobbkor. Megtaláltuk azt a csillaghajót, amelyet keresel; most dolgozunk a megsemmisítésén. Életnek semmi jele odabent. Nyilván érdekel, hogy rossz irányba indultál el. Kétszáz mérföldnyire innen északra található, az Ékszer-hegységben lévő Csillagfény-völgyben. Nem mintha sok hasznát vehetnéd ezek után...
– Mindig is alávaló gazember voltál, Nicholas. Nicholas! Megint az az átkozott név!
– Ne hívj azon a néven. Az én nevem Sátán.
– És igazán el is hiszed, mi, kiskomám? Téged nem nagyon kúráltak ki a Bedlamon. Mintha nem lettem volna ott a komputer közelében, amikor az üzenet befutott. A birodalomtól. Valami történt. Lázadás, nemde? Méghozzá sikeres, különben már látogatókat kaptunk volna.
– Ostobaságokat beszélsz, Isten szolgája. Össze akarsz zavarni engem. Csakhogy Istened elhagyott téged, és most az én hatalmamban vagy. Jól harcoltál, Turner, sokszor láttalak közvetve, és mindig csak akkor, amikor elpusztítottad az alattvalóimat. Most rajtam a dobás sora.
– Ugyan már, Nicholas, nem gondolod, hogy ez egy kicsit melodramatikus? És neked sem szükséges többé Turnernek hívnod engem. Ismered az igazi nevemet. Te sem vagy képes megtagadni az igazságot, te nem vagy a Sátán, csupán egy eszét vesztett emberi lény, aki, meg kell hagyni, több száz évvel túlélte a korát.
– Hallgass! Nem vagyok hajlandó tovább hallgatni!
– Rendben van. De mit szándékozol tenni velem?
A Sátán kiadta a parancsot a vámpírok vezérének, a

teremtményeknek. A komor bestia előrelépett, és feltépte Turner ingelejét.
– Mint az ellenségem szolgájának, sajátságos szellemi tested van – mondta a Sátán.
– Szellemi? Ostobaság! – kiáltotta Turner. – Ugyanolyan hús- és elektronikus szerkezet, mint ennek a három vámpírnak. Talán egy kissé több hús, és nem olyan erős. A tudomány ugyanaz, amely a te komputeredet megszülte. Nem látod ezt be, ember?
– Én nem vagyok ember!
Az egyik vámpír előlépett szikével a kezében, és fölnyitotta Turner mellét.
– Ez az, amire mi igényt tartunk, Geoffrey Turner, mint ahogy az életedre is – folytatta a Sátán. – Elemezni kívánjuk azt a szellemi lényeget, amely fönntartotta esetlen testedet. Az a szerkezet alaposan kielemzi jelen élő formájában a testedet. Utána pedig, Geoffrey Turner, lehoznak téged a Pokolba, és itt is meg fogják vizsgálni a testedet. Csakhogy ez a test már egy holttetem lesz, miután kiszipolyoznak, és belém átömlesztenek belőled bizonyos szellemi energiákat.
– Én nem félek a haláltól. Életem hasznosan telt el, királynőm és a birodalom eszméinek szolgálatában.
– Nevetséges handabanda. Ég veled, Geoffrey Turner! Lelki energiád örökkön-örökké itt fog égni velem a Pokolban!
A Sátán itt megszakította a kapcsolatot. Úgy tervezte, hogy a procedúrát a képernyőn fogja megfigyelni, ám képtelen volt rá. Agya valósággal forrt a zavarodottságtól.
„…nem az a nevem… Turner… Geoffrey Turner nem az igazi nevem…” – egyre kavargott benne ez a mondat.
Turner. Geoffrey Turner. Igen, persze hogy ez annak a teremtménynek a neve. Mi más lehetne? Egyszerűen nem tudta elfogadni azt a föltételezést, hogy ez…
Önkéntelenül betáplált egy gondolati kódot a komputer memóriatárába.
Valahol a mamutgép szívében megindult a keresés. Előbukkant egy adat. Egy rég elfelejtett karbantartó állomáson egy kartonlapterminál kiköhintett egy téglalap alakú papírlapot. Ez állt rajta:
OIIOIOIOOO MANDROID, TÖRTÉNETI OIOOIOIIII – TURNER, GEOFFREY OIIOIOIOOO: TÖRTÉNETI MANDROI-DOK, HASONMÁSOK, ANDROIDOK ELŐÁLLÍTÁSA. TERMELÉS KEZDETE:

2105. ELSŐ TERMÉK: ALBERT HERCEG, ŐFELSÉGE VIKTÓRIA KIRÁLYNŐ HITVESE. ANDROID: MECHANIKAI KÉSZÍTMÉNYEK ARRA PROGRAMOZVA, HOGY AZ ELSŐ VIKTORIÁNUS BIRODALOM JELES SZEMÉLYISÉGEIT MÁSOLJÁK. CÉL: TÖRTÉNELMI FOLYTONOSSÁG A KÉT URALOM, VALAMINT A GALAKTIKUS BIRODALOM KÖZÖTT: TOVÁBBI INFORMÁCIÓ: OIIOIOIOIOOI – MANDROID, TÖRTÉNETI: DIAKRONIKUS TÖRTÉNELEM. OIOIOI 111 TURNER, GEOFFREY: JELENLEGI ÁLNEVE AZ I. SZ. 2266-BAN ELŐÁLLÍTOTT TÖRTÉNETI MANDROID-NAK, UTOLSÓ BIRODALMI MEGBÍZATÁS. AZ 1028063 CSILLAGRENDSZERBEN LÉVŐ STYX BOLYGÓ MEGROMLÁSÁNAK FELÜGYELETE. KORÁBBI NEVEZETESSÉG: HÍRES SCI-FI MŰVEK: AZ IDŐGÉP (1895), A VILÁGOK HÁBORÚJA (1898), ELSŐ EMBER A HOLDON (1901) ÍRÓJA. TOVÁBBI INFORMÁCIÓ: OIOIOIIIO – WELLS, H. (HERBERT G. [GEORGE]).

X.

Úgy döfte át, akár a kés: a forró, metsző félelem. Nem az életéért vagy az ismeretlentől való egyszerű félelem. Nem, ennél rafináltabb félelem volt ez. Kiben bízhat meg ebben a világban, amely itt föltárulkozott előtte?
– Te jó ég! Bizonyára kicserélték az igazi Geoffrey Turnert egy hamisra! De hogyan és miért?
– Nem, Oliver, ez ugyanaz a Geoffrey Turner, aki tegnap ápolt engem – bizonygatta Pénelopé. – Feltűnt, hogy van rajta valami… szokatlan. Nem olyan ember, mint én vagy te…
Turner lassan felnyitotta szempilláit, barna szembogarai tágra meredtek. Megállapodtak a páron, észrevette Oliver arcán a megdöbbenést, aztán nyitott ingére pillantott.
– Ah, meg kellett volna igazítanom – aztán rájuk emelte párnás arcát. – így hát tudjátok. – Megrázta magát, gyűrött ruhája suhogott. – Feltételezem, hogy ez nem sokat változtat a dolgon. Mindnyájan egy csónakban evezünk, vagy nem? – Pénelopére vigyorgott. – Téged is beszámítva, kedvesem. Ugye nem…

Oliver összerázkódott, elrántotta a kezét, és egy lépést hátrált.
– Mi... mi vagy te?
– Ó, kedves fiacskám, biztosíthatlak, hogy nem mi vagyok. Vagyok annyira ki, mint bármelyikőtök.
– Te ugyanaz vagy, mint aminek az éjjeli lényeket nevezed: egy android!
– Inkább mandroid, Oliver. Egy hasonmás, akit egy évszázadok óta halott valakiről mintáztak... ám e sok idő elteltével mind szellemileg, mind fizikailag nem sok hasonlóságot találnál közöttük.
Oliver megrázta a fejét.
– Ez nekem túl sok. Egy kukkot sem értek az egészből.
– Úgy hiszem, nem árt némi magyarázat, ha mellettem akarlak tartani benneteket.
– Én is úgy hiszem – bólintott Pénelopé.
– Alkalmasint idővel magamtól is elárultam volna, Oliver. Őbenne viszont nem vagyok biztos – mutatott a lányra.
– Én ugyanúgy benne vagyok ebben, mint ti – bizonygatta a lány, mindkét kezét hetykén kerek csípőjére téve.
– Szereted a kalandokat, mi?
A lány titokzatos szemvillanással elmosolyodott.
– De ha te egy android, illetve mandroid vagy – fakadt ki Oliver –, akkor bizonyára a Sátán keze munkája vagy. Akkor...
– Ne beszélj szamárságot, fiam! Csak nem gondolod, hogy ha a Sátánt szolgálnám, elindultam volna erre a küldetésre? Persze hogy nem a Sátán hozott létre. És nem gondolod, hogy ha vele paktáltam volna össze, akkor oly sok évszázada irtanám erről a világról az ő seregeit?
– Sok évszázada! – kiáltott föl Oliver.
– Úgy van. És ha már elárultam titkom egy részét, akár a teljes igazságba is beavathatlak. Az Úr legyen irgalmas, szomjas vagyok! – Ezzel hátat fordított, és leemelt egy üveggel rohamosan fogyatkozó pálinkakészletéből.
– Igen, azt hiszem, az egész történetet el kellett volna mondanom. De akármit hallotok is, ne feledjétek, küldetésünkön semmit sem változtat. Majd elmondok mindent, de most sietnünk kell, ha még naplemente előtt Exetertonban akarunk lenni. Megmosakszom, és majd vezetés közben mesélek, jó?
Oliver rábólintott. Pénelopé lelkesen helyeselt. A lány szemlátomást könnyedén vette az egészet.
Mindhárman gyorsan rendbe szedték magukat, reggelire gyümölcsöt

meg sajtot készítettek elő, s menet közben láttak neki a falatozásnak.
Geoffrey Turner utolsót harapott az almából, majd mesélni kezdett a dicsőséges Második Viktoriánus Birodalomról:
– 2039-re a Földön, az emberiség őshazájában – ez az emberiség azóta szétszóródott a csillagok között –, az egész bolygón egynemű civilizáció fejlődött ki. Sokáig nem voltak háborúk, az emberi faj világkormánnyal az élén megteremtette az egység látszatát, és létrehozta a világot irányító nagy komputerek összefüggő hálózatát. A hatalmas komputer, egy napon önállósult. A neuródák tömege kifejlesztette az intelligenciát.
Megszületett a lény, amelyből azonban hiányzott a személyisége. Az *ember* szolgálatára hozták létre, s amikor gondolkodott, élt, mindenben felülmúlta az egyes embert, csak egy dologban nem: abban, hogy nem volt egyénisége...
Ennek folytán aztán egy kicsit becsavarodott.
Azóta sem sikerült megfejteni, hogyan és miért, de az intelligens komputer önmagát, személyiségét, hagyományait és hitét a Föld egyik történelmi alakja után mintázta.
Viktória királynő volt a példakép. És szép lassan átvette az uralmat a Földön – magyarázta Turner a megbűvölten hallgató Olivernek és Pénelopének. – Elég okos volt ahhoz, hogy belássa: ostobaság volna, ha az emberiség *lerázására* gátlástalanul fölhasználná a rendelkezésére álló erőt. Ehelyett olyan művészeti, filozófiai, politikai irányzatokat teremtett, amelyek a viktoriánus gondolkodás reneszánszához vezettek. A történelem segítségére volt: fölismerte azt az igényt, miszerint az egyén addig korlátlan szabadságát szigorúbb erkölcsi normák közé kell szorítani.
Mindez persze évtizedekbe telt. És amikor beérett a forradalom, egyetlen ember sem esett áldozatul. Hatalomváltás sem következett be. A Viktória komputer irányításával a társadalom fokozatosan hasonult a brit viktoriánus társadalomhoz. Az angol, méghozzá a brit angol vált a világ nyelvévé. Az, amelyet ma is beszélünk. És eközben Viktória sokat tett az űrprogram világméretű továbbfejlesztéséért. Újabb lakható bolygókat fedeztek föl; ahogy kiterjesztette uralmát a Földre, nekifogott egy új viktoriánus birodalom kiépítésének.
Turner mesélt a birodalomról. A sokezernyi világról, amelyeken az ember megvetette a lábát, a viktoriánus optimizmus újraéledéséről... az újkor eljöveteléről, amely békét és jólétet ígért

mindenkinek.
És ahogy fogyott alattuk az út, elbeszélését egyre jobban átfűtötte a Viktoriánus Űrbirodalom dicsősége iránt érzett szenvedély.
– Természetesen Viktória a Földhöz volt kötve. Hiába lett sok száz világ uralkodója, a Földön kívül egyikre sem juthatott el. Létrehozta Albert herceg hasonmását. Húsból, acélból és műanyagból, akárcsak a Sátán éjjeli lényei, akárcsak jómagam. Teremtett magának egy eredeti Viktóriát is, és hozzákapcsolta komputer-önmagához.
Ez még uralkodása elején történt. A Viktória-korszak sok eminens alakjának is megcsinálta járó, *gondolkodó,* és élő hasonmását. Ezek a történelmi mandroidok. Ezer évnél is hosszabb életre szánta őket. Én egyike vagyok a kései modelleknek. A valódi nevem Herbert George Wells, helyesebben így hívták a Viktória-korszak ama férfiúját, akiről engem mintáztak. Persze a mandroidokat a följegyzések alapján mintázták meg, így hát nem is lehettem tökéletes hasonmás. Én a *Viktória-korabeli* H. G. Wells voltam, az ünnepelt újságíró és az első tudományos-fantasztikus művek szerzője. A sötét jövő látnoka. És ebben az álarcban aztán különféle szolgálatokat tettem Viktóriának. Az évek során természetesen saját – megváltozott – személyiségre tettem szert. És új sci-fi munkákat is írtam – tette hozzá bánatos mosollyal, majd így folytatta:
– A Styx egyike az utóbb fölfedezett világoknak. Viktória elhatározta, hogy az angol középkor mintájára kisebb üdülőkolóniát csináltat, belőle. Ezért a várkastélyok. De azt is elhatározta, hogy minden kényelem meglegyen, csak ne látszódjék. A világ természeti szépségeit megőrizték, a háttérben, rejtve azonban modern gépezetek működnek.
A feladattal, hogy ezt a paradicsomi világot teljesen a régi Britannia mintájára alakítsa át, Viktória egy bizonyos Hedley Nicholas ezredest bízott meg. Nicholas ezredes évek óta nagyra becsült bolygórendező hírében állott, és valóságos zsenije volt a maga szakmájának, amíg egy hibás memóriakapcsolatú oktatómasina három napra hozzá nem láncolta egy háromperces előadáshoz a középkori felfogásról – az átkozott szerkentyű kitörölhetetlenül belevéste az agyába a képeket és fogalmakat.
Nicholas egy ideig úgy viselkedett, mintha démon szállta volna meg. Ám egy alapos átprogramozás után még ott a Bedlamon gyógyultnak nyilvánították.
Abból a célból, hogy legyek a segítségére, és tartsam rajta a

szemem, ötszáz esztendővel ezelőtt ideküldtek a Styxre. Ő volt a főnök, én pedig a helyettese.
Ám valami oknál fogva a birodalom összeomlott. Öt éven keresztül építettük, fogadtuk a telepeseket, megalapoztuk a társadalmat. Egyszer hirtelen megszakadt a kapcsolat a Komputer-heggyel. Odamentem, hogy megnézzem, az ajtókat zárva találtam. Képtelen voltam bejutni, és Nicholast sem tudtam rádión elérni.
A telepek a rákövetkező néhány évben fejlődésnek, virágzásnak indultak. Én mindent megtettem, hogy az emberek megőrizzék emlékezetükben a birodalmat, ám ahogy ki-ki élte a maga életét, egyre kevesebbet gondoltak a régi társadalomra, a gyermekeknek egyre kevesebbet meséltek a birodalom nagyságáról. Vagy húszéves nyugalom következett, a Styxen beköszöntött az aranykor.
Megvallom, minden reményt föladtam, hogy valaha is kapcsolatba léphetek a birodalommal. Azt hittem, hogy a birodalomhoz hasonlóan valami hiba esett a Komputer-heggyel is. De mivel lehetetlen volt bejutnom, ezért erről nem tudtam megbizonyosodni. Arra a következtetésre jutottam, hogy Nicholas bizonyára a halálát lelte…
Ám huszonöt évre rá, hogy kezdetét vette a *nagy hallgatás,* elkezdődött a sötétség korszaka. Éjszakánként különös teremtmények garázdálkodtak a világban. Nagy erejű, gonosz lények, amelyek csak egyetlen célt szolgáltak: a pusztítást – vámpírok és farkasemberek, démonok keltek életre. Hamarosan a régi görög mitológia összes szörnyetege elősereglett naplemente után.
A közösségek falakat emeltek maguk köré: keresték a magyarázatot a rémségeknek eme inváziójára – és meg is találták vallásukban, a kereszténységben. Az ördög légiói vadásznak a testekre és lelkekre, hogy fölfalják. Legalábbis ezt hitték az emberek.
És hamarosan nemcsak középkori várak népesítették be a világot, hanem középkori elmék is. Az aranykorban ötszáz közösség virágzott. Ma már kevesebb van, sokakat hamarosan lerohantak az éjjeli lények. És én maradtam az egyetlen, aki tisztában voltam az eseményekkel, aki még emlékeztem a Styx kezdeti időszakára. Bár eleinte még voltak követőim, ám a nemzedékek során az idő elhalványította a birodalom emlékezetét, a papok pedig saját céljaikra használták fel az éjjeli világot. A végén az emberek egyszerűen nem hittek nekem.
Nem sok időbe telt, hogy rájöjjek az éjjeli lények igazi mivoltára,

vagy arra, hogy ki teremtette őket... Nicholason újból kitört a téboly – azt képzelte magáról, hogy ő a Sátán.
Évekig vártam, hogy Hedley Nicholas majdcsak meghal, biztos voltam benne, tud a létezésemről, és nem sokat teketóriázna, hogy elpusztítson. Ha ő meghal, biztos, hogy az éjjeli lények is abbahagyják éjszakai garázdálkodásukat a világban.
Csakhogy nem halt meg! És erre egyetlen magyarázat lehetséges: ez az ember valamilyen módon szimbiózisba lépett a komputerrel. Az tartotta őt életben. Azt én is tudtam, hogy mezőgazdasági és állattenyésztési célokból biológiai funkciókat is beépítettek a komputerbe. Nicholas ezeket használta föl, hogy a termelésirobot-központokban előállíttassa azokat a szörnyeket, amelyekkel benépesítette a bolygót.
Ez az ember egy őrült volt, aki Sátánnak képzelte magát! Őrültsége átok volt az egész bolygóra. Én megváltoztattam a nevemet. Meghíztam, megnövesztettem a szakállamat. Sikerült befolyásra szert tennem egy parányi közösségben – és megvetettem a HOPE alapját.
– Minden hazugság volt, amit az előéletedről meséltél nekem?
– Természetesen, Oliver. Ha megmutattam volna neked, mi van bennem, azon nyomban kiugrottál volna a kocsiból. Pedig szükségem van rád. Egyébként a HOPE megszilárdítása évekbe telt. Ki kellett képeznem az embereimet. Járnom kellett a vidéket, hogy gyarapítsam a könyveim meg a követőim számát. Legalább húszévenként meg kellett változtatnom a személyiségemet, különben engem is besoroltak volna a természetfölötti lények közé, ezt pedig nem szerettem volna...
Így múlt el fölöttem öt évszázad. Olyan kimerítő, hogy rákaptam az italra. Sokszor azt hittem, nem bírom tovább. Ám egy éjszaka megpillantottam innen nyugatra egy hullócsillagot. Csakhogy ez a meteorcsík nem halványult el. Megmaradt erősnek és egyenletesnek addig, amíg földet nem ért: űrhajó volt. Újból megcsillant előttem a remény. Ennek már egy hónapja. Útra keltem, hogy megkeressem a hajót... és már nagyon közel vagyok hozzá...
Ez az egyetlen reményem, amelynek a valóra váltásáért oly sok éve küzdők. Hogy megszabadítsam a világot Nicholastól, meg az éjszaka szörnyeitől, és a Styxet azzá tegyem, aminek szánták.
Mire Turner befejezte a történetét, a nap is lenyugvóban volt. Ezalatt már csaknem Exeterton alá értek.
A porlepte és madárürülékes kocsi átdübörgött a poshadt,

békanyálas vizesárok fölötti rozoga felvonóhídon, és heves szóváltás után a két tanácstalan kapuőrrel, bedöcögött a vastag tölgyfa kapun. Miután a páncélos őröket sikerült meggyőzni, hogy járművük nem a Sátán trójai falova, megenyhültek, és jelentették az idegenek érkezését. A kocsit a polgárok serege között a város közepén lévő térre irányították, ahol az elöljáróság kézszorításokkal és tartózkodó vendégszeretettel üdvözölte őket.
– Megengedik, hogy itt éjszakázzunk és feltöltsük a járművünket? – Hogyne! válaszolta a városka feje. – Önök a vendégeink.
Amikor megtudták, hogy Oliver egy ismert őrgróf fia, megkülönböztetett figyelemmel vették körül az utazókat, külön szobát adtak mindnyájuknak a régi vártoronyban.
Oliver maga sem tudta, hányadán áll Turnerrel. A frissítő esti fürdő alatt is folyton Turner elbeszélése járt az eszében, s hálószobája felé menet bekukkantott az öreg keskeny cellájába.
Turner hordóhasát fölpúposítva hanyatt feküdt a négyoszlopos ágyon. Mellette egy gyertya pislákolt, viaszcseppeket hullajtva magából. Az asztalkán egy zöld palack hevert az oldalán, nyitott szája előtt vörösbortócsa. Turner hangosan horkolva aludt.
Különös. Ez az ember nem tisztán húsból és csontból való. Már több mint ötszáz év járt el fölötte. Olyat tud, amiről Oliver nem is álmodott: járt az űrben, bekóborolta birodalma jelentős részét. Turner géptől született. Belseje félig hús, félig gépezet. Mégis legalább annyira ember, mint akárki más, akivel Oliver találkozott. Milyen lehet az, oly sok évig elszakítva attól a civilizációtól, amely megteremtette? Elképzelte, milyen rendíthetetlen akarattal kellett Turnernek követnie a célját, hogy túlélje ezt a hosszú időt.
Lehet, hogy nemcsak Hedley Nicholas, hanem Geoffrey Turner is megtalálta a maga poklát? Azzal a különbséggel, hogy Turner nem maga teremtette magának.
Oliver behajtotta az ajtót, és odalopakodott a folyosón Pénelopé szobája elé. Az ajtó alatt fénycsík világított. Még ébren van...
Résnyire kinyitotta az ajtót, és belesett. A lány a szürke gipszvakolatú szoba sarkában ült egy asztal mellett. Puha, sima kék hálóing volt rajta. Barna papírlap fölé hajolt, és valamit körmölt egy ceruzával. Komoly arccal szántotta a papírt, észre sem véve, hogy Oliver rajta felejtette a szemét.
A szoba ablaka kilátást engedett a ködlepelbe burkolódzó udvarra. Az ablakon túl nád – és palatetők, különös alakú kéménycserepek kusza egyvelege töltötte ki a látóteret.

Lágy esti szellő simogatta Pénelopé hosszú szőke haját, amely puhán omlott le tejfehér vállára. Bő köntöse szorosan megfeszült a hátán, kihangsúlyozva kecses vonalait.
Oliver szeme mohón itta magába a látványt. Még soha sehol sem találkozott hasonló nővel. Friss volt és vibráló, akár a tavaszi nap. És erős, titokzatos...
Amaz, mintha megérezte volna a fiú tekintetét, megfordult, és amint meglátta őt, szeme örömtelin fölcsillant.
– Láttam, hogy ég nálad a lámpa – mentegetőzött Oliver –, gondoltam, beszélgethetnénk – tette hozzá lágyan.
– Hogyne – mutatott Pénelopé egy székre, majd saját magára. – Elnézést az alkalmi viseletért, habár azt hiszem, láttál ennél rosszabb...
– Említetted, hogy már első látásra föltűnt neked valami szokatlan Geoffreyben – tért a tárgyra Oliver. – Te olyan sokat tudsz. Sokkal többet, mint én...
– Az utazásaimból, Oliver. Én rengeteget utazom és itt is, ott is fölcsipegetem az igazság morzsáit, a könyvekből, az emberek szájából, a legendákból.
– Így hát elhiszed mindazt, amit ma mesélt?
– Ezt-azt igen. Azzal mindenesetre egybevág, amit Lord Billington mondott... és ahogy Turner reagált rá.
– Igen. Ahogy most visszagondolok rá, valóban. De hogy vagy képes mindezt ilyen lelki nyugalommal fogadni? A lány elmosolyodott, a fiúhoz hajolt, és megveregette a térdét.
– Eléggé megviselt ez a néhány nap, nem igaz?
– Hát igen – ismerte el az ifjú.
Mélyen a lány kék szemébe nézett, de a saját tükörképén kívül semmit sem látott.
– Erős vagy, Oliver – suttogta a lány. – Mélyen legbelül látom benned ezt az erőt. Kedvellek téged! – Megragadta a fiú kezét, és rámosolygott. – Elképzelem, hogy ezek után valahányszor szokatlan emberrel találkozol, arra gondolsz, hogy vajon mennyi benne az ember és mennyi az elektronika, mint Mr. Turnerben.
– Még nem mondtál semmit a terveidről...
– Istenem. Hát hogy veled menjek, és persze én is nagyon szeretném látni azt az űrhajót.
– Nem vagyok biztos benne...
– Hogy Geoffrey Turner is nagyon lelkesedne ezért? Lehetséges. De ugye te nem ellenzed?

– Természetesen. Ami engem illet, te nagy hasznunkra lehetsz…
– Köszönöm. – Fölállt, és kézen fogta Olivert. Rózsa – és ibolyaillat lebegte körül. – Gyere csak, Oliver – vezette az ablakhoz, és félrehúzta a földig érő ébenfekete függönyt. – Mondd meg, mit látsz az égen.
– Hát csillagokat – felelte az ifjú értetlenül.
A lány hátravetette hajzuhatagát, hozzásimult a fiúhoz, ujjaival a hátát simogatta. Az ifjú a keblén érezte a lány kemény melleit. Haja az arcát birizgálta; áradt belőle a lányt átható részegítő illat. Fitos orrocskájával a fülét csiklandozva, a fülébe lehelte:
– Gondolj azokra a csillagokra, Oliver. Amilyen váratlanul átölelte, ugyanolyan hirtelen hátralépett, és két szemét nagyra kerekítette.
– És gondolj énreám, Oliver Dolan. – Szemében sürgető láng gyulladt, amely a fiú egész testét megborzongatta. A lány határozottan megragadta a fiú karját, és az ajtóhoz vezette. – De sajnos ma még le kell írnom valamit, amíg frissen él az emlékeimben… És neked is pihenned kell. – Ezzel csintalanul elmosolyodott, és sietős csókot nyomott az arcára, mielőtt becsukta volna az ajtót. – Lesz még időnk mindenre, kedves Oliver – szökkent utána a becsukódó ajtó hasadékán át a lány fojtott torokhangja. – Lesz időnk bőven.
Az ifjú kóválygó fejjel bújt az ágyba, és csöppet sem esett nehezére teljesíteni a lány parancsát, hogy róla gondolkozzék.

XI.

Különös módon Olivernek nem kellett győzködnie Turnert, hogy Pénelopé is velük tarthasson. Úgy látszik, maga is ezt várta.
Korai kelés után a ragyogó őszi reggelen a társaság, vendéglátóik jókívánságaitól kísérve, nekivágott az északi útnak. Az újratöltött jármű megtáltosodott, a kerekek lelkesen nyikorogtak, recsegett-ropogott a faburkolat. Egy óra múlva átgázoltak egy sekély patakon, és jó sebességgel nekivágtak az erdők között kígyózó útnak.
Turnernek megoldotta a nyelvét a pihenés, és hetet-havat összehordott a Második Viktoriánus Birodalomról és a Styxen töltött

ötszáz esztendejéről. Az északi út szokatlanul sima volt, ezért jó iramban közeledtek az Ékszer-hegység lejtői felé.
– Ezeket az utakat a Styx rendezése során építették? – érdeklődött Pénelopé.
– Igen. És évek során a körülményekhez képest elég jól karbantartották. Persze a Styx enyhe éghajlata is segít... – Maga ugye bejárta az egész világot? – A lány, mint mindig, egyenes és pontos kérdéseket tett föl. Kíváncsi teremtés – gondolta Oliver vezetés közben.
– Igen. Az egészet.
Turner szájából ömlött a szó. Oliver szerette volna megfejteni Turner – vagy hogy is hívta magát? –, egy történelmi mandroid rejtélyét. Ám azon kapta magát, hogy tekintete és gondolatai folyton Pénelopé felé kalandoznak.
A lányt egyre szebbnek látta, valahányszor rápillantott.
Amikor pedig pillantásuk találkozott, borzongás futott végig a hátán. Izgalmas borzongás. Ám azok az érzések, amelyeket Pénelopé gerjesztett benne, nem tudták feledtetni megfogalmazhatatlan kételyeit.
Hallgatta hát Turner fecsegését, akárcsak Pénelopé, aki mohón itta magába minden szavát.
Az utasok az éjszakát Farleighben, az Ékszer-hegység lábánál megbúvó helységben töltötték, jóllehet a helybéliek között jókora kavarodást keltett a ló nélkül haladó szekér látványa.
Estéjüket békés beszélgetéssel töltötték az őrgróffal meg a tanácsnokaival. Oliver elképzelte, mit szólnának, ha tudnák, hogy kenyerüket, borukat és gondolataikat olyasvalakivel osztják meg, akit nem anya szült, hanem úgy fabrikáltak. Ahogy az arcukat figyelte, rá kellett jönnie, mennyire elmaradottan gondolkodnak. Különös volt, hogy irigyelte a tudatlanságukat.
Csak egy vendégszoba volt a házban, így mindhárman abba zsúfolódtak össze.
Korán nyugovóra tértek, miután Turner aggályosan motyogott valamit, hogy a Sátán esetleg megostromolja a települést, és elragadja a vendégeket.
– Figyelmeztettem őket, állítsanak több őrt – mondta, magára húzva a takarót. Gondolom, hogy Nicholas magánkívül van, és nagyon szeretne még egyszer a markába kaparintani. Remélem, nincs több neki azokból a sárkányokból.
– Nem hinném – vélte Oliver. – Az az egy sem volt teljesen

befejezve, amelyiket Fernwoldba küldött.
– Mindenesetre megmondtam az őrgrófnak, hogy támadás esetén nyissa ki a kaput, és mi magunkkal visszük a veszedelmet. Ez nekünk is, nekik is a legbiztosabb megoldás.
A támadás azonban elmaradt.
A felkelő nap jórészt olyannak találta települést, mint előző este elhagyta. Az utasok sietve megreggeliztek, és futtában megköszönve a háziak vendégszeretetét, célba vették az Ékszer-hegységet.
A napfelkelte fényében Oliver megértette, honnan kapta nevét a hegy. A fákon hatalmas harmatcseppek csillogtak a nap sugaraiban, mint ritka drágakövek.
– Hartford őrgróf szerint a Csillagfény-völgy huszonöt mérföldre van. Lóháton lehetetlen egy nap alatt elérni, de mi késő délutánra ott leszünk.
– Azt mondod, van ott valamilyen út? – kételkedett Oliver.
– Igen. Elég rossz állapotban, de mégiscsak út. Átvezet a hegyen a túloldalon lévő Roycefordba.
A nap följebb kúszott az égen, és fölszárította a kövér harmatcseppeket. Lépten-nyomon kátyúkba és repedésekbe ütköztek. Ám óvatos manőverezéssel, végül ott találták magukat annál a hegylábnál, amely mögött a Csillagfény-völgy húzódott.
– Innen gyalog megyünk tovább. Pénelopé, vinnéd nekem ezt a zacskót? Hadd dolgoztassunk meg téged is egy kicsit.
– És ha nem sikerül behatolnunk? – kérdezte Oliver.
– Sikerülni fog – szögezte le Turner magabiztosan. A styxi nap két tompa hegycsúcs között készült lenyugodni, mire Turner, Pénelopé és Oliver fölkapaszkodott a hegytetőre. A levegőréteg és az eget befátyolozó felhőfoszlányok által megszűrt napfény vöröses színűre hűlt, és sárarany lepelbe burkolta a tájat. Egy szellő valóságos illatáradatot sodort Oliver orrába. Köröskörül madarak csiviteltek, időnként a tiszta hegyi fuvallat fölkapta, és fürge körtáncba pörgette a lehullott száraz leveleket.
Geoffrey Turner kezeit széles csípőjére helyezve, időnként egy-egy magaslatra fölkapaszkodva kémlelte a tájat. Oliver igyekezett lépést tartani vele. Annyi idejük sem marad, gondolta, hogy visszavergődjenek a kocsihoz. Turnernek azonban legtöbbször igaza volt, és szemmel láthatóan tudta, hogy mit csinál. Oliver féltékenyen szorongatta fegyvereit, amint utat törtek maguknak az erdőségben. El volt szánva mindenre. Mögöttük csörtetett Pénelopé, aki elutasított minden fegyvert. Valahányszor hátranézett, Oliver

mindannyiszor megpillantotta a lány rejtélyes mosolyát. Pajkos szemében huncut mosoly bujkált, mintha valamilyen tréfán szórakozna magában, amelyet a világért sem osztana meg útitársaival.
A gerincre érve Turner előresietett, körülnézett. Oliver melléje zárkózott; a hasadékon keresztül teljes szélességében föltárult alattuk egy kerek völgykatlan, melynek alját nem erdő, hanem kisebb füves tisztás töltötte ki.
Egy kar lendült előre.
– Odanézzetek! – kiáltott föl Turner. – Szavamra, innen föntről is látszik! – Oliver a nyakát nyújtogatva követte Turner tekintetét. És valóban, ott hevert a tisztás innenső felén, mint egy ezüstösen csillogó tojás. Egy nagy fémtojás, nagyjából kétszer olyan hosszú, mint amilyen magas, ott feküdt az oldalán. Olivert elfogta az izgalom, hogy közelről is szemügyre vegye, már az sem aggasztotta, hogy napnyugta után kell leereszkednie a völgybe. Varázsos hatással volt rá az ezüstös csillogás.
Turner nem e világról való, de Oliver valahogy nehezen tudta máshonnan jöttnek képzelni. Végtére is Turner az Turner. Lehet, hogy több, mint egy ember, lehet, hogy nem, mindenesetre lerítt róla, hogy a Styx az otthona. Az űrhajó viszont – libabőrös lett tőle a bőre...
– Pénelopé! Igaza volt. Odanézz! Az űrhajó!
– No igen – mondta a lány közömbösen. – Akkor mi van?
És megújult erővel futni kezdtek lefelé a völgybe.
Szinte egyetlen nekifutásra ott lihegtek a hajó közelében, amikor a napból csupán aranyos derengés maradt a látóhatár fölött. Oliver mindkét társát megelőzve a tojás közelebbi vége felé loholt. Csak néhány méter választotta el a tükörfényes felülettől, amikor Turner elkiáltotta magát:
– Várj!...
Oliver hirtelen lelassította lépteit, hátratekintett... és nekiütközött valaminek...
Az égen csillagok szikráztak. Oliver rájött, hogy a szeme csukva van. Kinyitotta és látta, hogy hason fekszik a fűben.
– Ah, gondolhattam volna – hebegte Turner Oliver mellett, és talpra segítette. Erőpajzs. Hatásos védelem. Aligha hinném, hogy a Sátánnak van mivel áthatolnia rajta. Jól vagy, Oliver?
– Igen, de mi... – Oliver hadonászva föltápászkodott és kiegyenesedett.

– Egy sugárzó energia védőpajzs a hajó körül, az illetéktelen behatolók ellen. Ilyet használnak az űrben is, bár ennél bizonyára erősebbet. Ha jól megnézed, láthatod az energia vibrálását. Igen, ha a nap iránt vizsgálta az ember az egyébként láthatatlan mezőt, valóban észre lehetett venni a halovány villódzást.
– Nicsak – mutatott Turner a hajótest ötvenméternyire lévő átellenes vége felé. – Látod azt a gödröt? Megpróbálták az erőtér *alatt* beásni magukat. Ám ezzel se mentek volna sokra. Mégha sikerül is megkerülniük a pajzsot, a hajó fala nyilván olyan ötvözetből készült, amelyen minden próbálkozásuk csütörtököt mondott volna. Nyugodtan kijelenthetem, hogy ez a hajó ellenáll minden behatolási kísérletnek.
– De hát valakik csak lehozták ide ezt a hajót! Azok hol vannak? – firtatta Oliver.
Pénelopé is odaért hozzájuk.
– Rendben van, Herbert Wells vagy Geoffrey Turner vagy akárki. Hogy akar átjutni ezen a védőpajzson meg azon az erős hajófalon?
– A leghalványabb fogalmam sincsen – jelentette ki a kövér öregember derűsen.
– Uramisten! – kiáltott föl Oliver. – Itt van a nyakunkon az éjjeli világ, és neked a leghalványabb gőzöd sincs, hogyan találjunk menedéket ebben a hajóban? Ennek az embernek egészen elment az esze – nézett Oliver támaszt keresően Pénelopére, ő azonban nem izgatta magát.
– Édes fiam, én nem azt mondtam, hogy nem jutunk be a hajóba. Csupán arra hívtam föl a figyelmedet, hogy nekem nincs hatalmam sem ahhoz, hogy áthatoljak az erőpajzson, sem ahhoz, hogy behatoljak a hajóba.
– De ne mondd azt, hogy nem ismered ki magad, hiszen te is repültél ilyen hajóban! – fakadt ki Oliver elkeseredetten.
– Mi az hogy!... Csakhogy ez a hajó nem hasonlít azokhoz a modellekhez és típusokhoz, amelyet én megszoktam.
– Akkor azt akarod, hogy várjuk be itt tétlenül, amíg martalékul nem esünk a Sátán bestiáinak?
– Ez Pénelopén múlik – vonta meg a vállát Turner. – Nem igaz, kedvesem? – nézett kérdően a lányra.
Pénelopé hamiskás mosolya széles vigyorgásba ment át.
– Honnan jöttél rá, te rozoga, vén róka?
– Talán jobb lenne, ha előbb beszállnánk a hajóba, ott majd elárulom. Olivernek igaza van. Mindjárt lemegy a nap, és biztos

vagyok benne, hogy a Sátán hordái alkonyattól pirkadatig szorgos munkát végeznek itt. A képzeletetekre bízom, mi fog történni, ha itt találnak bennünket, szánalmasan kiszolgáltatva túlerejüknek.
Pénelopé biccentett, és az erőtérhez lépett. Feltűrte a blúza ujját, előtűnt alóla egy vékony fekete karperec, amelyet megcsóvált, majd mozdulatlanul megtartott a levegőben.
– Jól van. Gyertek gyorsan utánam! Húsz másodperces rést nyitottam – Ezzel átsétált a füvön anélkül, hogy a láthatatlan falba ütközött volna. Turner sietve utánavetette magát, nyomában az elképedt Oliverrel.
– Voltak társaid a hajón? – érdeklődött Turner a lánytól, aki a hajó túlsó oldala felé vezette őket.
– Nem. Csak én egyedül – felelte a lány, anélkül hogy hátrapillantott volna.
– Pénelopé! – kiáltott föl Oliver. – Te vagy ennek az űrhajónak a gazdája! – a birodalomból jöttél!
– Gyorsan kapcsolsz, Oliver – felelte a lány. – Csak ez nem birodalom. Ez az őrület már évszázadokkal ezelőtt semmivé foszlott. Most bolygók konföderációja. De én nem képviselem ezt a szövetséget.
Újból fölemelte a fekete karperecet, és meglóbálta. A sima fémfalon repedés támadt. A repedés kitágult, a fal egy darabkája félresiklott, s mögötte föltárult egy folyosó. A nyílásból kicsúszott egy lépcső, s megállapodott a füvön. A hajó belsejéből ragyogó fénycsóva ömlött ki az alkonyati mezőre.
– Isten hozott benneteket az *Orion* fedélzetén, barátaim! Ugorjatok föl, és érezzétek otthon magatokat.

XII.

Mintha egy másik világba lépett volna át.
A hideg áramvonal, a szimmetria, a mértani tökély világába.
Oliver, aki megszokta a Styx viktoriánus bútorainak viszonylagos kényelmét, s a természet szabálytalan formái között nőtt fel, most valósággal ámulatba esett a tárgyak olajos simasága, steril

hibátlansága láttán.
Némán baktattak a csillagsugár egyenességű folyosón. Követték Pénelopét egy enyhén ívelő följárón. A lány magabiztosan mozgott megszokott környezetében.
Egy félgömb alakú helyiségbe vezette őket, amely buborékként nyomult be a szomszéd termekbe. Itt intett a puha, sima bevonatú székek felé.
– Tessék, helyezzétek magatokat kényelembe. – Körbemutatott a szobán. – A nappalim. Hogy tetszik?
– Kedves – nyugtázta Turner, és habozás nélkül ledobta magát a párnás ülésre. Lecsatolta a fegyvereit, és lehelyezte a tompa fényű fémrácsos padlóra. – Meg kell hagyni, hogy az út kissé megviselte ezeket az öreg csontokat, izmokat és szerkezeteket.
Oliver tátott szájjal bámult körbe a szobán. A bizarr alakú növényekkel fölfuttatott falakon háromdimenziós festmények lógtak. Az egyikről egy idegen jellegű, dzsungelszerű táj előterében egy négyszemű, polip karjaival hadonászó szörny bámult le rájuk. Pénelopé követte a fiú tekintetét.
– Az egy grizowag, Oliver. A Viharról, a Rigel-rendszer bolygójáról. Foglalj helyet. Én is kényelmetlenül érzem magam, ha állsz.
Oliver továbbra is a szobát bámulva leült Turnerrel szemben egy világosbarna fotelba. Meglepetten tapasztalta, hogy mintha valami élőlényre ült volna; aztán rájött, hogy csak a fotel idomul hozzá a teste alakjához. Csodálatosan kényelmes, eleinte meghökkentő is.
– Italt?
Turner valamilyen szeszes italt kívánt. Oliver nem tudta, mit kérjen. Pénelopé a tanácstalanságát látva így biztatta:
– Ne nyugtalankodj. Ajánlhatok valamit, amit biztosan élvezni fogsz.
Pénelopé a rózsaszínű fal egyik kék táblájához libegett, és ujjai fürge táncba kezdtek a gombokon. Egy pillanat múlva félresiklott egy ajtó. Kivett onnan egy kis tálcát, rajta három öblös edénykével. Ezeket szétosztva helyet foglalt az egyik párnán, és karcsú lábait keresztbe rakva megnyomott néhány gombot a tojásdad asztalkán. A falakból lágy, simogató muzsika áradt feléjük, és körülfonta őket zsongító dallamával. Oliver még sohasem hallott ilyen hangokat, és nagyon élvezte őket.
Úgyszintén az italt. Édes volt, akár az őszibarack – virágillattal, pezsdítő fanyarsággal fűszerezve. Érezte, izmai kezdenek elernyedni, ahogy egész lényében szűnik a feszültség, mintha egy

egész kancsó bort fölhajtott volna.
– És most, barátaim – szólította meg őket Pénelopé, miután hörpintett az italából, és ernyedten fölsóhajtott –, mert remélem, barátotoknak tartotok. Úgy érzem, magyarázattal tartozom. Ti a magatok részéről bőségesen és – vetett derűs pillantást Turnerre – hosszú távra elláttatok engem információval, míg én csúnyán átejtettelek benneteket, mindenféle mesékkel áltatva. De nem voltam biztos abban, hogy igazán megbízhatok bennetek. A lovammal együtt a fegyvereimet is elveszítettem. Attól kezdve csak egyetlen vágy vezetett, hogy épségben visszatérjek ide. Turner fölemelte a kezét.
– Megállj csak! Kezdjük az elején. Mi célból jöttél ide?
– Jól van. De az imént megígérted, elárulod, hogyan láttál keresztül rajtam. Azt hittem, sikerült eltitkolnom valódi kilétemet.
– Sikerült is. Hiszen Oliver nem látott keresztül rajtad, nem igaz, fiam?
– Hogy láthattam volna!
– Igaz – tárta szét a karját Turner. – Csakhogy nekem jóval több tapasztalatom van. Én nagyon jól ismerem a Styx minden népét, viselkedésüket, szokásaikat, beszédmódjukat és nyelvjárásaikat. És te persze sehová sem illettél be. És az alakításod sem ütötte meg egészen a mércét. Próbáltad megjátszani az agyafúrt, mégis sebezhető és ártatlan átlag styxi ifjú hölgyet. Csakhogy képtelen voltál leplezni a fiatal hölgyhöz képest szokatlan képességeidet és tapasztaltságodat. Oliver elmondta, hogyan bántál el azzal a vámpírral. Harcmodorod alaposan eltér a Styxen gyakorolt harcmodortól. Nekem az is sokat elárult, hogy kész voltál velünk tartani.
– Igen, persze – ismerte el a lány fanyar mosollyal. – Túlságosan el voltam foglalva azzal, hogy kifürkésszem, kik is vagytok valójában, s közben megfeledkeztem arról, hogy magamat pedig elárulom. Egyébként a Pénelopé Reynolds nevet csak az itteni utazásomra vettem föl. Az igazi nevem Anziel Dubrelicy. – Meleg pillantást vetett Oliver felé. – Hívj csak Anzinek.
– És azért jöttél, hogy fölvedd a kapcsolatot a Styx népeivel? – suttogta Oliver reménykedve. – És segíteni akarsz nekünk, hogy az ellenségünkkel szembeszálljunk?
– Eszem ágában sem volt ilyesmi, Oliver – jelentette ki a lány halkan, ám határozottan. – Csak egy jó móka az egész. Ha úgy tetszik, egy kis kaland.

– Nem értem – mondta Turner elkomoruló tekintettel.
Anziel dallamosan fölkacagott, és dús haját vidáman hátravetette.
– Ez egyszer a nagy Geoffrey Turnert is sikerült meghökkenteni?
– Bevallom, azt hittem, hogy a jelenlegi galaktikus kormány képviseletében jöttél ide, hogy felújítsd a kapcsolatot ezzel az isten háta mögötti világgal. Abban reménykedtem, hogy egy megújult birodalom hírnöke vagy, de belátom, hogy túl merész álmokat dédelgettem. Azt mondod, móka, kaland. Fölfedező vagy talán?
– Tulajdonképpen nem. Ez a hajó az apám luxusjachtja, aki egy rendkívül gazdag (machazoid) kereskedő. A kedves apuskának elég nagy a befolyása. Én pedig, mint az elkényeztetett csemetéje, többé-kevésbé azt csinálok, amit a kedvem tartja. Szabadúszó munkatársa vagyok a csillagközi média egyik adójának. Alkalmi riportokat csinálok, nekik. Ide is egy ilyen riport kedvéért jöttem. – Szeme lelkesen megcsillant. – És mondhatom, megfogtam az isten lábát! Az elhájasodott régi birodalom élő ereklyéje harcol a gonosz erői ellen, ifjú segítőjével az oldalán! És micsoda gonosz! A megtestesült Sátán az ő vérszomjas hordáival! Micsoda hatásos, ősi melodráma! Igazi zaftos történet! Milyen szerencsés vagyok, hogy kutatás közben rábukkantam ennek a világnak a poros irataira. A konföderáció nem nagyon törte magát, hogy ebbe a szektorba beleüsse az orrát. Túlságosan lekötik a saját ügyei. De ha én majd megszellőztetem a történetemet, ez a bolygó lesz a világmindenség leghíresebb helye. Teremtőm, mindegyikünk sztár lesz, szuperhírnesség! Te, Turner – vagy inkább Wells –, eladhatod az élettörténetedet a filmeseknek! Micsoda filmet kerekíthetnek belőle! És te, Oliver – maga az ártatlanság! Kedves arcod ott fog lebegni az univerzum minden csitrijének a szeme előtt. És a naivitásod... valósággal bukni fognak rád a konföderáció női! Mesés gazdagság vár mindannyiunkra!
Oliver megdermedt a döbbenettől. Agya képtelen volt felfogni – de nem is nagyon érdekelte, amit ez a nő összehordott.
Turner arca elborult.
– Várj egy kicsit, Anziel. Elszaladt veled a ló.
– Igazán? Meglehet. Néha valóban elkap a hév, de hát nem látjátok, hogy belelkesültem? Micsoda mesés lehetőségeket nyújthat mindannyiunk számára a Styx! Képes vagy fölfogni ezt, Geoffrey Turner? Mától kezdve megszabadulsz ettől a csipetnyi bolygótól! Híres leszel, igazi kuriózum. A lázadók minden történelmi mandroidot megsemmisítettek. *Te vagy az egyetlen, aki megmaradt!*
No és a Styx! Valóságos élőmúzeum, és nem csupán a Viktória-féle

birodalomé, hanem a középkori világé is! Igazi sötét erőkkel, amelyek életben tartják a kereszténység idejétmúlt formáját! Micsoda érték! A Styx ege hemzsegni fog a kémholdaktól, amelyek lesni fogják és tanulmányozzák az itteni élet csodásan bizarr megnyilvánulásait. A Styx lesz a *szenzáció!*
– Egy pillanat. Nézzük csak meg még egyszer – ült föl Turner a fotelban mereven, hogy barna haja meglebbent. – Azt akarod mondani, hogy kizárólag a magad akaratából vagy itt?
– Hát ami azt illeti, az apámnak megemlítettem, hova készülök. Ha egyhamar nem térek vissza, biztosan küldenek majd újabb űrhajósokat utánam.
– Miért tetted kockára az életedet, amikor egyedül vágtál neki ennek a világnak? – kérdezte a kövér ember lágyan.
– Ó, addig semmi veszély sem fenyegetett, amíg le nem dobott a lovam, és el nem inalt az iszákokban lévő védőeszközökkel. Volt ott egy minivédőpajzs lézerpuskával meg egy-két egyéb fegyver, amelyeket attól tartok, nem ismernétek föl. Magam akartam becserkészni a vidéket. Állati izgalmas volt!
– És azt szeretnéd, ha Oliver meg én visszamennénk veled a konföderációba?
– Hát persze.
– No és mi legyen a Sátánnal?
– Tessék?
– Azt kérdeztem: mi legyen a Sátánnal? Nem akarsz segíteni nekünk, hogy megszabadítsuk ezt a világot azoktól a veszedelmektől, amelyek évszázadokon keresztül sanyargatták? – vonta felelősségre Turner vörösre gyúlt arccal.
– Isten ments! Hiszen az mindent elrontana. Senki sem hinné el egyetlen szavamat sem. És elvesztenénk azt a lehetőséget is, hogy televízión keresztül bemutassuk ezt az egész itteni bolond világot. Eszembe jutott, hogy utazási irodát nyithatnánk erre a világra. Idejöhetnének a látogatók, és szabadon bebarangolhatnák, anélkül hogy az itteni lakosoknak fölfednék kilétüket. Micsoda izgalom! Egy vagyont leakaszthatunk a konföderáció tehetős polgárairól. – Lelkesen összefonta mellén a karjait. Megváltozott, korábbi kedves hangja is tompa, fülsértően karcos lett.
Oliver úgy érezte, mintha kirántották volna alóla a talajt. Gondolatai zabolátlanul és céltalanul cikáztak összevissza. Minden értelmetlennek tűnt. A lány képviselte civilizációval szemben a Styx nevetségesnek hatott.

– De hát, Pénelopé… – hebegte bágyadtan, hogy megpróbálja egyenes vágányra terelni gondolatait. – Anzi, Oliver. Mostantól fogva hívj csak Anzinak. Megutáltam a Pénelopét. Már régen elfelejtettük azokat az undok birodalmi neveket,
– Legyen Anzi. Hát nem látod, hogy nekünk el *kell* pusztítanunk a Sátánt?! – Szerette volna, ha a hangja eltökéltséget sugároz, de a szavak élettelenül koppantak a szájából.
– De miért? – értetlenkedett a lány. – Az a szerencsétlen flótás már idestova ötszáz styxi esztendő óta rémületben tartja ezt a világot. Mit számíthat az a néhány plusz év?
– Azt hiszem, van itt nekem valami, ami esetleg megváltoztatja a véleményedet – kezdett el Turner kotorászni a hátizsákjában.
– Ó, igazán? – hajolt előre Anziel Dubrelicy érdeklődéssel. – Mutasd csak, de nem hinném, hogy…
Geoffrey Turner előhúzott egy pisztolyt, és közvetlen közelről a lány szemei közé célzott.
– De igen – jelentette ki. – Azt hiszem, ezt a kis szerkentyűt nagyon meggyőzőnek fogod találni.
– Micsoda barbarizmus! – méltatlankodott Anziel, amikor Turner intett neki, hogy nyissa ki az irányítóterem ajtaját. – Csak nem akarod komolyan használni azt a micsodát? Úgysem tudod elkormányozni ezt a járművet.
– Én a helyedben nem lennék ebben olyan biztos, Anziel. Ez a hajó nem sokban különbözhet egy viktoriánus csillaghajótól. Lehet, hogy beletelik egy kis időbe, de meg fogom tanulni.
Oliver kábultan követte őket, miután az ajtó szisszenve félresiklott. Túlságosan tompa volt ahhoz, hogysem bármit föl tudjon fogni. Turner szorgosan utasításokat osztogatott Anziel-nek, szavainak a pisztoly intésével adva nyomatékot.
– Igen. Ez a hajó le – és fölszállhat bárhol. De miért? – kérdezte Anziel duzzogva.
– A hegy, amely mellett le fogunk szállni, a világkomputert rejti, és véletlenül a Sátán is éppen ott székel.
– Te ugyanolyan őrült vagy, Turner, mint ő – nyomkodta a gombokat dühösen a lány. Egy érintés az egyik számlapra, és az addig sötét megfigyelőernyők egyből kivilágosodtak. Az egyik képen egy nagyobb csapat éjjeli lény tovább mélyítette az árkot az erőpajzs alatt.
– Őrült? Egyáltalán nem, bár isten bizony, minden jogom megvolna rá. Ötszáz esztendő, Anziel. Ötszáz esztendeje csak azért élek, hogy

harcoljak az iszonytató bestiák ellen. Te hány éves vagy? Becslésem szerint nem több mint huszonnégy. Van sejtelmed arról, mit jelent öt évszázadig élni? Boldog lennék, ha csak normális életkort adott volna a teremtőm, s tudnám, hogy azt hasznosan éltem le, harcolva azokkal az erőkkel, amelyek bemocskolják ezt a világot, amelyet pedig olyan tökéletesre álmodott az, aki engem is megteremtett. De nem. Pékmesterek tucatnyi nemzedékének életét küzdöttem végig, hogy elevenen tartsam a birodalom eszményeit, és szolgáljam azokat, holott eleitől fogva mardosott a gyanú, hogy azok már rég feloldódtak az entrópia mindent megemésztő üstjeiben, amelyek mindent elkoptatnak, ami jó, helyes és nagyszerű a világmindenségben.
Hangja elcsuklott a szenvedélytől.
– Abból, amilyen pillantásokat vetsz rám, látom, hogy nem tartasz teljes értékű embernek. Csak egy gépnek, amelyet itt-ott kiegészítettek egy-két húscafattal. Én minden embernél többet szenvedtem, minthogy hosszabb ideig tartott a szenvedésem. Ha a Sátán ott lakik a poklában, az én poklom itt lakik énbennem. Egyedül az a mozgatóerő tartotta bennem a lelket, amelyet a királynő lobbantott lángra. Ez az erő rendre és igazságra áhítozik. Valaha ez egy tökéletes világ volt, egy paradicsom. Ennek már sok évvel ezelőtt vége szakadt, és én megesküdtem magamban, hogy bármi áron, időt és erőt nem kímélve visszahozom a régi időket. Az én vállamat terhelte a felelősség, hogy a Styxszel ne legyen semmi baj. Ha Nicolas tévútra csúszott, nekem kellett őt megállítanom. De én nem voltam ott. Távol voltam a komputertől, egy falusi nőszeméllyel hetyegtem.
Keserűen elnevette magát.
– Igen, ebből is látszik, hogy nagyon is emberi vagyok. Belátod már, hogy ha szabad kezet adok neked, akkor hiába volt ez a sok-sokévi küzdelem és kín? Minden egyes felzaklató szó erőfeszítéseim elé gördített újabb és újabb akadály.
– De hát értsd meg, Turner, hogy még sok-sok éved van hátra! Nem látod be, hogy a te személyiséged túlságosan nagy ehhez a fura kis bolygóhoz? Megérdemli az egész világmindenség, hogy rád vesse a tekintetét.
– Ez a rohadt világmindenség nem érdemel meg semmit!
– Mindent megkaphatsz, ha ügyesen kevered a kártyáidat – biztatta a lány.
– Én csupán azt szeretném, hogy ez a sok évszázados küzdelem

diadalt arasson. Mert csak ez a vég hoz némi méltóságot az életembe. Egy percig sem hagy nyugtot a styxi embereknek az a sok nemzedéke, amelynek az én mulasztásom miatt kellett rettegésben és tudatlanságban leélnie az életét. El akarom pusztítani a Sátánt. És ehhez végre kezemben vannak az eszközök is, és nem vagyok hajlandó kiengedni a kezemből.
E szavak hallatán kezdett szűnni Oliver zavarodottsága. Jól tette, hogy csatlakozott ehhez az emberhez. Még ha egyik illúzió a másik után foszlik is le a lét kérlelhetetlen valóságáról. Turnerre pillantott. Oliver most döbbent rá, hogy alaptalan volt a gyanú, amely kétségbe vonta Turner ember mivoltát. Szívébe belenyilalt valami, amiben ráismert az öreg iránti szeretetre. Anziel vállat vont.
– Most látom csak, mennyire hiszékeny voltam. Nem kellett volna fölengednem a hajóra.
– De megtetted és láthatod, hogy el vagyok tökélve a célom mellett, s kész vagyok akár megölni téged, hogy elérjem, amit akarok. Nem mintha olyan nagy kedvem volna hozzá, de elég egy rossz mozdulat, és te leszel az, Anziel, aki meghúzod a ravaszt.
A lány, esdeklő, sokat ígérő pillantást vetett Oliverre. De az elfordította tekintetét.
– Rendben van, Turner – adta be a derekát a lány. – A játszma a tiéd. – Fölkattintott egy kapcsolót, egyszerre megjelent egy gömb, amelyen az Egyenlítő tájékán egy szárazföld kígyózott körül. – Ott vannak rajta a koordináták is. – Újabb gombnyomás, és a gömböt, egymást keresztező vonalak hálója szőtte körül. – Csak mondd meg a hozzávetőleges koordinátákat, és elviszlek oda. *Határozott* tiltakozásom fenntartásával.
Turner rövid ideig tanulmányozta a gömböt, aztán megadta az adatokat. A lány betáplálta a számítógépbe.
– Jól van. Az antigrav mindjárt fölemel bennünket, a talaj fölött egy kilométernyire fogunk suhanni. Ott lesznek körülbelül két és fél óra alatt.
– Éjszaka akarsz támadni, Geoffrey? Nem lenne jobb nappal?
– De mennyire, fiam. Ám akkor várakozással kellene töltenünk az éjszakát, és nem bíznék a házigazdánkban, amíg alszunk. Hadd emlékeztesselek rá, hogy amikor itt éjszaka van, a Styx más részén süt a nap. És biztos vagyok benne, hogy a Sátán védelme ugyanolyan erős lesz nappal, mint most. Anziel a fotelok felé mutatott.
– Azt tanácsolnám, kötözzétek be magatokat. Nem lesz teljesen

zökkenőmentes.
– Te meg ne felejtsd el, hogy mi szegeződik egész idő alatt a fejedhez – emlékeztette Turner.
– Hogy felejteném el? – Helyet foglalt a pilótaülésben, beütötte a szükséges utasítást a számítógépbe, és a hatalmas test hamarosan a levegőbe emelkedett, nem kis zavart keltve a körülötte sündörgő éjjeli lények között.
Miután elérték a kellő magasságot, Oliver ámulva nézte odalent a holdfényben fürdő tájat.
Az űrhajó tompa zúgással kísérve a Komputer-hegy és a Sátán Pokla felé szelte a levegőt.

XIII.

A hajó parancsnoki hídján az út legnagyobb részén síri csend honolt. A csend azonban telve volt feszültséggel, indulattal. Anziel dühös tekintetét a számtalan műszerre szögezte, és bensőjében forrt a harag. Geoffrey Turnerből elszánt célratörés sugárzott. Oliver Dolan ernyedten a megfoghatatlan kétségbeesés, a belső küzdelem hallgatásába burkolódzott.
A közvetlen múlt káprázta tó sebességgel pörgött újra gondolataiban. Ahogy nézte a csillagokat, beléhasított a lehetőség, hogy nincs Isten mögöttük. Annak a lehetőségnek a fölismerése, hogy a világmindenség nem más, mint a véletlen történések halmaza. Ez a gondolat már korábban fölsejlett benne, ám most, hogy a teljes igazságot megismerte, lehetetlen volt mögötte egy irányító isteni kezet föltételezni.
Ekkor, mintha most érkezett volna el a megvilágosodás pillanata, belévillant a fölismerés, hogy bármi légyen is az élet értelme, azt neki, magának kell megtalálnia.
Tökéletesen egyedül volt. Érezte, tudta. Egyedül ő felelős a tetteiért. Soha azelőtt nem érezte magát ilyen elszántnak.
Ám ez az új felismerés élete legfélelmetesebb élményével ajándékozta meg.
A képernyők most a hold kísérteties fényében fürdő magas hegyeket

mutatták odalent.
– Az ott – mutatott az egyikre Turner fojtott izgalommal.
Anziel némán bólintott, és utasítást táplált a komputerbe. A hajó leereszkedett, és tompa huppanással pontosan a Turner mutatta helyen szállt le.
Előttük ezüstös csillagfényként izzó kapuboltozat magasodott.
Jól van, Anziel – dicsérte meg Turner –, és most még van egy-két dolog, amit szeretném, ha megcsinálnál.
– És mi legyen az?
– Vannak itt a hajón személyi fegyverek, nem igaz? Említettél lézerpuskákat, erőpajzsokat. Úgy vélem, ezek nagyon jó szolgálatot tennének.
A lány bólintott.
– Van még egypár fegyverem, de egyéni erőpajzsom egy sem maradt.
– Azt is tudom, hogy ez a hajó is el van látva védrendszerekkel, például erőpajzzsal. De hogy állunk a támadó fegyverekkel?
– Természetesen nincs... – kezdte a lány, de Turner félbeszakította.
– Gondold meg jól, Anziel, mielőtt hazugságra állna a szád. Ahogy mondtam, magam is elboldogulok, de előbb elintézlek...
– Van két lézer a bal oldali szárnyban, de nem túl komoly... – Az is megteszi. A komputer kapuját nem úgy tervezték, hogy a modern fegyvereknek ellenálljanak.
– És ha vannak védelmi lézerek?
– Kedvesem, ha a Sátánnak volna lézerje, ez a világ már régen hamuvá égett volna. A Sátán a saját tudása korlátai közé van zárva... A Styxet a béke és nem a háború világául szánták.
– Gondolom, fölösleges megkérdeznem, hogy mit csináljak a lézeremmel – nézett a lány a képernyőre, amely a kapu közelképét mutatta.
– Várj, majd én megmondom. Azt akarom, hogy vágj rajta lyukat. Ez a kapu ötszáz éve itt mered köztem és Nicholas között. Látni akarom, ahogy salakká olvad. – Szeme izzott, amint a kapura nézett. Előbb azonban jobban föl kell fegyverkeznünk. Oliver – fordult az ifjúhoz. – Amióta találkoztunk, én nem mindig voltam őszinte hozzád. Tisztában vagyok vele, mennyire megviselt, ami a tudomásodra jutott, ne hidd, hogy nem vettem észre. Fölbecsülhetetlen segítséget nyújtottál nekem. Nélküled aligha jutottam volna el idáig. – Beszéd közben egyik lábáról a másikra állt. – Semmi kétség, használni tudnám a segítségedet a Sátán végső

megsemmisítésében. De te már megtetted a magadét. Ha úgy döntenél, hogy nem jössz velem, megértem...
– Azt akarod mondani, hogy nem fogod őt pisztollyal kényszeríteni? – csodálkozott a lány.
– Erre sohasem volt szükség – kapcsolta ki Oliver a biztonsági övét, amely lekoppant a padlóra. Fölállt, és Turner szemébe nézett.
– Geoffrey, én elköteleztem magam. Vállalnom kell a döntésem felelősségét.
– Nem értettél meg, fiam. Én föloldozlak téged a kötelezettség alól. Szabad vagy. Anziel szavai mindent egészen új megvilágításba helyeznek. A styxi életformának befellegzett, akár elpusztítjuk a Sátánt, akár nem.
– Nem, Geoffrey. A feladatom és célom, ha módosult is, nem változott meg. Követlek.
Turner szeme elhomályosult.
– Nagyszerű férfi vagy. Majd Anziel felé pördült.
– Helyes. Adj mindkettőnknek fegyvert. Aztán pontosan megmondom, mit kell tenned.
A sötétséget kettős fénycsóva hasította át, és zúgva nekivágódott a gránitkeretes kapunak. A támadás csupán egy pillanat műve volt. A kapu narancsvörösen fölizzott a fekete éjszakában, aztán összeomlott.
– Ez az – vezényelte Turner. – Elég.
Anziel leemelte ujját a gombról. Az összeroncsolt kapu még mindig vörösen izzott a megfigyelőernyőn. A holdfényben áttetsző füstkígyók vonaglottak menekülő lidércekként.
– És most várunk?
– És most várunk – erősítette meg Turner. Pisztolyát leengedte. Egy másik fegyvert dugott a bal válláról lelógó tokba: egy lézerpisztolyt. Hasonló fegyver fityegett Oliver jobb csípőjén is. A fegyver egy modernebb változata volt az Oliver által ismert szerkezetnek – ravasz helyett egy nyomógombbal lehetett működésbe hozni. Oliver előrehajolt székében, és a kapu mögött föltárult szurokfekete folyosó felé nézett.
– Biztos vagy benne, hogy válaszolni fognak?
Turner bólintott.
Feszülten várakoztak, amíg a kapu izzása elhalványodott.
– Az erőpajzsot teljesre állítottad?
– Hát persze hogy teljesre.
– Ott vannak! Látjátok? Gondoltam, hogy a Sátán minden

eshetőségre számítva fölkészült a védelemre. – Arcára feszült várakozás ült ki. Oliver hunyorogva próbált rájönni, mint látott Turner, s végre ő is megpillantott néhány alakot az alagút szájában. Egy vastag cső torka ásított feléjük.
– Ágyú! – kiáltott föl Turner vidáman. – Csak hadd süssék el, Anziel. Azt akarom, hogy a Sátán belássa, mennyire kilátástalan a védelme.
Az audiomonitort hatalmas durranás reszkettette meg. Az ágyú torka tüzet okádott – a robbanó lövedék többméternyire az *Orion* testétől, az erőfalon pukkant szét.
– Nagyszerű! Most pedig pörkölj oda nekik mindkét csőből!
Két sugár sistergett villámgyorsan az ágyú és a körötte sündörgő alakok felé. Egy pillanatnyi villanás mélyen a hegy belsejéig megvilágította az alagutat, láthatóvá tette a szertefoszló ágyút meg az éjjeli lényeket.
– Elég!
Anziel újfent bebiztosította a lézert. Odabent lángok világítottak. Aztán elhamvadtak.
Hirtelen egész csapat éjjeli bestia özönlött ki az alagútból. Csurgó nyálú farkasemberek rohantak ki. Apró sárkányok és csíkos kígyószörnyek csúsztak-másztak. Utánuk egész sereg ocsmány szörny nyomakodott elő.
– Hihetetlen – dünnyögte Anziel. – A Sátán is bizonyára tisztában van vele, hogy ezeknek a teremtményeknek nyílt terepen semmi esélyük velünk szemben!
– Nem érted meg annak az embernek a pszichológiáját, vagy inkább pszichopátiáját – érvelt Turner. – Képtelen beismerni, hogy valaki erősebb nála. Sátáni büszkesége ezt nem engedné meg. Nem eshet ki a szerepéből. Várjuk meg, amíg az összes bestia kimenekül.
A fenevadak egyre csak özönlöttek, míg Oliver becslése szerint legalább százan sorakoztak a hajó köré. Megpróbáltak foggal-karommal áthatolnia az erőpajzson.
– Azt hiszem, minden vendégünk megérkezett, Anziel – mondta Turner. – Megkezdheted a tűzijátékot.
A lány beigazította a lézereket, aztán megnyomta a gombokat. A fénycsóvák ezúttal lassú kaszáló mozgást végeztek. Suhogtak és csapkodtak a beste jószágok sorai között. Anziel tőrszerű csóvákká fókuszálta őket. Az egész csak néhány percig tartott. Amikor Anziel végre kioltotta a sugarakat, egyetlen éjjeli lény sem maradt épen. Füstölgő kupacokban hevertek; itt egy karmos kar, amott egy letépett láb.

– Még egypárszor végigpásztáznám a bestiákat. Nem szeretném, ha ott kint összetalálkoznánk valamilyen döggel – biztatta Turner a lányt, leplezetlen vidámsággal a hangjában.
A csillagokból jött hölgy vállat vont, bekapcsolta a sugarakat, és ismét végigkaszált az éjjeli lények roncsain.
– így jó lesz?
– Ennyi elég is. – Majd Oliver felé: – Felkészültél?
– Sose jobban.
– Te is eljössz velünk egészen a kapuig – vetett Turner parancsoló pillantást Anziel felé.
– De hát minek?
– Hogy őszinte legyek, nem bízom benned – felelte Turner. – Kitelik tőled, hogy a magad érdekében hátba lézerelsz bennünket, hogy a jelenlegi gyalázatos helyzet fennmaradjon a Styxen. Vagy talán nem?
A lány dühösen elvörösödött.
– Nem hiheted, hogy erre képes lennék! Nem vagyok angyal, de gyilkos sem.
– Igaz. Hiszek neked. De mi gátolhatna meg abban, hogy elbódítasz bennünket, és aléltan leteszel valahol, alkalmat adva a Sátánnak, hogy újrafegyverkezzen? Jobb, ha velünk jössz. Nem akarok kockáztatni semmit.
– Ez egy mániákus bolond! – nézett a lány, esdeklően Oliverre.
– Azt ajánlom, fogadj neki szót – mondta Oliver tompa hangon.
– Jobb, ha már most megtudjátok, hogy nem fogok otthon, hízelgő történeteket mesélni rólatok – fenyegette meg őket a lány, és lepördült a vezetőülésről.
Az éjjeli lények megperzselődött maradványait kerülgetve, minden baj nélkül megtették a füstölgő kapuig vezető néhány métert.
– Tovább nem megyek! – jelentette ki Anziel, mihelyt odaértek a kapu elé.
– Nem is kell – felelte a férfi. – Köszönjük neked, Anziel Dubrelicy, az értékes, bár nem egészen önkéntes segítséget. Visszamehetsz a hajódra. Most már semmit sem tehetsz, amivel akadályozhatnál bennünket.
Oliver elnézte a lányt, amint visszabaktat a hajóhoz. Mondhat rá bármit az ember, gondolta, egy azonban biztos: nagyon szép. Elnézte rugalmas izmai játékát a feszes nadrág alatt, csípői kecses ringását. Nem hitte, hogy valaha is viszontlátja őt.
Váratlanul hideg szélroham zúdult le a hegyoldalról, meglobogtatta

Oliver ingét, amint elbűvölten bámulta a távolodó lányt. Az meglengette karperecét az erőpajzs előtt, fölkapaszkodott a hajóra, ott megfordult, és hosszan nézett a fiúra. A távolság elmosta a kedves arc vonásait.
– Jössz már, Oliver? – markolta meg Turner harcra készen a lézerpisztolyt.
Oliver kihúzta tokjából a sajátját, kibiztosította, s követte Geoffrey Turnert a Pokol torkába.
Először sűrű csönddel terhes folyosó fogadta őket. Csak lépteik visszhangoztak körülöttük, s verődtek vissza egy halványan megvilágított terem falairól, amely valahol mélyen a hegy belsejébe torkolt.
– Maradj szorosan a nyomomban – intett Turner. – Félezer éve annak, hogy ezeket a padlókat tapostam. Nem vagyok egészen biztos az irányban, csak sejtem.
Oliver bólintott, és megmarkolta a pisztolyát.
– Nem lehet tudni, miféle csapdákat rejtett el mostanára ezen a helyen a Sátán. Biz isten elég sok ideje volt rá, hogy fölkészüljön. Maradj a közelemben, és légy készen minden eshetőségre.
Olivert meglepte, hogy a veszély szinte megkönnyebbülést szerzett számára. A fenyegető veszedelem kisöpörte fejéből a gondolatokat, és megszilárdította eltökéltségében, hogy segítséget nyújtson Turnernek. A szervezetét elárasztó adrenalin meg a hátborzongató kísérteties csend egy időre minden kételyt elűzött belőle.
Egy idő után több folyosó találkozásához értek.
Turner hirtelen megtorpant s döntött.
– Azt hiszem, erre. Befordultak.
És a folyosó ugyanolyan volt, mint az előző: félhomályos, hosszú, üres. Grafitszürke falai simák.
Mentek egy darabig; csapdával, éjjeli lénnyel nem találkoztak.
– Nem tudom elhinni, hogy az egész nyájat kiküldte Anziel lézerágyúi elé – dörmögte Turner. – De azt sem, hogy nem találkozunk további védelemmel...
Egyszerre mennydörgő hang robbant bele a folyosó légterébe, hogy Oliver fogai belerezegtek.
– Nocsak, Turner. Végre sikerült behatolnod a Pokolba...
Turner megálljt intett Olivernek. Szemei körbecikáztak. – Nicholas?
– Megint ez a név – visszhangzott a robajló hang. – Ragaszkodsz a fantazmagóriádhoz. Nos, akárhogy legyen is, elértél valamit, te meg a barátod. Te vagy isten szolgái közül az első, akinek ez sikerült. És

te, Oliver Dolan, te vagy az első halandó.
Turner fölemelte a fejét, és látszólag a környező falakhoz intézte szavait.
– Te még mindig a szellem megnyilvánulásait látod a fémben, az elektronikus áramkörben és az elektromosságban, nem igaz, Nicholas? Tessék, itt vagyunk. Mit akarsz ez ellen tenni?
– Igazi újdonság számomra, Geoffrey Turner, hogy ennek a világnak a lakói saját akaratukból szállnak alá a Pokolba. Nagyon viccesnek találom.
– Nem gondoltam volna, hogy van humorérzéked.
– Ó, igen. Azt viszont egyáltalán nem találnám mulatságosnak, ha már a folyosóm felénél utolérne a vég. Most vendéglátó kedvemben vagyok. Jó irányba haladsz. – A falakon piros nyilak kezdtek villogni. – Kövesd a felvonóig, amely aztán eljuttat a célba.
– Miért vagy olyan segítőkész? – kérdezte Turner.
– Beszélnivalóm van veled. És szeretnék valamit mutatni.
A hang elnémult.
– Megvallom, azt hittem, erőszakkal kell behatolnunk odáig.
A beálló csöndben követték a villogó fényeket. Oliver lövésre készen tartotta a pisztolyt, de egyetlen éjjeli lény sem mutatkozott, a falak nem okádtak tüzet, a padló sem nyílt meg alattuk.
A folyosó végén volt a felvonó. Közeledtükre szisszenve szétnyílt az ajtaja.
– Lássuk csak... ha jól emlékszem, ez a lift... úgy van, hát persze, a komputer *legalsó* szintjére visz... a biomedikai részlegbe. Neki is ott kell lennie, ha hozzákapcsolta magát a gépezethez...
– Igazán azt hiszed, hogy harc nélkül magához enged bennünket? – csodálkozott Oliver. A kövér férfi azonban egy pillanatig sem habozott.
– Gyere, Oliver. Említettem, hogy az illető komplett őrült. Biztosra veszem, hogy tartogat számunkra meglepetést. Nem árt, ha óvatosak leszünk. Közben minél közelebb kerülünk hozzá, annál jobb.
Az ajtó összezárult, és a kis fülke süllyedni kezdett. Turner az ajtóra célzott a pisztolyával. Készen állt minden eshetőségre, s a fiú is követte példáját.
Jó percnyi süllyedés után a felvonó megállt, és az ajtaja szétnyílt. A fülkét kénszag töltötte meg. Oliver elsápadt. Pislogva bámult a karmazsinpiros és okkersárga fényekre, amelyek átszűrődtek a padlóból előtekergő füstkígyókon.

Turner tétovázás nélkül kiugrott a liftből, néhány métert előresietett, s ott megállt. Oliver utána. A liftajtó abban a pillanatban összezárult mögötte.
Turner szavai szinte elvesztek a nagy semmiben.
– Azt hiszem, valamilyen terem van itt. Átkozottul füstös. Bűzlik, mint a pokol.
– Hogyan tovább?
– Csak előre! A lézert lövésre készen... Nekivágtak a füstnek, amely Oliver érzése szerint alig akart megnyílni előttük. A messzeségben fények lobogtak – Oliver most már jól látta, hogy lángnyelvek táncolnak, mintha a terem szélei lángban állnának. A fémpadlót helyenként nyers szikla szakította meg. A tompa világosságban itt-ott vörösen izzó patakocskák törtek utat maguknak.
Alig tíz méterre tőlük egyszerre lángoszlop szökkent a magasba, perzselő hőséget árasztva magából. A lángnyelvek tüzes kígyóként tekergőztek, s izzó oszlopként máris ott kavarogtak közvetlen előttük. Ropogó-sziszegő hang csapott feléjük, mintha maguk a szavak is lángra gyúltak volna:
– Eddig és ne tovább, vendégeim! Megérkeztetek az előcsarnokomba. Hallgassátok meg az üdvözlőkórust!
Körös-körül pokoli hangzavar tört ki, sikolyok és vérfagyasztó üvöltések, halálhörgés és ordítás.
– A testüktől megszabadult elátkozott lelkek lakoznak ebben a bugyorban – jelentette a tüzes hang –, ők az én éhemnek csillapítói.
A lángoszlop lehelete fekete füstfoszlányokat lebbentett fel, és előtűnt tucatnyi göcsörtös démon, szemükben az iszonyat kifejezésével. Ugrándoztak és táncoltak a lángokban, lángnyelvek módjára hajladoztak, és valamilyen hallhatatlan zene kakofón ritmusára, tüskés farkukkal csapkodták a padlót, patáikkal dobogtak.
– Pajtásaim a pokol tüzében – jelentette a lángoszlop hangja. – És most, Geoffrey Turner, Oliver Dolan, legyetek üdvözölve. Eljöttetek, hogy csatlakozzatok hozzánk.
– Azt lesheted! – kiáltott föl Turner, és a lángoszlop tövéhez irányította a pisztolyát. – Úgy van, fiam? Zúzzuk ripityára ezeket a táncoló dögöket!
Turner pisztolyából vakító fehér sugár lövellt a tűz fészkéhez. Oliver is fölemelte pisztolyát, megnyomta a gombot, és a sugárral gyorsan lekaszálta az eszeveszetten ugrándozó démonokat.
Egy hatalmas robbanás, égő törmelékzáport szórt szerteszét, és húsz

méter magasban föltárult a fémmennyezet. Oliver fegyvere látványos eredményt hozott, a táncolok felét lekaszálta, mire azok ráeszméltek, hogy mi történik. Még hármat sikerült leterítenie, amikor megálltak, hogy megvédjék magukat a Turner sugara, okozta robbanástól.
A megmaradt démonok Turnerre és Oliverre vetették magukat, de ezek lemészárolták őket. A bestiák tetemei szerteszét hevertek, füstjük összekeveredett a kénköves miazmával.
– Nem, Nicholas. Nem azért jöttünk, hogy részt vegyünk a te kisded tűztáncaidban. Azért jöttünk, hogy elpusztítsuk a bolygó ötszáz éves ellenségét. *Téged!*
Ismét fölharsant a hang, ezúttal a csarnok távoli sarkából:
– Gondoltál-e arra, Turner, hogy ha kudarcot vallasz, akkor nem csupán a halálotokkal leszek gazdagabb, de elnyerem csodafegyvereiteket is? Bizonnyal az Isten ajándékai. Mint a hajó is, amelyen ideérkeztetek. Úgy tűnik, Jehova eldöntötte, hogy beavatkozik. Nem vall nagy okosságra, ha ilyen szedett-vedett csapatokat küldött ellenem, mint ti. De megmondtam, hogy beszélni akarok veled, és ez így is van. Tehát maradjatok ott, ahol vagytok. Pihenjetek. Szükségetek lesz az erőre. Később.
– Beszélni! – vicsorított Turner. – Ötszáz év múltán *beszélni* akarsz velem?
– Úgy van. Azt akarom, hogy ismerd el, te voltál az, aki hamis emlékeket programoztál be a rendszerembe.
– Hamis emlékeket! Te jó ég, Nicholas, azt akarod mondani, hogy kezdesz rá emlékezni, milyen világ volt itt valaha?!
– Igen, látom már, hogy te voltál az. Ezért meg fogsz halni, Turner.
Kínok kínjával.
– Uram egek, hát nem érted, ember! Az a kép mind igaz. Te nem a Sátán vagy!
– Ezt nem akarom többé hallani... ostobaság! – mennydörögte a hang. – Most pedig mutatni akarok neked valamit. Meguntam, hogy itt töltsem az időmet, idelent a királyságomban. Igaz, hogy az éjszakát benépesítő teremtményeim érzékein keresztül én is a felszínre kerülök. Csakhogy azok közül egyik sem vagyok én! Ezért teremtettem egy testet, amely mindenben megfelel az én uralmamnak. Olyat, amely rémülettel tölti el az emberi szíveket. Ezzel talán sikerül végleg legyűrnöm minden ellenállást, s megszerzem az osztatlan világuralmat! És újból beállt a csend. Baljós csend.

– Miről beszél ez, Geoffrey?
– Akármiről is, de nekem nincs ínyemre. Semmi kétség, nem ok nélkül hozott ide minket. De menjünk. Itt oldalvást találunk egy ajtót. Nem szívesen vagyok ebben a nagy térségben minden fedezék nélkül.
A kialudt tűzoszloptól jobbra tértek.
– Erre – mondta Turner. – Előre. Szerintem ott egy falnak kell lennie.
Oliver megfordult, hogy mondjon valamit, de ajkára fagyott a szó. Ugyanis valami roppant nagy közeledett feléjük. A fiú megtorpant, és megragadta Turner kabátját.
– Mi az, mi van?
Oliver azonban csendre intette a méltatlankodó öreget, és a hatalmas testre mutatott, amely egyre közelebb nyomult feléjük a füstön keresztül.
– Mi az? – suttogta.
– Akármi legyen is – iramodott meg ismét Turner –, most nincs időnk lacafacázni. Keressük meg gyorsan az ajtót.
A rejtett hangszórókból öblös nevetés hangzott föl. Oliver megfordította a fejét, és látta, hogy az alak egyre sebesebben közeledik feléjük. Jobb felől szél kerekedett, és elfújta a füstöt. Oliver szeme előtt egy toronymagas alak bontakozott ki az oszladozó füstből.
A patájától a szarváig legalább tíz méter magas, irdatlanul széles alak iszonyú mása volt annak a Sátánnak, amelyet Oliver gyakorta látott a könyvekben. Vállain hatalmas denevérszárnyak ültek. Két lába akár valamilyen gigászi kecskéé. Kígyószerű farka vége olyan volt, mint egy rettentő lándzsa. A bestia testének többi részét – a törzsét, a karjait, a fejét – emberszabásúra mintázták. A fejét hegyes fülek, félelmetes szarvak, és tüzesen izzó szemek tették teljessé.
A szörnyalak megtorpant, karmos kezével rájuk mutatott. Száját kinyitotta, s elővillantak borotvaéles fogai.
– Íme, itt vagyok, Turner. Vadonatúj, de végleges szellemtestemben. Lássuk, mit tehetsz ellenem!? – Az alak előbbre lépett.
Turner már régen észrevette a szörnyeteget. Hamarébb magához tért a kezdeti sokkból, mint Oliver, megcélozta a pisztolyával, és megnyomta a gombot. Vakító fehér tűzsugár találta telibe a monstrum mellét. Ám sistergő hús és égő alkatrészek helyett csak egy meggypiros folt jelent meg a testén. És a szörnyeteg már csaknem egy karnyújtásnyira volt tőlük.

– Az átkozott dög tiszta robot! – kiáltott föl Turner, és nagyot ugrott hátrafelé a szörnyeteg lecsapó karja elől.
Oliver sebesen megkerülte a lényt, és célba vette az arcát. Az arcnak az a része, ahol az orca szokott lenni, vörösen fölizzott. Ám egyéb kárt nem szenvedett. Meglódult, nehéz patái megcsúsztak, a padlóra zuhant, de föltápászkodott, és a homályba vesző sarok felé rohant, ahol Turner elrejtőzött.
– Jól van, Oliver – nézett az öreg ádázul a feléjük csörtető óriásra. – Egy sugár kevés, de kettő talán elég lesz. A bal szemébe, fiam. Siess!
Oliver megfogadta a tanácsot, és pontosan a bal szem pupillájára célzott. Mindkét fegyver felzümmögött, és a két sugár találkozott a robot szeménél.
– Tartsd ki, ameddig csak tudod! – kiáltotta Turner. A sátánszörnyeteg jobbra lépett, Oliver és Turner azonban szintén jobbra mozdították a sugarakat. A bestia a szeme elé emelte a kezét, de elkésett. A kemény üveg és műanyag nem tudott ellenállni a kettős lézersugárnak: a teremtmény arcán olvadékkönny patakzott lefelé.
A szörny felüvöltött, és gyorsan hátat fordított, hogy megvédje a másik szemét. Majd hátrálva ismét támadásba lendült.
– Rájöttünk, mi a gyenge pontja! – kiáltotta Turner. – El kell kapnunk a másikat is. Kétoldalt kerüljünk a beste állat elé. Amilyen gyorsan csak lehet, vegyük célba a másik szemét is.
Turner jobbra, Oliver balra szökkent. Mihelyt a fenevad oldalába kerültek, Oliver megcélozta a jobb szemét. Kisvártatva Turner lézerje is csatlakozott. Az óriás most is a szeme elé emelte a kezét, aztán hihetetlen fürgeséggel Turner felé ugrott, és vaktában lesújtott a kezével. Bár a csapás csak súrolta az öreget, még így is elég erős volt ahhoz, hogy ledöntse a lábáról. Turner végighempergett a padlón, és meg sem mozdult.
– Geoffrey! – kiáltotta Oliver.
A sátáni lény sarkon fordult, és az új hang irányába lódult. Oliver nyomban belátta, hogy hibát követett el, és lábujjhegyen az elterült Turnerhez lopakodott.
– Nincs semmi bajod? – suttogta.
– Kicsit fejbe kólintott – felelte Turner. – Egyelőre nem tudok mozogni – emelte föl kissé a jobb karját. – Siess! Fogd az én fegyveremet is. A szemére célozz!
A lobogó tűz fényében Oliver észrevette, hogy az öreg szájából vér csordogál. Bal kezébe markolta a fölajánlott pisztolyt, és a vaksin

tántorgó robot felé fordult.
– Ezért csalt hát ide bennünket ebbe a csarnokba – nyögte Turner fuldokolva. – Azt hitte, hogy ezt a fenevadat nem fogja a lézer. Mutasd meg neki, fiam, hogy tévedett.
Oliver bólintott.
Turner hangja ordítássá erősödött, hogy magára vonja a robotsátán figyelmét. Az meg is pördült, és feléjük indult. Oliver mindkét pisztolyával célba vette a rém jobb szemét. Tüzelt. A bal kezével nem sikerült egyből eltalálnia, ám kisebb igazítás után mindkét fegyver fényenergiája az üres szemgödörre összpontosult. Hamarosan füst kezdett szivárogni belőle.
Az óriás megtorpant, védekezésül a szemgödre elé emelte a kezét, de azért csak jött feléjük. Oliver gondolkodás nélkül odébbugrott, egy másik szögből újra lőtt. Tűznyelv csapott ki a szemgödörből. A szörny az arca elé emelte a bal kezét, és ott tartotta. Oliver a tátott szájába irányította a sugarakat, és sikerült lyukat égetni a szájpadláson. Az irdatlan állkapcsok csattanva összecsukódtak.
A hatalmas farok csapkodni kezdett, megpróbálta eltalálni a fiút. Oliver hátraugrott, aztán eliramodott. Észrevette, hogy a rém az emberhez hasonlóan érzékel: a szemével lát, a szájával beszél, ezért bizonyára hallani is a fülével hall. Megcélozta hát az egyik fülnyílást, és ameddig csak tudta, ott tartotta a sugarakat. Csak azért ugrott el, hogy elkerülje a rém jobb kezének karmait. Ekkor a szörny kihasználva az alkalmat, lecsapott a bal kezével, és csak hajszál híján kerülte el a kifulladó ifjút. Most azonban Oliver nem futott el, hanem megvetette lábát, és újra megcélozta a jobb szemgödröt.
A rémalak váratlanul mozdulatlanná dermedt. Oliver cselt gyanítva továbbra is a szemüregen tartotta a sugarakat, mire a szemekből, az orrlyukakból, a szájüregből szikrák, majd láng – és füstnyelvek törtek elő.
Oliver látva, hogy megállította a szörnyet, visszarohant Turnerhez, akinek közben sikerült a kezére támaszkodnia.
– Szép munka, Oliver. Elégetted a Sátán irányítóközpontjával való rádió-összeköttetést. Segíts talpra állnom. Sejtem, hol lehet az irányítóközpont.
Turner Oliverre támaszkodva végül megtalálta az átjárót.
A folyosó lefelé lejtett, s a Pokol legmélyebb bugyrába vezetett, ahol a Sátán nevű lény lakozott.
Oliver látta, hogy ez a hely még az előcsarnoknál is jobban

hasonlított a Pokolra.
Egyetlen lakója a tápoldatban lebegő szánalmas teremtés.
Odamentek hozzá, mire az beszélni kezdett.
– A fényfegyvereiteknek köszönhetitek megmenekülésetek! – zengett a hang a függő hangszórókból. – Ám *engem* aligha lesztek képesek elpusztítani.
Turner lerázta magáról Oliver segítő karját, és előbbre bicegett.
– Mire alapozod ezt a véleményedet, Nicholas? Te jó ég, micsoda szörnyű látványt nyújtasz! – Turner oldala még mindig vérzett, ahol a robotördög megütötte. Hangja erőtlenül csengett.
– Ez a gyarló test, amelyet itt látsz magad előtt, csupán egy eszköz, az én tervem edénye. Tudatom nemsokára teljesen azonosulni fog szellemi önmagámmal, amely itt van eltemetve ennek a hegynek a mélyén. Az leszek én, és én leszek az. És hogy miért nem fogtok megölni engem, hát ezért!
A mennyezetről tucatnyi démon záporozott rájuk. Rávetették magukat Turnerre és Oliverre. Kiütötték kezükből a lézert, és erősen megragadták őket. Oliver ellenállt, de hasztalan. Turner is hősiesen küzdött, ám a szörnyek kíméletlenül tépték és ütötték őt.
– Megálljatok! – kiáltott a Sátán. – Várjatok vele.
Geoffrey Turner szánalmas állapotban volt. A démonok leszaggatták az ingét, föltépték a mellét. Látni lehetett elektronikus alkatrészeit. De még lélegzett. Még öntudatánál volt.
– Te győztél, Sátán – mondta, az állán véres nyál csurgott alá. – Közel voltam hozzá, de te győztél. Föladom. A lelkem a tiéd.
– Látom, realista vagy – mondta a hang a hangszórókból. – Méltó ellenfél voltál az elmúlt századokban. De a sorsodat nem kerülhetted el. A sorsod az én kezemben van.
– Igazad van.
– Geoffrey! – kiáltott föl Oliver. – Most akarod föladni?
Vadul birokra kelt fogvatartóival, de hasztalan. Azok nem emberi erővel tartották béklyóban. Turner ordítani kezdett:
– Te, Nicholas, vagy ha úgy tetszik, Sátán! Azt állítod, hogy ez a test itt előttem ebben a tápfolyadékban, amit Hedley Nicholas testeként ismerünk, eszköz csupán. Meg hogy a tudatod most már teljesen a gépedben, akarom mondani, szellemi önmagádban lakozik. Ez sok mindent megmagyaráz.
– Mit akarsz ezzel mondani, Turner?
– Csak azt, hogy azok a tebenned tárolt nyugtalanító emlékek, azok az *emberi* memóriák, ehhez a tápfürdőben lebegő emberroncshoz,

ehhez a Hedley Nicholashoz tartoznak. A húsnak ehhez az edényéhez, amely elhozta erre a bolygóra a te valódi szellemedet. Azok az emlékek nem a tieid, Sátán. A letűnt századok során te csupán mankónak használtad ezt a nyomorúságos testet. Mondd meg nekem: látsz-e ennek az embernek a szemével, mint ahogy a teremtményeid szemével látsz? Mi a funkciója ennek a húscafatnak, amelyet itt megőriztél? Az égvilágon semmi, ha igaz az, amit állítasz.
– Azoknak a következtetéseknek adsz hangot, Turner, amelyekhez én magam is eljutottam. Köszönöm. De mire akarsz kilyukadni? – Meg fogok halni, Sátán. Érzem. És mélységesen lenyűgöz a te nagyszerűséged, a te hatalmad. Szeretnélek szolgálni téged.
– De hiszen azt mondtad, hogy a halálodon vagy. Hogy szolgálhatnál engem?
– Te már maradéktalanul magadbaittad ennek a teremtésnek a képességeit. Ez a Hedley Nicholas már semmi a számodra. Miért ne kapcsolnád le magadról ezt a parazitát? Miért ne vedlenéd le őt, és kötnéd magad *énhozzám?* Hogy magadba idd az én képességeimet. A tank biztosan életben fog engem tartani addig.
Hallgatás volt a válasz.
Oliver kerekre nyílt szemmel bámult Turnerre. Mit jelent ez az egész? Meg akart szólalni, de nem jött szó az ajkára.
– Sokat adhatnál nekem. Sok ismeretet – szólalt meg végre a Sátán.
– És mindez a tudás a te tudásoddá válik, Sátán. Vesd ki ezt a haszontalan roncsot ebből a tankból. Hiszen ez Hedley Nicholas. Mindössze hordozója volt a te tudatodnak. Ő a forrása a te önbizalomhiányodnak.
Hihetetlen, de a tankban lakozó lény tágra meresztette a szemét.
– Nem! – harsogták a hangszórók. – A Sátán én vagyok! Én, itt a tankban.
– Nem – visszhangzotta ugyanaz a hang. – Én a gépben, én vagyok a Sátán, te a szolgám vagy!
– De én irányítom a gépet! – erősködött a testetlen hang. – Az az én szellemi testem. – A tankban lebegő lény bugyborékolni látszott.
Oliver egyszerre úgy érezte, hogy a démonok erős szorítása elernyed. A test ott a tankban rángatózni kezdett, miközben a hangszórók begerjedt hangja önmagával viaskodott. Oliver kibontakozott a démonok markaiból, és azok nem próbálták meggátolni.
Kiszabadulva Turner felé pillantott. A kövér ember vérbe fagyva

elnyúlt a padlón. A démonok egytől egyig mozdulatlanul várakoztak. A tápfolyadék túlcsordult a tank szélén, amint a benne úszó lény, amelyet Turner Hedley Nicholasnak nevezett, nyugtalanul forgolódott benne.
– Siess, Oliver! – kiáltotta Turner elcsukló hangon. – Pusztítsd el, amíg nem késő!
Oliver fölocsúdott pillanatnyi bénultságából, kutatni kezdett a fegyvere után, megtalálta és fölmarkolta.
A tankban lévő lény fejére célzott.
A roncs szeme kidülledt. A hangszóróknak egyetlen tiltakozó kiáltásra maradt idejük, mielőtt a fegyverből kilövellő sugár lenyisszantotta a lény fejét.
A tankban lévő folyadékot karmazsinpirosra festette a vér.
A hangszórók utolsót sisteregtek.
Oliver megfordult, hogy megvédje magát a démonoktól. Ezek azonban továbbra is rémszobrokká dermedve álltak körülötte.
Oliver ziháló lélegzettel körülkémlelt a csarnokban, hogy honnan fenyegeti még veszély. De minden csendes volt.
Vége; mindennek vége, és ilyen gyorsan. Nem tudta elhinni.
– Jól van, fiam – szólalt meg Turner a padlóról. – Megcsináltuk. – Hangjában azonban nem volt öröm, sem diadal. Csak fájdalom.
Hasmánt feküdt, arcát a hideg fémpadlóhoz szorítva.
Oliver odalépett hozzá, letérdelt melléje, lézerpisztolya még mindig ott fityegett ernyedt kezében.
– Vagyis *te* csináltad, meg, Geoffrey. Tiéd az érdem, nem az enyém.
Hogyan... mint csináltál?
– Érdem? – rázta meg a férfi testét a nevetés. – Nincs itt semmiféle érdem. Csak kötelesség. – Szemét Oliverre emelte.
– Ez volt igazából az utolsó reményem. Már a Lord Billington házában történtek idején rájöttem, hogy ez az ember alaposan ki van borulva. A tudathasadása miatt. Nem volt benne biztos, hogy hol lakozik: a gépben-e vagy ebben a testben? Nehezen tudta többé elfogadni, hogy ebben a testben lakik, miután bebeszéltem neki, hogy ez Hedley Nicholas porhüvelye. Ennek ellenére lénye egyik része azzal is tisztában volt, hogy ha kiiktatja ezt a testet, az egyenlő az öngyilkossággal. Belső harc zajlott le itt, ami elvonta rólunk a figyelmet, s ez újabb lehetőséget kínált föl neked. Amit aztán te nagyszerűen ki is használtál.
– Mit... mit tehetek érted? Ha ez itt egy orvosi részleg, és a komputer még működik, akkor rendbe hozhatunk téged.

– Nem – tiltakozott Turner elhaló hangon, és ernyedten megrázta a fejét. – Már késő. Valószínűleg a komputer is visszazökkent szendergő állapotába. Azonkívül ha lehetne is, én akkor sem akarnám.
– De hát miért? Gondold csak meg, Geoffrey, nincs többé Sátán. Vége az éjjeli világnak. Bizonyára a többi éjjeli lény is ugyanilyen állapotban van, mint ezek, és meg fognak dögleni! A Styx szabad! Minden célodat elérted. Ez a világ újból paradicsomi lesz.
– Igazán ezt hiszed, Oliver? Nem. Nem valószínű. Anziel el fogja vinni a hírünket. Űrhajók tucatjai fognak idezúdulni, és megváltoztatják az életünket. Tudod, ez a vicces az egészben. A nyomorult Nicholas többet tett itt az életmód megőrzéséért, mint akárki más. Talán ha nem kell ővele hadakoznunk, akkor egymás ellen keltünk volna föl. Hát nem vicces, Oliver? Az az ember, akiről engem megmintáztak, egy látnok volt, akit én nagyon jól ismertem. De engem megváltoztattak az évek, fiam. Teremtőm, mennyire megváltoztam! Ma már akárki vagyok is, saját magam vagyok. És fenemód büszke vagyok, hogy egy letűnt eszményért éltem és szolgáltam. Mert a birodalom, Oliver, jelentett valamit. Célt adott az életnek. Én most elértem az életcélomat. A Sátán megsemmisült. Mi célja lenne további életemnek?
– És az élet maga? A létezés? Ez nem elég, Geoffrey?
– Talán egy fa számára igen: vagy egy szarvas, egy egér, egy madár számára. Ám egy gondolkodó lény számára, Oliver? – rázta meg a fejét erőtlenül. – Nem, ez nem elég.
Kinyújtotta a kezét, Oliver megragadta ezt a kezet, és forrón megszorította.
– Geoffrey?
A kézben azonban már nem lüktetett élet.

EPILÓGUS

Amikor végre kivergődött a hegy mélyéről, odakint még mindig sötét volt.
A csillaghajó ott nyugodott a völgyben.

A hajót nem vette körül erőtér. Amikor odaért melléje, a bejárati ajtó félresiklott, és kinyúlt rajta a rámpa. A kiszűrődő rózsaszínű világosságot félig eltakarta egy női alak.
– Nem esett bajod – állapította meg. A derekán testhez simuló fényes princesszfűzőt viselt, amelyet ragyogó, vibráló fénycsíkok és rávarrott drágakő bokrok ékesítettek. Ez az anyag pontosan a keblei alatt ért véget, amelyek szinte csupaszon virítottak az átlátszó selymes felsőrész alatt. Lábát légies, pókhálószerű anyagból készült bő szoknya takarta, a fény megcsillant a rávarrott gombokon.
– Vártam rád, Oliver.
Fejét fejedelmi mozdulattal hátravetette. Göndör fürtös haja zuhatagként omlott vállára. A ráeső hideg fény valóságos glóriává, napkoronává varázsolta arcának vakító szépségű napkorongja körül. Várakozón tekintett az ifjúra.
– Hála a fegyvereidnek – jelentette ki kurtán, és a lány felé dobta a lézerpisztolyokat. Ez könnyedén oldalt lépett, s a fegyverek tompán koppantak a háta mögött a padlón.
– Hát Turner hol van? – érdeklődött a lány melegen.
– Meghalt.
– És a Sátán? – Nincs többé.
– Ah így ment füstbe az én tervem ezzel a bolygóval. – Szórakozottan a csillagokra emelte tekintetét. – De egye fene így is megérte nekem ez a Styx. Megvan a történetem. Nekem is jut valami a hírnévből. – Fürkészve nézett a fiúra. – És te is osztozhatsz benne, Oliver.
A lány méltóságteljes léptekkel leereszkedett a lépcsőn, haja és ruhája álomként úszott utána. Két kecses karját a fiú köré fonta. A lány testéből száz virág finom illata áradt.
– Két éjszakával ezelőtt arra kértelek, hogy gondolkozz el a csillagokról, Oliver – lehelte a lány. Lágy hangja cirógatta a fiú fülét. Csiklandós puszit lehelt a fülcimpájára. – A csillagok a tieid lesznek, ha velem tartasz. A tieid lesznek, ha te az enyém leszel. És ezer új dolgot fogsz látni, tapintani, érezni, Oliver. Sőt többet. Én sok mindent adhatok neked. – Csábos pillantást vetett rá. – S nem utolsósorban magamat.
A fiú fölemelte a karját. Átölelte a lány csábító testét. Egy darabig a karjaiban tartotta, aztán elengedte és elfordult.
– Csak nem haragszol rám? – dorombolta a lány.
– Nem én – tiltakozott az ifjú. – Nincs rá semmi okom. Hiszem nem bújhatsz ki a bőrödből.

– Akkor hát ugye hazajössz velem?
– Nem.
– De hát miért nem? – rökönyödött meg a lány.
– Beismerem, hogy az lenne az ésszerű, ha veled mennék. Megnyílna számomra a világegyetem.
A lány fölkapta a fejét.
– Érzem, hogy... megváltoztál.
– Igazán?
A lány bólintott.
– Ugye csábító, amit fölajánlok neked?
– Igen.
– Ó, Oliver! Akkor miért nem hagyod a fenébe ezt a semmi kis ósdi világot! Itt a nagy lehetőség. Kár elvesztegetned. Azt hiszed, megvártalak volna, ha nem viselem szívemen a sorsodat? Persze hogy nem. Magam sem értem, miért, de nem vagy közömbös számomra. Az önző, független Anziel Dubrelicy szerelmes! Az apám kinyúlna a röhögéstől. Azt terveztem, hogy amint lehet, rögtön fölszállok. De nem tudtam megtenni. Isten bizony csak arra tellett az erőmből, nehogy utánad vessem magam.
Oliver elfordította a tekintetét a lány vakító szépségéről, és mélyeket lélegezve az erdőt bámulta.
– Ez az én világom, Anziel – szólalt meg. – Itt van az otthonom. Mindaz, amit te kínálsz nekem, tartalmatlan. A te világegyetemed kong az ürességtől, Anziel. Túl nagy, túl beláthatatlan ahhoz, hogy fel tudjam fogni. Nem tudom elmondani, mekkora harc dúlt bennem az elmúlt hét folyamán. Az én kis kényelmes világom egyszerre végtelenné tágult. Megízleltem az örökkévalóságot, Anziel, megérintettem a teret és az időt, a valóságot, és roppant hidegnek, barátságtalannak találtam.
Ez a világegyetem, amelyet találtam magamnak, őrült. És most még ezt a „nemes” küldetést is abszurdnak találom – Geoffrey Turner halálával elveszítette minden jelentőségét. Közvetlen létezésünknek nincs semmi értelme. Azonkívül, amit minden egyes ember megfogalmaz magának. – A lányra emelte tekintetét. – Csak a verseknek van ritmusa és értelme, Anziel. A verseknek, amelyeket magamnak alkotok. – Szünetet tartott. – Vallásos vagy?
– Nem... Azt hiszem, hiszek a haladásban, az emberiségben. De igazából még nem gondolkodtam el ezen.
– Nem hiszel Istenben?
– Sose hittem. Elavult.

– Nos, Anziel, én ezen a héten elveszítettem az istenemet. És ez kimondhatatlan űrt hagy bennem. Szinte beteg vagyok tőle. De most már tudom, hogy ez szükséges fájdalom. Az Isten túl kicsi volt. Egy pitiáner emberarcú istenség, telve hamis misztériummal, és halandzsa igével. Az én Istenem volt, lázasan kapaszkodtam belé – és most elhagyott. Senki sem sajátíthatja ki magának az Istent. Pedig létezik. Kell, hogy létezzék, különben az egész életet az űrre a semmibe lehet visszavezetni, amit nem tudok elfogadni. Az Istent, akit magaménak tudtam, úgy nevelték belém. Én sosem kerestem őt, mert úgy gondoltam, mindenütt ott van, velem van. Az éjjeli lények képviselték az ellenséges erőket.
– Nem értelek – mondta a lány.
– Még mindig ott érzem magamban azt az űrt, Anziel. Azt is tudom, hogy ostobaság volna, ha önmagámmal töltenem ki azt az űrt, mint ahogy akkor tenném, ha kedvemre elmerülnék a te világodban. De nem. Én választottam. Az emberek álmélkodni fognak, ha majd rájönnek, hogy ez a világ megszabadult a sátáni erőktől. A társadalom számára nem lesznek korlátozó erők, a határok leomlanak. Itt kell maradnom, hogy megtegyem, ami tőlem telik. Itt kell maradnom, hogy új reménységet találjak népem és önmagam számára. Föl kell őket készítenem a *te* civilizációd fogadására. Ki kell tágítanom az Istenről alkotott hit fogalmát. Először a magam számára.
Ez az én választásom – nézett a lány szemébe. – Meglehet, te is visszajössz, és itt maradsz velem. Ámbár én semmit sem kínálhatok neked. Még abban sem vagyok biztos, hogy szeretlek.
A lány összeráncolta a szemöldökét.
– Ostoba vagy, Oliver Dolan.
Az ifjú megrázta a fejét.
– Nem. Most már nem. Most már nem.
A lány hátra sem nézve a hajóhoz rohant, és belépett az ajtón. Kisvártatva a hajó buborékként fölemelkedett az égre. Oliver elnézte a felizzó üstököscsóvát, amely lassan beleolvadt az éjszakai égbe. Aztán megindult az erdő felé. Életében először nem töltötte el félelemmel a környező éjszaka.
Elszántan egész testével nekidőlt a hirtelen kerekedett goromba szélnek, és nekivágott a most már ártalmatlan éjjeli világnak. Kelet felé, ahol a nap kel.